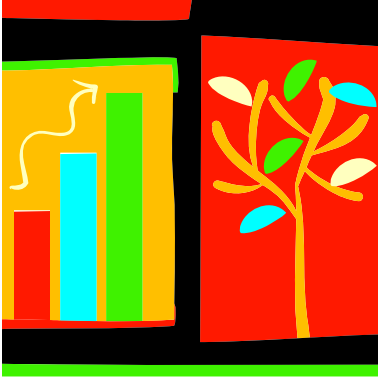

Yến Quỳnh

Bên Trời Phố Lạ

Chương 1

Hai bím tóc đang đưa trước ngực, như hòa cùng những bước chân nhún nhảy xuống cầu thang, Hồng Kim trông giống như một nữ sinh lớp 12 tuổi mười bảy hơn là một cô gái đã bước vào tuổi hai mươi hai.

Bà Hồng Như nhận xét con gái như thế khi thấy cô đã xuống đến bậc thang cuối cùng.

Bà khẽ lắc đầu mắng yêu:

– Con gái lớn rồi mà đi đứng cứ như là con nít.

Hồng Kim chu môi nũng nịu:

– Con còn nhỏ xíu hà mẹ ời.

– Nhớ nhé! Còn nhỏ xíu sao lại dám đòi lẫn lộn ngoài xã hội để lo cho mẹ hả? Con tính cho mẹ hưu non phải hôn?

Ôm vai mẹ, Hồng Kim liến thoắng:

– Đã đến lúc để con phải lo cho mẹ rồi mẹ ạ. Mẹ nghỉ hưu là đúng chứ hồng phải hưu non đâu.

– Hừm! Lý sự!

Nhìn Hồng Kim, bà Hồng Như lại âu yếm hỏi:

– Con định đi đâu thế?

Hồng Kim nhoẻn miệng cười thật tươi:

– Mẹ quên công việc thường ngày của con rồi sao?

Giọng bà Như ân cần:

– Tất nhiên là không rồi? Chỉ có điều mẹ thấy hơi lạ vì hôm nay con đi quá sớm.

Hồng Kim tỉnh bơ:

– Thế mà con còn sợ không kịp nữa đó mẹ. Mẹ biết vì sao không?

Hôm nay ở làng SOS sẽ đón tiếp một phái đoàn từ Nhật đến.

Bà Như trêu:

– A! Thì ra con chuẩn bị hơi sớm để đón Việt kiều.

Hồng Kim phồng má lên cãi:

– Con tới sớm để phụ với các sơ ở đó chuẩn bị trước, một số công việc chứ bộ. Này, mẹ nghe nhé. Nào là cắm hoa nè, lo trang trí phòng óc bàn tiệc nè, rồi còn phải lo quần áo thơm tất lịch sự cho cả một lũ nhóc nữa ... Mẹ không thấy là cả khối công việc sao?

Bà Hồng Như phì cười trước điệu bộ của con gái:

– Ủ! Quả là nhiều đấy con gái. Thôi, con đi đi.

– Dạ. Con đi nha mẹ.

Nói xong là Hồng Kim đã leo lên xe phóng một cái vù ra khỏi cổng.

Trong đầu cô lẩm nhẩm tập nói những câu chào hỏi xã giao bằng tiếng Nhật mà cô đã nhờ Nam Khoa dạy cho. Cứ như thế mà cô đã đến cổng làng SOS từ khi nào ...

Hơi thoáng ngạc nhiên Hồng Kim đứng ngẩn ra mấy giây khi thấy các em trong làng trẻ đang tụ họp ngoài sân.

Hồng Kim nhủ thầm:

Chẳng lẽ mình đến trễ sao? Không! Kim nhớ là mình đã toan liệu trước những công việc cần làm và mình đã đến sớm hơn gần một giờ đồng hồ kia mà. Thật nhanh, Kim liếc vào chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay và chứng minh điều mình đến sớm là hoàn toàn đúng.

Thế thì ai đã cho các em tập hợp nhỉ. Tự hỏi xong thì Hồng Kim cũng tự phát hiện ra các em nhỏ không ở trong sân một mình mà chúng đang vây quanh một người thanh niên lạ và anh này thì đang lảng xảng phát quà bánh cho lũ trẻ.

Quên cả việc dựng chân chống cho chiếc xe nên Hồng Kim đã làm cho nó ngã đổ cái rầm.

– A! Chị Kim đến! Chị Kim đến!

Tiếng xe ngã đã làm cho các em nhỏ chú ý và reo to.

Hồng Kim lao đến chắn ngang người thanh niên lạ với giọng trống không và chứa đầy sự khó chịu.

– Nè, ở đâu tùy tiện vô đây vậy?

Gã thanh niên nhếch môi giọng thật tỉnh:

– Phải xem là ai hồ đồ tùy tiện chứ?

Hồng Kim nóng mặt. Nhưng chao ôi, nụ cười treo lơ lửng trên khóe miệng của gã đàn ông lạ như vừa làm cô vừa bị tức vẩn vừa bị yếu bóng vía ngay:

Không thêm đáp lời gã thanh niên, Hồng Kim quay sang các em nhỏ, giọng cáu kỉnh:

– Sao các em lại ra đây mà không chờ chị hả?

Khi nhìn thấy trên tay bọn trẻ không chỉ là bánh kẹo mà còn có cả những món đồ chơi điện tử đắt tiền, Hồng Kim tỏ ra lo sợ hơn là ngạc nhiên.

Cô nghiêm nét mặt bảo lũ trẻ:

– Nghe chị bảo nè, bây giờ mấy em mau xếp hàng lại để chị điểm danh và chúng ta không được ở ngoài này nữa. Nào, An, Bích, Cúc, Dũng, Khương!

Gã đàn ông vẫn đứng khoanh tay và cười trước một dọc tên mà cô gái vừa đọc vanh vách.

Các bé gái dù mê bánh hạnh nhân nướng, bánh chocolate vẫn ngoan ngoãn chạy đến xếp vào hàng ngũ, chỉ có bọn nhóc tí con trai cứ mê tít với các loại đồ chơi điện tử trong phim Doremon nên chẳng chịu nghe lời Hồng Kim để tập trung xếp hàng.

Hồng Kim tức khí hăm he:

– Các em không ngoan, không nghe lời, hôm nay chị sẽ không thông báo cho các em một tin vui. Còn nữa! Các em phải trả lại hết những thứ này cho người lạ. Tại sao các em tự ý nhận quà mà không chờ ý kiến của chị hả?

Quay sang gã đàn ông đang chỉ cách điều khiển chiếc phi cơ bằng pin cho đám trẻ, Hồng Kim lớn giọng:

– Xin mời, ông lịch sự rời khỏi nơi đây cho?

Bọn trẻ thấy Hồng Kim giận dữ nên chúng cũng vội tản ra khỏi vòng vây với chú khách lạ này mà trở về vị trí xếp hàng.

Hồng Kim hơi dịu lại khi thấy lũ nhóc đã chịu nghe lời mình. Nãy giờ cô tức khí bọn trẻ. Cô nói rất cổ hống mà chúng lại lơ là, trong khi hẳn nói, hẳn rủ chơi gì bọn trẻ cũng nghe cả. Nhưng hẳn là người lạ cơ mà. Tất cả cũng chỉ vì những thứ đồ chơi này mà ra cả. Hẳn ta là ai? Đến đây làm gì? Mình phải cảnh giác mới được.

Nghĩ thế nên Hồng Kim điềm tĩnh hơn. Cô dàn xếp trật tự cho lũ trẻ xong và chiếu cho gã đàn ông tia nhìn bén ngót như dao cạo của

mấy ông thợ hớt tóc.

– Xin mời ông vào văn phòng?

Gã đàn ông không thèm đáp, chỉ lảng lảng đi theo Hồng Kim. Trong khi Hồng Kim đang chuẩn bị cho mình một số câu hỏi và cả một bộ mặt rất là hình sự để thị uy.

Kéo ghế mời ngồi, Hồng Kim đặt một tập giấy lên bàn, nghiêm giọng:

– Ông hãy tự khai đi!

– Phải tự khai nữa sao? Thế phải khai gì nhỉ?

Nghe gã hỏi với giọng điệu cà rỡn, Hồng Kim lạnh lùng:

– Thì đại khái là tên tuổi, nghề nghiệp chỗ ở.

Gã đàn ông cắt ngang:

– Được! Vậy cô ghi nghe, tôi viết chữ xấu lắm.

Hồng Kim xì nhẹ nhưng rồi cô lại rắn giọng ngay:

– Rồi! Nói đi! Tên gì?

– Bửu Điền!

– Thế còn họ? Thôi khỏi cũng được ... Mục đích của anh vào đây là gì?

Bửu Điền cười cười:

– Mục đích từ thiện.

Hồng Kim lờm lờm:

– Tôi nghi ngờ mục đích ấy của anh.

Bửu Điền từng từng giọng:

– Ủa! Bộ cô trông thấy cái "mục của đích ..." í lộn, mục đích của tôi ra làm sao rồi à?

Một gã đàn ông vô duyên.

Hồng Kim đỏ mặt lẫn âm ực vì lời đối đáp của gã. Cô bồi luôn.

– Chỉ cần nhìn qua bộ dạng và những thứ anh mang đến đây là tôi

đoán được ý đồ của anh rồi.

– Ý đồ gì?

– Xấu!

– Đến thăm trẻ em mồ côi và cho quà bánh cho chúng là có ý đồ xấu sao?

Hồng Kim có hơi ngắc ngứ trước câu hỏi của hấn. Bởi quả thật những ai đến với làng SOS này đều không ngoài những tình cảm mà nhân loại dành cho nhau.

Không ai mà không chạnh lòng trước hoàn cảnh bất hạnh mà các em nhỏ này phải gánh chịu. Nhất là đối với các em vừa mồ côi vừa tàn tật. Cố em đi đứng được nhưng lại không nhìn thấy, không biết được thế giới chung quanh mình. Còn có những em nghe nhìn được thì lại không có đôi bàn tay để đón nhận những gì mà cuộc đời mang đến cho bản thân mình, không được đi đứng trên đôi chân của mình.

Trước những mảnh đời như thế, ai mà không đau không xót và có thể ngoảnh mặt lơ đi được.

Chính Hồng Kim cũng thế. Cô đến với các em với làng trẻ này cũng xuất phát từ những điều trên.

Nhưng gã đàn ông này? Liệu hấn có ý gì nữa? Câu hỏi cứ lảng vảng trong đầu óc Hồng Kim.

Những đoàn, hội từ thiện đã từng đến đây thăm và tặng quà nhiều và nhiều nữa là khác. Tuy nhiên những loại đồ chơi trẻ con sang lắm cũng chỉ là những thứ hàng nhựa cao cấp và là hàng Việt Nam chính hiệu.

Vậy mà bây giờ người thanh niên lạ mặt này với hình thức bên ngoài chẳng lấy gì chứng minh là một ông chủ bự hay đại diện một tập đoàn kinh doanh tài trợ nào cả.

Lúc đứng ngoài sân, Hồng Kim đã quan sát gã. Chiếc quần Jean bạc màu cùng chiếc áo thun ngắn tay ôm lấy người hắn đã tạo nên cho hắn một vẻ bụi bụi và phong trần lảng tử.

Hồng Kim giật mình và cảm thấy lo lắng với ý nghĩ hắn ta là một tên lừa đảo đang giả dạng vào đây để thực hiện những hành vi xấu ...cho nên Hồng Kim tiếp tục thẩm vấn.

– Anh vào đây lúc mấy giờ?

Bửu Điền thở nhàn:

– Lúc đó tôi không nghĩ là sẽ gặp rắc rối như thế này nên chẳng chú ý đến thời gian. Nhưng tôi có thể đoán là chưa được sáu giờ sáng.

Hồng Kim tròn mắt:

– Hả! Anh có dùng giờ dây thun hôn mà cho dẫn dữ vậy?

Bửu Điền bật cười:

– Tôi sử dụng đồng hồ thời gian chứ không biết giờ dây thun là gì.

Bửu Điền biết cô nàng ám ức lắng nhưng không nói gì thêm mà chỉ cậm cúi ghi ghi chép chép.

Ngẩng đầu lên, đẩy tờ giấy về phía Bửu Điền, trao cho hắn cây viết, Hồng Kim đồng dặc:

– Anh hãy đọc lại và ký tên vào biên bản cam kết này.

Lướt qua những dòng chữ, Bửu Điền suýt bật cười, song anh lại chiếu cho cô tia nhìn ranh mãnh và điềm giọng:

– Những ý tưởng của cô cũng khá độc đáo đấy. Nhưng tôi vào đây để dụ dỗ ai chứ? Các sơ à?

Hồng Kim ngênh mặt:

– Anh đừng ăn nói phạm thượng, chẳng bọn trẻ con thì còn ai.

Lần này thì Bửu Điền cười phá lên thật to.

– Nếu dụ dỗ thì tôi sẽ lựa các cô gái trẻ đẹp ngây thơ kia.

Rồi anh vặn lại Hồng Kim:

– Cô nghĩ sao mà cho rằng tôi dụ dỗ bọn nhóc? Hơn nữa dụ để làm gì chứ hả?

– Thì bắt cóc để bán ra nước ngoài chứ còn làm gì?

Liếc chiếc kính râm che lấp gần cả khuôn mặt của hắn, Hồng Kim càng tin vào sự suy luận của mình nên nói tỉnh:

– Anh đừng giả vờ nữa, bởi vì có thể anh đã bị lật tẩy vì những thủ đoạn với các cô gái nhẹ dạ, ngu ngơ rồi hết đường nên lò mò vào đây.

Bửu Điền khinh khỉnh:

– Bắt cóc trẻ em đưa ra nước ngoài để điều trị bệnh tật và chăm sóc cho chúng à. Nếu thế thì cô nên hoan nghênh tôi mới phải.

Hồng Kim nóng mũi:

– Nè! Anh đừng có hời hợt tôi! Làm gì thì anh rõ hơn ai hết. Nhưng những hành động mỗ bụng moi lấy nội tạng để bán là một việc làm tàn nhẫn, một tội ác đáng lên án, đáng nguyên rủa, đáng bị trừng trị.

Bửu Điền sững sờ trước những điều cô gái trước mặt anh đang tưởng tượng. Và trở trêu thay cô lại áp đặt lại vu khống cho anh những điều vô căn cứ đó.

Tuy nhiên, Bửu Điền không nổi giận, anh cầm bút chỉ vào con số thứ hai trong bản luận tội mà cô ghi rồi hỏi:

– Cô cho rằng trong quà bánh cũng có vấn đề à?

– Đúng vậy! Tôi rất nghi ngờ. Cho nên anh phải chịu trách nhiệm nếu như các em bị ngộ độc thực phẩm hoặc là các món đồ chơi trên mà xảy ra sự cố gì thì ...

Giọng Bửu Điền lạnh lùng:

– Được! Cô cứ kiểm nghiệm. Nhưng e rằng các tội danh trên đều

quá đáng. Riêng điều thứ ba cô kết luận hơi nặng với bác bảo vệ đấy.

– Quy định giờ giấc ở đây rất kỷ và nghiêm ngặt. Cũng có thể anh mua chuộc hay uy hiếp bác nên mới tự tiện vào khi chưa đến giờ mở cửa như thế.

Bửu Điền gần lại:

– Nếu bác bảo vệ nghe cô gán cho danh từ đó sẽ xử trí ra sao nhỉ? Hồng Kim hơi phân vân, cô cũng không biết mình đang đúng hay sai đây?

Nhưng Bửu Điền đã nhanh tay hạ bút và nói tỉnh bơ:

– Tôi chỉ ký tên xác nhận mình là Bửu Điền. Chớ không đồng ý với những tội danh mà cô áp đặt đâu nhé.

Hồng Kim cứng rắn:

– Mọi việc sẽ do sơ viện trưởng xem xét ... Anh cứ ngồi ở đây không được bỏ đi đâu cả. Tôi sẽ đi mời sơ Bình xuống.

Nói xong, Hồng Kim cầm tờ biên bản đứng lên đi ra. Đôi mắt cô không quên nhấn lại rằng:

“Anh đừng mong bỏ trốn, tôi đặt máy quay rồi đó”.

Băng qua khoảng sân rộng, Hồng Kim đi như chạy về dãy hành lang bên phải và lên tầng lầu hai khá nhanh. Cô gõ cửa phòng sơ Ân

Bình:

– Thưa sơ.

– Hồng Kim đấy à? Con tìm sơ có việc gì thế?

Không để sơ hỏi thêm Hồng Kim đã nói một mạch và trao tờ biên bản cho sơ:

– Con cảm thấy hành tung của anh ta rất khả nghi nên đã mạo phép sơ để lập biên bản. Hiện hắn còn đang ngồi ở văn phòng dưới lầu.

Sơ Ân Bình mỉm cười đôn hậu:

– Cảnh giác như thế là rất tốt con ạ. Nhưng ...

Hồng Kim mau mắn:

– Chuyện bé An Na trước đây suýt bị một người đàn bà sang trọng dụ đi tìm cha mẹ ruột ... đến giờ con vẫn còn khiếp sợ ạ. Nếu như hôm ấy không có sơ Hòa đến kịp thì không biết con bé An Na bị làm tình làm tội đến như thế nào.

– Chuyện đã qua rồi. Thôi được. Việc ấy để cho sơ, con đã làm xong những phận sự của con rồi chứ hả?

– Ý chết! Con ...

Nghe Sơ Ân Bình nhắc Hồng Kim mới sực nhớ đến nhiệm vụ tối quan trọng của mình trong ngày hôm nay.

Nãy giờ mãi lo vấn đề tên lạ mặt kia mà cô suýt đã quên khuấy đi mất.

Hồng Kim gấp gáp nói:

– Con xin phép sơ, con phải trở xuống lo thay trang phục mới cho các em nữa và còn ...

– Cắm hoa trang trí, chuẩn bị tiệc tùng, nước nôi nữa, đúng không nào?

Sơ Ân Bình nhắc khẽ rồi cười thật hiền.

– Con mau lo phần việc của mình đi Hồng Kim ạ.

– Vâng! Con xin phép. Con chào sơ.

Hồng Kim biến thật nhanh như khi cô xuất hiện vậy. Cô bé không hay rằng sau lưng cô, sơ Ân Bình đang gửi một nụ cười hiền bằng đôi mắt hấp háy dưới làn kính trắng.

Đứng giữa sân, Bửu Điền nhìn đám trẻ tươi mát lịch sự trong bộ đồ đồng phục. Các bé gái xinh xắn nhí nhảnh hơn với những chiếc kẹp

tóc chiếc nơ hoa cài trên đầu, cùng những bím tóc được tết khéo léo gọn gàng. Các bé trai trông cũng rất oách và sạch sẽ. Bửu Điền nghĩ ngay đến công lao của cô bảo mẫu Hồng Kim nọ rồi.

Chà! Nhưng sao không thấy cô ta nhỉ? Chắc là bị sơ viện trưởng mắng cho một trận, bởi cái tội xốn sơ xốn xác vừa rồi cũng nên.

Bửu Điền khẽ mỉm cười một mình ...

– Chú ơi! Chú múa với bọn cháu nhé.

– À lêu lêu! Chú múa sai nhịp rồi. Phải có chị Hồng Kim ở đây là cái chân chú bị khổ rồi đấy.

– Ôi! Nhất chú Điền! Hoan hô chú Điền hát hay ghê.

Chẳng biết từ bao giờ Bửu Điền quên mất mình là người lớn. Anh nhào vô cùng bọn trẻ nô đùa, nhảy múa, ca hát hò reo, hồn nhiên như một đứa trẻ con.

“Cùng nhảy múa xung quanh vòng. Cùng nhảy múa cùng vui.

Cùng nhảy múa xung quanh vòng. Vui cùng vui múa đều Năm tay nhau, bắt tay nhau.

Ta cùng vui múa ca, ta cùng vui múa đều ...”.

Bài hát cứ lặp đi lặp lại. Sự hồn nhiên vô tư của lũ trẻ đã lây truyền cho Bửu Điền. Anh chợt khát khao khoảnh khắc tuổi thơ hồn nhiên này vô cùng.

Đâu mấy ai hiểu rằng Bửu Điền đến với tất cả các làng trẻ em nghèo, các viện mồ côi ở nhiều nơi trên thế giới cũng vì một sự đồng cảm vì cùng chung một số phận. Anh đã từng chua xót khi nghĩ rằng mình từng bị bỏ rơi, từng bị lưu lạc, cho dù bây giờ anh đã khoác lên mình một mác Việt kiều chính hiệu cùng với địa vị và sự thành đạt trong cuộc sống, anh vẫn khát khao tìm đến cội nguồn.

– Chú Điền ơi! Chú múa sai hết rồi.

– Chú ơi! Sao chú hồng hát nữa?

Những câu hỏi lao nhao kéo Bửu Điền về thực tại, anh giấu nhẹ tiếng thở dài.

– Các cháu tài thật, giỏi thật. Chú chịu thua các cháu rồi đó.

– Chú Bửu Điền đáng bị phạt lắm. Phải phạt chú thôi.

Một cô bé có đôi mắt tròn xoe đen láy như hai hột nhãn vừa bắt anh nhảy cóc, làm chó sủa gâu gâu ... đủ trò khiến Bửu Điền không sao rời khỏi vòng vây được và hình như anh cũng không có dịp để nhớ đến các cô bảo mẫu của chúng tại sao không thấy xuất hiện ...

Nụ cười tươi tắn nở trên môi, Hồng Kim sung sướng và hài lòng ngồi ngắm nghía những công trình mà bây giờ cô đã tốn khá nhiều công phu.

Mỗi bình hoa, Hồng Kim gán cho một chủ đề, khiến các sơ phải phì cười.

Sơ Hòa còn bảo:

– Đây là “hồn nhiên”, đây là “mơ ước” đây là “hạnh phúc” hử Hồng Kim?

Sao sơ thấy lọ hoa nào cũng như lọ nấy.

Hồng Kim chu môi vờ cãi:

– Khác chứ sơ. Đây có lọ nào giống hoa của lọ nào đâu.

Sơ Hòa cười mỉm. Thật ra sơ biết chứ. Sơ có thể cảm nhận qua những loài hoa mà Hồng Kim chọn để cắm. Đúng với hồn nhiên, nhí nhảnh, với bông hoa cẩm chướng nhỏ li ti cùng những hoa đồng tiền, hoa cúc điểm xuyết đan xen trong chiếc lọ hình bầu cổ lùn, ngộ nghĩnh. Mỗi bình hoa với một kiểu dáng một màu sắc riêng, nhưng đều rất tươi tắn, rực rỡ. Dù nghệ thuật cắm hoa của Hồng Kim chưa đạt đến trình độ chuyên nghiệp nhưng sơ cũng phải thầm khen và

thán phục cô bé này.

Hồng Kim đem các bình hoa đặt vào các vị trí cũ, rồi đến kéo rèm cửa sổ.

Từ trên cao nhìn xuống khoảng sân rộng, Hồng Kim nhìn thấy đám trẻ vẫn còn tíu tít vui đùa với Bửu Điền mà trong lòng thầm hỏi:

“Hắn ta yêu trẻ con thật sự hay giả vờ để chiêu dụ chúng đây. Bởi vì đối với đàn ông và nhất là những người đàn ông đã từng đến thăm làng trẻ SOS thì cho dù họ có mang đến tất cả lòng yêu thương các em đi chăng nữa thì cũng ít có ai biểu lộ hay bỏ công ra ngồi hàng giờ để trò chuyện vui đùa với chúng.

Nhưng Bửu Điền thì khác. Anh ta đã hòa vào cuộc chơi với chúng, thậm chí Hồng Kim còn thấy anh bị phạt nhảy cóc, nhảy lò cò nữa chớ. Và xúc động nhất là cô còn thấy anh ta cõng thẳng Tiến trên vai và nôi vòng tay cùng bọn trẻ múa hát.

Tiến là một đứa trẻ mồ côi mới được đưa về đây hơn hai tháng nay. Bố mẹ Tiến đã chết vì bị ảnh hưởng chất độc màu da cam. Bản thân Tiến cũng thế, em bị dị dạng chiếc đầu, hai chân thì cụt sát cho nên em thường thu mình một góc mỗi khi nhìn chúng bạn vui chơi.

Bây giờ Bửu Điền đã mang em vào với cuộc chơi một cách rất là hào hứng.

Bửu Điền! Bửu Điền! Hắn ta là ai thế nhỉ? Một dấu hỏi to tướng cứ hiện lên mà Hồng Kim không sao tìm ra câu giải đáp.

Sao mình lại bận tâm đến anh ta nhỉ? Mình còn biết bao công việc phải làm cơ mà. Hồng Kim lại tự nhắc mình như thế. Và cô lại quên ngay anh chàng Bửu Điền thật lạ lùng, kỳ quặc đó.

Hôm nay vui quá. Đứa nào cũng được quà xịn ghê.

– Của mình đẹp hơn.

– Hồng dám đâu! Cửa đưa nào cũng giống nhau hết. Chú Điền nói vậy chứ bộ.

– Phải rồi!

– phải rồi!

Hồng Kim chợt giật mình vì những câu nói, những bước chân lao nhao của đám trẻ bên tai, chúng đang trở về phòng với một tâm trạng phấn chấn và reo vui.

Vội nhìn vào đồng hồ, Hồng Kim buột miệng:

– Ấy chết!

– Gì thế Hồng Kim?

– Dạ thưa, không có chi sơ ạ.

Đáp lời sơ Hòa xong, Hồng Kim vội vã trở lại phòng tiếp tân. Cô ngạc nhiên khi thấy chẳng có vị khách nào ở đây cả.

Nãy giờ cô mãi mê lo cho xong những bổn phận sự của mình mà chẳng để ý đến việc phái đoàn Nhật Bản. Họ đến từ bao giờ? Tại sao sơ Ân Bình không cho gọi Hồng Kim nhỉ?

Hồng Kim phân vân và thắc mắc vô cùng. Đã hơn mười một giờ rồi.

Đưa mắt nhìn ra ngoài sân, khoảng sân vắng lặng, Hồng Kim không thấy bóng dáng người đàn ông mang tên Bửu Điền còn ở đó nữa.

Hồng Kim băng qua khoảng sân rộng để đi trở lại văn phòng. Nhưng bước chân của Hồng Kim bây giờ lại khác, không nôn nóng, nhanh nhẹn như lúc đầu nữa. Hồng Kim vừa đi vừa suy nghĩ về người đàn ông nọ nên bước đi chậm rãi như người đang đếm bước.

Trong đầu Hồng Kim vang lên bao câu hỏi. Chẳng lẽ hẳn là Việt kiều Nhật Bản? Việt kiều gì ăn mặc đơn giản như chàng sinh viên thích chơi đùa.

Hắn đâu có ra dáng một ông chủ bụi sang trọng đang quảng cáo cho

công ty của mình.

Còn nếu hấn có âm mưu gì thì làm sao mấy đứa trẻ trở về phòng được an toàn, cũng chẳng có biểu hiện gì cho thấy trong thức ăn, quà bánh, đồ chơi hấn mang đến có vấn đề. Thế này thì thật là lạ. Hay là hấn đã bị bại lộ rồi nên không hành động.

Hồng Kim đắm sầm vào sơ Ân Bình ở văn phòng, sơ mỉm cười:

– Hình như con không phải đi tìm sơ chứ?

Hồng Kim lúng túng:

– Sơ ... con ... Sơ ơi! Con muốn hỏi sao không thấy phái đoàn nào đến cả vậy?

Sơ Ân Bình tỉnh giọng:

– Có đấy chứ?

Đôi mắt Hồng Kim mở tròn hết kích cỡ. Cô ngờ nghệch hỏi:

– Thế ... họ đến rồi hả sơ?

– Không đến. Nhưng đã về rồi con ạ.

Hồng Kim nhìn sơ vừa lạ lẫm vừa ngạc nhiên:

– - Sơ bảo sao ạ?

– Họ không đến được như đã hẹn. Nhưng có người đại diện đến và mang đầy đủ quà cho bọn trẻ.

Hồng Kim nhớ ra:

– Lễ nào ...

– Con nói gì, hử Hồng Kim?

– Con ... thắc mắc, hồng lễ có một Việt kiều nào lại mê con nít một cách kỳ lạ vậy không?

Sơ Ân Bình khẽ mỉm cười đôn hậu mà không nói gì. Đã vậy, trước khi Hồng Kim chào sơ ra về, sơ còn giúi vào tay Hồng Kim xấp giấy mà cô làm biên bản và nói:

– Con giữ để thẩm tra giùm sơ nhé.

Về bờ phờ của con gái khác hẳn nét tươi tắn, hớn hờ ban sáng khi Hồng Kim trở về nhà khiến bà Như lo lắng:

– Con bệnh hả Hồng Kim?

– Dạ đâu có, mẹ.

– Sao mẹ thấy con có vẻ mệt mỏi quá vậy. Chắc hôm nay đón tiếp phái đoàn đến thăm làng trẻ nên con cực nhọc chứ gì.

Hồng Kim tiu nghỉu:

– Chuẩn bị mệt ngất ngư, rồi mất công toi mẹ ạ.

– Nghĩa là sao?

Hồng Kim chặc lưỡi xuýt xoa:

– Là họ hứa lèo, hứa dỏm, báo hại con và các sơ lo đủ thứ, thế mà hồng có ma nào ghé cả.

Bà Như đùa:

– Cũng may là không có ma. Nếu có thì con là người đầu tiên vất giò lên cổ bỏ chạy đó.

– Mẹ kỳ! Mẹ chọc quê con hả?

Bà Hồng Như âu yếm:

– Mẹ quên đạo này con hết sợ ma rồi chứ. Vì đã có Nam Khoa theo giữ ma cho con mà.

Hồng Kim phụng phịu:

– Tự dưng ... mẹ lôi anh Nam Khoa vào đây chi vậy?

– Thì nó tới kiếm con mấy lần rồi ... Nó giữ con hơn cả mẹ nữa đó.

Nhắc đến Nam Khoa khuôn mặt Hồng Kim lại ửng hồng e thẹn. Bà Như nói to hơn khi nghe tiếng xe quen thuộc đang dừng ngoài ngõ.

– Đây! Con ma của con lại đến kia. Thôi, hai đứa ở nhà, mẹ phải đến bác Thêm có công chuyện một chút.

Nam Khoa nhanh nhẩu:

– Bác đi đâu, để con đưa bác đi nhé.

– Không cần đâu Nam Khoa, bác chỉ đi gần. Vả lại, đi bộ để dưỡng sinh cũng là cách trị liệu cho chứng bệnh của bác nữa đó.

Bà Hồng Như nói rồi vui vẻ ra khỏi ngôi nhà trọ, ít nhiều trong lòng bà cũng có chút u buồn. Từ một nơi ở sang trọng đầy đủ, mẹ con bà phải bán đi để trang trải nợ nần. Bây giờ phải ở căn nhà trọ chật hẹp này quá là chua xót vô cùng.

Đã bao lần bà thầm trách ông trời không thương xót mẹ con bà, bắt bà phải mang chứng bệnh tim khó trị này làm chi. Để rồi vì lo trị bệnh cho bà mà Hồng Kim phải gánh một gánh quá nặng nề này.

Từ khi bán căn nhà lớn để trả các khoản nợ nần điều trị bệnh cho bà, bà những tưởng sẽ mua được một căn nhà nhỏ để nương thân, chứ đâu ngờ cái cảnh hai mẹ con phải thuê nhà trọ như thế này.

Cũng may gia đình Nam Khoa còn giữ lời hôn ước khi xưa, bây giờ trong lòng bà Như chỉ ao ước một điều là Hồng Kim được nên gia thất, nhất là Nam Khoa lại biết trọng chữ tín, chữ nghĩa, chữ hiếu như thế này thì bà còn gì vui hơn. Bà chẳng còn mong điều gì nữa.

Bao suy nghĩ, bao trăn trở cứ hiện lên và bà Hồng Như cứ thế vừa đi vừa thả đầu óc mộng lung và quên cả để ý đến chung quanh ... Chờ mẹ vợ tương lai đi khỏi, Nam Khoa bước đến sau lưng Hồng Kim vòng tay ôm choàng ngang eo cô, anh âu yếm:

– Em có biết hôm nay anh sốt ruột như thế nào khi chờ em không?

Hồng Kim giả vờ trêu anh, cô lắc đầu:

– Không biết!

– Em hư lắm Hồng Kim ạ. Cứ đến với bọn trẻ là em quên hết đường đi lối về.

Câu trách khế của Nam Khoa, Hồng Kim không biết mình nghe bao nhiêu lần rồi. Lắm lúc cô đùa với anh:

– Bộ anh ghen với chúng sao?

Nam Khoa giờ nắm tay đe dọa:

– Anh mà đi ghen với lũ nhóc đó à? Chỉ có điều anh không thích em lao vào công việc đó mà quên đi anh chồng sắp cưới này.

Nghĩ đến những câu đó, Hồng Kim khế cười một mình. Nam Khoa ngạc nhiên:

– Chẳng phải tự nhiên mà em có kiểu cười chết người đó đâu nha. Có phải em đang nghĩ điều gì đúng không?

– Em nghĩ đến anh!

Nam Khoa tỏ ra sung sướng. Anh hôn nhẹ lên chiếc gáy trắng ngần của Hồng Kim.

– Có thể chứ!

– Nhưng anh có biết em đã nghĩ đến anh về điều gì không?

Nam Khoa bướng bỉnh:

– Anh không cần biết em nghĩ điều gì. Chỉ cần em nghĩ đến anh, chứng tỏ em yêu anh là đủ.

Hồng Kim buột miệng hỏi:

– Hả! Anh nghĩ tình yêu đơn giản vậy thôi sao?

Nam Khoa nheo mắt hỏi ngược lại:

– Thế theo em, em nghĩ như thế nào về tình yêu.

Hồng Kim cắn môi, hai bàn tay cứ đan xoắn vào nhau. Cô cũng chưa có câu trả lời cho Nam Khoa, cũng như cho chính bản thân mình.

Giữa cô và Nam Khoa gọi là tình yêu có đúng không? Cô còn phải tự hỏi nữa là.

Dường như Hồng Kim chưa nếm được hương vị của tình yêu. Tình

yêu đầy hương thơm ngọt ngào hay vị đắng cay chát ngát? Nhưng với Hồng Kim tình yêu chẳng đơn giản như Nam Khoa định nghĩa mà muôn màu muôn vẻ và rất đa dạng. Chưa có một danh nhân thi sĩ nào trên thế giới có cùng một định nghĩa cả ý nghĩ như vậy.

Hồng Kim tình nghịch đáp lại Nam Khoa:

– Trời ơi! Lãng mạn và ướt như Xuân Diệu, ông hoàng của tình yêu còn phải bó tay không định nghĩa được hướng hồ gì em.

Rồi cô khe khẽ ngâm nga:

– Làm sao cắt nghĩa được tình yêu. Đó anh thấy không?

Nam Khoa vỡ lẽ. Anh cốc đầu cô, âu yếm.

– Anh mới phải bó tay chịu thua em đó, nhóc con.

– Hứ! Em mà nhóc hả? Nhóc mà chỉ huy được cả một đám trẻ tình nghịch ấy à.

Khuôn mặt Nam Khoa chùng xuống, giọng có vẻ không vui:

– Em thì lúc nào cũng chỉ có bọn trẻ.

Hồng Kim sôi nổi:

– Trẻ con hồn nhiên và vô tư lắm anh ạ. Thế giới của bọn chúng chỉ có tiếng cười và niềm vui không phải lo toan bọn bè.

Nam Khoa nhắc nhở:

– Sống trên đời phải thực tế một chút em ạ.

– Em biết và đâu em có xa rời thực tế bao giờ. Nhưng quả tình mỗi lần đến với chúng, em cảm thấy tâm hồn rất thoải mái và thanh thản nên quên cả về.

Nam Khoa tỉnh giọng:

– Thế thì chúng mình cưới nhanh đi rồi em sẽ sinh con. Khi ấy em sẽ được thoải mái chăm sóc chúng cả ngày.

– Bộ anh bắt em nghỉ làm ư?

– Đương nhiên . Lấy chồng rồi phải phục vụ cho chồng chứ!

Hồng Kim phản đối:

– Vì sự tiến bộ của phụ nữ. Anh quên tiêu chí này sao? Nếu anh mà nghĩ như vậy e rằng anh hơi bị lạc hậu rồi đó.

Đôi mày rậm như đám cỏ mọc hoang sau cơn mưa cau lại, Nam Khoa tỏ ý không hài lòng câu nói vừa rồi của Hồng Kim. Nhưng thật nhanh, anh phớt lờ nét mặt ngay và từ tốn nói:

Tư tưởng mà lạc hậu thì anh đâu đạt đến trình độ để trở thành một kiến trúc sư ngày hôm nay chứ.

Hồng Kim nhỏ nhẹ:

– Anh giận em à! Em chỉ nói đùa thôi, cho em xin lỗi nhé.

– Làm như anh nhỏ nhen lắm vậy, hờ tí là bắt lỗi bắt phải. Quả tình đối với anh hiện nay mà nói, vấn đề vợ con cũng chưa phải là điều quan tâm hàng đầu của anh. Hiện tại anh quan trọng nhất là việc nghiên cứu đề tài về kiến trúc công trình đô thị mới.

Hồng Kim nói lấy:

– Em biết, đàn ông các anh lúc nào cũng xem sự nghiệp là quan trọng cả.

Nam Khoa cười cười:

– Vậy chứ theo em thì thế nào? Em không thích lấy một người chồng thành đạt và có sự nghiệp sao?

– Tất nhiên ai mà chẳng thích một điều tốt đẹp và hoàn hảo như thế hờ anh. Nhưng mà anh cũng nên nhớ rằng, “đằng sau sự thành đạt của người đàn ông luôn có bóng dáng của người phụ nữ” đấy.

Búng tay, Nam Khoa nói tỉnh bơ:

– Thì núp bóng thôi, chứ làm được gì. Như em chẳng hạn. Em sẽ làm được gì để giúp anh đây, nếu như em là người phụ nữ đằng sau

sự thành đạt đó?

Thấy Hồng Kim chưa nói gì, Nam Khoa cao giọng tiếp:

– Trong khi công việc của anh và em chẳng có gì khớp hay ăn nhập với nhau. Nói cho chính xác là công việc em đang làm đầy hết sức bình thường so với thực tế cuộc sống hiện nay Kim ạ.

Sững sờ, Hồng Kim cúi mặt xuống mà chẳng biết mình tìm kiếm gì trên nền gạch để cho lòng giảm sự căng thẳng vì cô cảm thấy quá đổi băn khoăn.

Lần đầu tiên chính miệng Nam Khoa tỏ ý xem thường công việc của cô. Nói như thế chẳng khác nào anh xem thường cả cô.

Một nỗi buồn vô cớ đã làm Hồng Kim nghe xa lạ và nhặt nhẹo khi đang ngồi ở cạnh Nam Khoa. Hồng Kim mím môi ngồi yên. Đột nhiên Nam Khoa cũng im bặt và cả hai như lặng thinh để theo đuổi những ý nghĩ riêng tư của mình.

Trong khi đó, bà Hồng Như ngoài phố cũng lang thang đi mà không định hướng gì cả. Từ ngày gia đình sa sút, bà là người nhạy cảm nhất để nhận ra sự thay đổi từ phía gia đình Nam Khoa. Nói cho chính xác hơn là từ bà “sui tương lai”, nhưng bà phải nén lòng cam chịu bởi vì thái độ đối xử rất mực cung kính của Nam Khoa dành cho bà.

Nam Khoa thường xuyên tới lui, mang quà và mua cả thuốc uống hàng ngày cho bà nữa. Với bà, Nam Khoa quả là một chàng rể quý, rể tốt. Bà không mong mỏi gì hơn khi Hồng Kim có được một tấm chồng như thế.

– Nhất định mình phải bảo vệ hôn ước để Hồng Kim và Nam Khoa được lấy nhau.

Bà Hồng Như vừa đi vừa nghĩ và bà buột miệng như nói với chính mình

Bên Trời Phố Lạ

Chương 2

Từ làng trẻ SOS về khách sạn, Bửu Điền thông dong lái xe, anh không có thói quen mở nhạc trên đường phố đông người ... nhưng hình ảnh bọn trẻ con ở làng SOS với những bài hát thiếu nhi rộn ràng cứ làm anh lao xao.

Bửu Điền bỗng ngẫu hứng và ghé ngay một tiệm bán băng đĩa nhạc bên đường và chọn mua hơn chục cuốn gồm những ca khúc thiếu nhi tuổi thần tiên đã được tuyển chọn, cả băng nhạc mẫu giáo chủ đề “Cả nhà thương nhau”, “Vui đến trường” ... và đặc biệt là những ca khúc do bé Xuân Mai thể hiện.

Nhưng tất cả hình như do cô chủ hiệu giới thiệu nhiều hơn nên khi trao cho anh, cô ta còn cười tươi hơn:

– Anh chắc là một ông bố yêu và chiều con nhất đây. Anh được mấy cháu vậy?

Bửu Điền hóm hỉnh:

– Chưa có cháu. Chẳng lẽ chỉ các em thiếu nhi mới nghe được

những bài hát này, còn người lớn thì không à? Tôi mua để nghe đấy.

– Thế thì hơi lạ.

– Không lạ đâu. Vì tôi vẫn còn là “lính phòng không”.

Bửu Điền đùa giọng trả lời cô bán hàng rồi sau đó anh đã phá lệ, vào xe mở ngay đĩa nhạc tự ru mình trong những ca khúc ngây ngô hồn nhiên và dễ thương của trẻ nhỏ.

“Em đi chơi thuyền trong thảo cầm viên.

Chim ca hót mừng chào đón xuân về.

Thuyền em thuyền con rồng, nó bay bay bay.

Thuyền em thuyền con vịt nó bơi bơi ...”.

Đang mải mê theo lời nhạc, Bửu Điền bỗng hốt hoảng khi thấy chiếc Honda trước mặt. Biết mình phải làm gì nên anh xử lý khá nhanh nhẹn.

Ngay lúc ấy có một người đàn bà đang đi bộ phía trước tự nhiên lao chao rồi ngã quỵ xuống đường khi chiếc xe Honda chạy trời tới. Anh chàng lái xe vừa đang định né chiếc du lịch phải lúng túng mấy giây trước hai tình huống và anh ta đã lách ra lòng đường, thắng thật nhanh.

Không cần để ý nguyên nhân dẫn đến bất cẩn hay tính mạng của người đàn bà, gã còn cúi gắt, nạt nộ thêm:

– Bà già lắm cẩm! Đi đứng kiểu gì mà bang bang ra ngoài đường ...

Mẹ kiếp! Suýt nữa ...

Bửu Điền ngửa miệng chen vô:

– Chứ không phải do anh chạy bạt mạng quá, may là tôi chạy chậm.

– Bạt mạng cái con khỉ. Tại bà ở đâu bỏ nhào ra.

Nóng mặt, khó chịu trước câu nói vô tâm vô tình và xúc phạm của gã nhưng Bửu Điền cũng cất giọng nhã nhặn:

– Chắc người ta trúng gió hay bệnh tật chi đây? Anh đã không quan tâm hỏi han thì thôi, có đâu còn lớn tiếng nặng nề.

Nhỏ nước miếng một cái toẹt xuống đường, gã nói:

– Xin lỗi nghe. Thằng này không rảnh lo chuyện bà vợ đầu đường cuối phố này.

Gã rồ ga biến mất ngay sau câu nói. Bửu Điền tức giận vô cùng. Anh thèm đấm vào mặt tên mất dạy đó. Nhưng anh không thể làm được chuyện đó. Suy cho cùng, lúc này vì do vội vã tránh xe anh nữa và hấn ra cũng cù tay lái, nếu không thì đã đâm thẳng vào người đàn bà đi đường rồi.

Bửu Điền vội vàng chạy đến bên người đàn bà. Giọng anh vừa lo lắng, vừa thương cảm:

– Bác ơi! Bác có bị làm sao không?

– Tôi ... tôi ...

Người đàn bà thều thào. Bửu Điền quỳ gối xuống đường. Một tay anh choàng qua lưng và đỡ bà dậy.

Hơi thở của bà gấp gáp mệt nhọc, không đều Bửu Điền hỏi ngay:

– Bác hãy xem trong người có bị trầy xước gì không? Sao bác có vẻ mệt quá vậy? Bác có cần cháu đưa đến bệnh viện không?

Người đàn bà từ từ mở mắt và lắp bắp:

– Khỏi ... tại tôi té thôi. Không cần phiền cậu đâu Bửu Điền mau mau:

– Giúp người hoạn nạn chẳng có gì phiền cả bác ạ.

Xúc động trước sự quan tâm của chàng trai trẻ bề ngoài rất lịch sự và lại có lòng từ tâm, bà Hồng Như nói không nên lời, bà tựa người vào anh ta để đứng lên. Nhưng cái chân làm sao ấy, vừa nhón lên đã thấy đau buốt, bà nghe xây xẩm cả mặt mày.

Lúc này bà thấy hoa mắt và choáng đầu nặng ngực, bà biết bệnh tim

của mình tái phát nặng nề lắm rồi. Nhưng giữ không kịp để đổ ập xuống đường, may là xe không cán nhưng chắc đầu va xuống đất mạnh nên đau đầu cũng nên.

– Chân tôi đau quá.

– Chắc là bị trật, bong gân rồi để cháu xem.

Cố gắng lắm bà Hồng Như mới nói được số điện thoại.

– Cậu làm ơn gọi giùm ... để con gái tôi nó đưa tôi về là được rồi.

Bửu Điền cảm thấy bất an trước sức khỏe của người đàn bà lạ. Thay vì gọi ngay số điện thoại bà vừa dặn, anh bế bà lên xe và đưa đến bệnh viện gần nhất rồi mới gọi điện thoại. Anh còn cẩn thận bỏ vào túi áo bà một ít tiền, dặn dò các y tá, xong đâu đấy anh mới rời khỏi bệnh viện ...

Hồng Kim vẽ nguệch ngoạc lên bàn những vòng tròn vô nghĩa chồng chéo lên nhau như vô số những sự việc mà này giờ cô và Nam Khoa đề cập đến và nó chẳng đâu vào đâu cả. Không khí thật ngột ngạt, Hồng Kim chép miệng nói bâng quơ:

– Mẹ hồng biết đi đâu mà lâu thế nhỉ?

Nam Khoa nheo mắt:

– Mẹ rất tâm lý nên để không gian này cho chúng mình đấy.

Hồng Kim nguýt anh bằng đuôi mắt dài pha lẫn một chút e thẹn và nũng nịu.

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo vang, Hồng Kim nhấc máy, khuôn mặt cô biến sắc từ màu đỏ sang xanh và tái nhợt.

– Anh Khoa ơi! Mẹ bị tai nạn đã đưa vào cấp cứu ở bệnh viện rồi.

Gác máy, Hồng Kim kêu lên thảng thốt. Nam Khoa trấn an cô:

– Bình tĩnh đi em, chắc mẹ không việc gì đâu. Anh sẽ đưa em đi ngay.

Máy móc đi theo Nam Khoa, thường ngày Hồng Kim vững vàng tự tin và bình tĩnh trước mọi vấn đề nan giải bao nhiêu thì bây giờ đây cô chẳng khác nào một quả bóng đã không còn hơi để có thể bay bổng. Người cô cứ lao chao và cô phải tựa hẳn vào Nam Khoa. Bên tai cô Nam Khoa luôn động viên an ủi:

– Mẹ sẽ không việc gì mà! Bình tĩnh và cứng rắn lên, có anh ở bên cạnh em đây.

Hồng Kim không đáp. Trong thâm tâm cô bây giờ chỉ có lời khẩn cầu nguyện đức từ bi phù hộ cho mẹ bình yên.

Lái xe chạy một quãng, Bửu Điền lại không an tâm về người đàn bà xa lạ ấy. Không hiểu sao trong anh bỗng có một sự cảm mến dành cho bà? Có lẽ vì vẻ mặt phúc hậu ở bà ta, hay cũng do bởi ở anh luôn khát khao một tình mẫu tử.

Bửu Điền vội quay lại bệnh viện.

Bệnh viện cũng chẳng khác nào cái chợ đông người, kẻ ra người vào đi tới đi lui tấp nập, những vẻ mặt mọi người đầy căng thẳng.

Bửu Điền đi thẳng về hướng dãy phòng cấp cứu. Một bóng áo trắng mỉm cười với anh, nhưng Bửu Điền chẳng nhận ra vì anh có quen với ai đâu.

Bóng áo trắng đi qua, Bửu Điền mới ngó người. Mình thật đoảng. Có lẽ là cô y tá khi nãy.

Khựng lại bên ngoài phòng cấp cứu, Bửu Điền phân vân không biết có nên vào hay không. Anh thấy cô gái đang gục mặt xuống người mẹ, cạnh đấy là một anh chàng thanh niên cao ráo.

Anh chàng đặt hai tay lên vai cô gái xoa nhẹ và dỗ dành câu gì đó.

Tự nhiên Bửu Điền quay ra:

– Này anh ơi! Anh không vào sao?

Tiếng cô y tá hơi to làm cho cô gái trong phòng ngẩng lên. Chàng trai vẫn không buông vai cô gái. Anh đưa mắt nhìn cô y tá. Cô nhanh nhẩu giải thích:

– Chính anh này đã đưa bà vào bệnh viện. Anh chị có thể hỏi anh ấy. Cô gái đứng bật dậy, đôi mắt trở ra kinh ngạc.

– Là anh? Anh đã gây tai nạn cho mẹ tôi phải không?

Bửu Điền ngạc nhiên khi gặp lại Hồng Kim và anh càng ngạc nhiên hơn khi lời kết tội tội vàng mà cô vừa thốt ra, tưởng chừng như cô là người có mặt ở hiện trường lúc đó.

Bửu Điền nhỏ nhẹ giải thích:

– Tôi không chối là mình chính là nguyên nhân để anh chàng chạy xe Honda phải xử lý tốc độ như vậy. Nhưng do anh ta phóng nhanh và hơi ẩu.

– Chuyện ấy tôi không cần biết. Và anh cũng không cần phải thanh minh với tôi ... Anh Nam Khoa à, hãy điện thoại báo công an.

– Hồng Kim!

Bửu Điền nghe anh chàng có tên Nam Khoa đang dịu ngọt gọi tên cô và ra hiệu bằng ánh mắt nồng nàn. Bửu Điền thấy tức giận khôn cùng. Ai xui chi anh quay trở lại. Và tại sao lại là cô ta, một cô gái rất ư là xốn xác. Lúc sáng chưa biết ắt gặp mô tê gì, cô ta cũng đã kết tội anh ta đủ điều.

Giận dữ, Hồng Kim phủi cánh tay Nam Khoa trên đôi bờ vai mình.

– Anh mặc em và cứ đứng ngoài cuộc đi.

– Em nên bình tĩnh đi Hồng Kim.

– Bình tĩnh ư. Em có thể bình tĩnh khi người đang đứng trước mặt là kẻ đã gây nên tai nạn cho mẹ của mình à? Em nhất định phải kiện anh ta.

Mặt Bửu Điền lạnh tanh, các mạch máu như bị đông cứng, anh nhếch môi khiêu khích:

– Cô nói đủ chưa?

Hồng Kim hất mặt lên:

– Vẫn chưa.

– Thế thì cứ cứ tự nhiên mà hò đồ, mà tùy tiện đi, rồi cô sẽ thấy thế nào là hậu quả của việc làm thiếu suy nghĩ.

Tức giận làm khuôn mặt Hồng Kim trắng bệch ra. Cô lắp bắp:

– Anh ... anh ...

Nam Khoa vội can:

– Mọi việc có thể là do hiểu lầm. Mong anh thông cảm, cô ấy chỉ vì đang lo lắng cho mẹ.

Bửu Điền dừng dừng:

– Tôi hiểu nên cũng chẳng nhỏ nhặt, trách cứ, để bụng làm gì.

Đưa mắt nhìn chăm chăm Hồng Kim, Bửu Điền lại gần từng tiếng:

– Mong rằng cô hãy nhìn kỹ người và nhìn kỹ sự việc. Nếu tôi gây tai nạn cho bác gái liệu những người dân xung quanh đứng nhìn và để tôi yên ư.

Hồng Kim vẫn bướng bỉnh và cố chấp dĩ nhiên đã gây tai nạn cho người khác thì phải lo đưa vào bệnh viện người ta mới để yên. Còn không hả, thử xem anh ta có bị lỗi đầu không.

Nhớ lại sự việc ở làng trẻ và sẵn đang nói ngon trớn, Hồng Kim không kịp suy nghĩ, cô bồi luôn:

– Kế hoạch lúc sáng thất bại nên định vào bệnh viện để tiếp tục trò lừa chứ gì.

– Em nói gì lạ vậy Hồng Kim?

– Anh chẳng biết chuyện ấy đâu Nam Khoa à. Chúng ta phải cảnh

giác con người này và chờ bác sĩ kết luận thương tích của mẹ.

Thật là tức cười. Bửu Điền nghĩ như thế. Anh định nói nhiều lời với Hồng Kim lắm nhưng nhìn vẻ mặt vừa trẻ con, vừa nghiêm trọng của cô, anh thấy chẳng đáng giận chút nào cả. Nghe cách xưng hô thân mật của cô với Nam Khoa, Bửu Điền lờ mờ đoán ra mối quan hệ này. Anh vờ vỗ vai Nam Khoa và nói:

– Cô bạn của anh chẳng những là Trương Phi mà còn là Tào Tháo nữa đấy.

Hồng Kim nóng mũi:

– Anh nói gì?

Bửu Điền dậm bước:

– Tôi quay trở lại là để xem người thân của bác có tới chưa và như thế thì tôi cũng yên tâm rồi ... tôi về đây.

Hồng Kim gọi giật giọng:

– Khoan! Anh không thể đi được vì anh vẫn chưa giải thích lý do vì sao mẹ tôi lại ra nông nỗi này.

– Chuyện ấy cô hãy chờ bác gái khỏe cũng như hãy hỏi bác sĩ. Tôi làm sao mà chẩn đoán được cơn đau tim sẽ đến khi nào. Cô Hồng Kim có cần tôi để lại địa chỉ không?

– Cần chứ.

– Khách sạn ...

Hồng Kim trề môi cắt ngang:

– Không nhà cửa, vô gia cư bất hợp pháp, hèn gì hành động chẳng bắt mình.

Có lẽ lần đầu tiên Bửu Điền mới gặp một người con gái như thế này thì phải. Anh đã đi rất nhiều nơi, tiếp xúc khá nhiều phụ nữ. Với vẻ bề ngoài đẹp trai, phong độ như anh thì các cô đã xúm quanh mà ngọt

giọng, mà nhõng nhẽo, chẳng ai có cách nói trả treo đốp chát như cô gái này cả.

Thế mà cô lại có thể dỗ dành nhỏ nhẹ với đám trẻ con mới hay. Một cô gái tính khí kỳ cục lại yêu trẻ con sao? Bửu Điền rời khỏi bệnh viện với tâm trạng như thế. Trong đầu anh đầy ắp những dấu hỏi về cô.

Và anh đã không kịp để ý thêm đến những lời cầu nhàu của cô.

Chuyến về thăm Việt Nam lần này ít quá. Nếu không, anh nhất định sẽ quay trở lại làng SOS xem thái độ của cô thế nào khi biết anh chính là “đại diện đoàn từ thiện Nhật Bản”.

Những liều thuốc đã giúp bà Hồng Như qua cơn choáng váng mệt mỏi và sự căng thẳng cũng đã theo bà đi vào giấc ngủ.

Nam Khoa vẫn đứng tì tay trên thành cửa sổ dáng điệu có vẻ trầm tư suy nghĩ. Còn Hồng Kim vẫn quỳ bên giường cấp cứu. Bây giờ trông cô chẳng khác nào một nhánh dây leo đã bị đứt rễ nên héo rũ tả tơi. Nam Khoa lặng nhìn Hồng Kim đầy thương cảm. Anh bước đến gần cô dịu giọng:

– Mẹ ngủ rồi. Em ăn gì một chút nha.

– Em không đói.

– Không đói cũng phải ăn. Nếu không, em cũng sẽ ngã quỵ đấy.

Thở dài, Hồng Kim lại lắc đầu:

– Thật tình là em không thể nào nuốt nổi một thứ gì cả, anh đừng có ép em.

– Anh lo cho em.

– Nhưng em rất lo cho mẹ.

Nam Khoa khẽ khàng:

– Anh biết. Vì vậy em cần phải có sức và tinh táo.

Lướt mắt trên phần thân thể bị trầy xước của mẹ, Hồng Kim buột miệng hỏi:

– Khoa ơi! Anh bảo là vết thương của mẹ chỉ ngoài da thôi có đúng không. Và anh cũng tin lời anh ta là không phải tai nạn giao thông ư? Nam Khoa cười cho cô vui và đáp với giọng bông đùa.

– Anh có phải là bác sĩ đâu mà dám kết luận hay chẩn đoán, mà đây là do chính bác sĩ đã nói thế. Còn anh chàng nọ ấy à? Cũng nên tin lắm chứ, vì nếu là tai nạn giao thông thì anh chàng Bửu Điền ấy chắc cũng phải sút tay gãy gọng hay cái mũi ăn trầu, cái đầu xỉa thuốc rồi. Anh nói có đúng không?

– Coi bộ anh tin hẳn?

– Hồng Kim à! Em cố chấp vừa vừa thôi. Hồng phải lúc nãy mẹ tỉnh lại cũng đã nói chính anh ta là người đã giúp mẹ đó sao? Dù gì chúng ta cũng nên gặp anh ta để nói một lời cảm ơn.

Hồng Kim hờn mát:

– Anh cứ đi mà cảm ơn.

– Dĩ nhiên. Vì anh ta đã giúp mẹ vợ anh cơ mà. Anh đi chứ không để em gặp anh ta đâu, anh sẽ ghen đấy.

Lời nói nửa đùa nửa thật của Nam Khoa làm Hồng Kim cảm thấy xấu hổ với bản thân vì sự hồ đồ đến độ hết sức vô duyên đó của mình.

Tuy nhiên nếu bảo phải nói lời cảm ơn, lời xin lỗi anh ta thì đừng hòng.

Hồng Kim ân cần nhìn Nam Khoa. Đối với cô, Nam Khoa là một người chồng tốt, người bạn đời lý tưởng lắm rồi, cô còn mong muốn gì hơn nữa chứ. Chỉ vì một lời giao ước xa xưa giữa hai ông bố lúc sinh thời mà Nam Khoa không yêu đương một cô gái nào khác thì anh quả là đáng quý vô cùng. Thôi thì giữa cô và Nam Khoa cũng đã

là nợ duyên ông trời sắp sẵn rồi.

Mấy hôm sau, sức khỏe của bà Hồng Như đã khá hơn nhiều. Thế nhưng tâm trạng Hồng Kim lại nặng nề hơn bởi vì những lời nói của vị bác sĩ cứ vang bên tai:

Bệnh tim trở nặng cần phải giải phẫu gấp. Mặc dù giải phẫu trong tình trạng sức khỏe hiện nay quả là có hơi phiêu lưu nhưng nếu không sớm tiến hành thì tình trạng bệnh nhân có thể xấu đi.

Trời ơi! Hồng Kim phải làm sao đây? Ông ấy nghĩ rằng, cô không biết không quan tâm gì đến căn bệnh của mẹ mình chẳng? Chẳng một ai có thể hiểu vì căn bệnh này mà mẹ con cô đã phải bán nhà, để rồi sau đó sống cảnh nhà thuê nhà mượn và rồi phải nhìn phải nhận sự khinh khi xem thường của mẹ Nam Khoa.

Đôi lúc Hồng Kim cũng cảm thấy cuộc hôn nhân này quá mong manh.

Từ đáy lòng cô vẫn mong đừng bao giờ dẫn đến kết cuộc. Cô rất sợ cái cảnh phải sống trong tháp ngà nhưng lạnh lùng ấy.

– Í! xin lỗi!

Mải nghĩ lung tung, Hồng Kim đã suýt đâm sầm vào người đối diện. Chẳng biết đó là người đi thăm bệnh hay đi nuôi bệnh. Và Hồng Kim vẫn phải chấp nhận nghe những lời cằn nhằn khó chịu:

– Hành lang rộng mênh mông mà đi đứng kiểu gì kỳ vậy? Giống y như người mất hồn.

Mím môi, Hồng Kim nhìn theo bóng dáng người phụ nữ sang trọng. Cô cũng chẳng muốn phân trần đôi co làm gì. Những người giàu có thường hay “chảnh” vậy sao? Chỉ nhìn thoáng qua cách ăn mặc không phù hợp với những nơi thế này cũng đủ khiến Hồng Kim mất thiện cảm rồi.

Yên tâm vì đã lịch sự nói nên lời xin lỗi rồi, Hồng Kim chẳng áy náy nữa. Chuyện để Hồng Kim phải bận tâm lo nghĩ trong lúc này không phải là điều vớ vẩn ấy đâu.

Hồng Kim đi nhanh về phòng mẹ. Sơ Ân Bình đang ngồi trong phòng với bà Hồng Như. Hồng Kim gật đầu chào:

– Sơ mới đến!

Sơ Ân Bình khẽ trách:

– Ủ, sơ đến thăm mẹ con. Sao mẹ vào viện mà con không cho sơ hay?

Sáng nay gặp Nam Khoa sơ mới biết.

Sơ Ân Bình vẫn nắm chặt tay bà Hồng Như trong tay mình như để truyền thêm sức mạnh và hơi ấm.

Hai người vốn là đôi bạn thân cũ của nhau. Thời gian môi trường và hoàn cảnh sống khác nhau nhưng không làm tình bạn của họ mất đi.

Sơ Ân Bình lúc nào cũng thương và lo lắng giúp đỡ cho mẹ con Hồng Kim.

– Trông con gầy sút và tiều tụy rồi đó nha Hồng Kim.

Quay nhìn sang Hồng Kim, sơ Ân Bình nói với vẻ quan tâm.

Hồng Kim nhoẻn miệng cười đáp:

– Hồng phải đâu! Con vốn mình hạc xương nai mà sơ. Coi ốm yếu vậy chớ con khỏe như nai đấy, sơ ạ.

Sơ Ân Bình đưa mắt nhìn sang người bạn gái thuở nào, giờ gương mặt đã hằn bao nếp nhăn Hồng Kim xanh xao và đang mỗi mệ đi vào giấc ngủ. Sơ Ân Bình vô cùng thương cảm Hồng Kim. Sơ ra hiệu cho Hồng Kim.

Cả hai cùng bước ra khỏi phòng. Sơ Ân Bình hỏi ngay:

– Tình trạng sức khỏe của mẹ con sao rồi?

Hồng Kim buồn bã:

– Lần này bệnh mẹ con tái phát trở lại nặng hơn trước nhiều. Bác sĩ bảo phải làm phẫu thuật may ra mới kéo dài được sự sống. Con lo quá sợ ời. Bởi vì vấn đề ...

Sơ Ân Bình cắt ngang:

– Chi phí chứ gì? Hồng Kim à! Chuyện ấy không thể coi là quan trọng nhất, mà sức khỏe của mẹ con kìa. Con cứ an tâm đi, sơ sẽ giúp Hồng Như được mà.

Cảm động, Hồng Kim sụt sùi:

– Hai mẹ con con nếu không nhờ sự giúp đỡ của sơ từ bấy lâu nay thì làm sao mà có được cuộc sống như thế này. Nhưng giải phẫu tim thì số tiền rất lớn sơ ạ. Lấy đâu ...

Sơ Ân Bình chắc giọng:

– Sơ biết! Sơ bàn với các sơ sẽ tạm thời cho con mượn số tiền quỹ ... sau này con sẽ hoàn lại. Thôi, cứ vậy nhé!

Lặng người đi rồi, Hồng Kim mới thốt lên:

– Cám ơn sơ nhiều lắm!

Hồng Kim biết rằng ngoài sự đón nhận, cô sẽ chẳng có một cách gì để giải quyết cả.

Và có lẽ trong thâm tâm cô bây giờ cũng giống như sơ Ân Bình, cả hai cùng nói một câu:

“Nguyện cầu chúa ban phước lành”.

Trở về Nhật bản, Bửu Điền lại vui đầu trong công việc, bận bịu suốt cả ngày.

Ngồi trên chiếc ghế xoay êm ái, nhưng Bửu Điền cứ lắc qua lắc lại.

Một tay xoa nhẹ hai bên thái dương tưởng chừng như anh đang khó chịu lắm vậy.

Chỉ mới đi vắng có hơn một tuần mà công việc như ngập đầu ngập cổ.

Bây giờ ngồi trước màn hình máy vi tính để theo dõi những dữ liệu những con số thu chi mà các nhân viên đã nhập vào máy ... cũng đủ để anh mệt nhoài.

Bửu Điền còn đang căng mắt theo dõi thì một bóng người lao vào, cho dù có nhắm mắt anh cũng nhận ra được bởi mùi nước hoa nồng nặc như tẩm vào người của Linda.

Bửu Điền nói như trách:

– Anh đã dặn em đừng đến phòng làm việc nếu như anh đang bận.

Vòng tay choàng qua cổ Bửu Điền, Linda Thủy Tiên tựa sát vào má của anh nhõng nhẽo:

– Chính vì anh đang bận, mà em mới đến đây để giải thoát cho anh đấy.

– Em nói nghe giống như anh đang bị cầm tù không bằng.

– Chứ gì nữa? - Cô nghênh mặt lên – Em còn lạ gì tính anh, đã lao vào công việc thì anh chẳng còn biết gì đến thế giới xung quanh.

Bửu Điền cười xòa:

– Em sai rồi, Thủy Tiên ạ. Anh mà không biết gì đến thế giới xung quanh thì sẽ là một thất bại lớn. Giám đốc của một công ty kinh doanh đồ chơi điện tử mà không hiểu, không nắm bắt, không thâm nhập vào thị trường vào thế giới xung quanh mình thì em đoán thử xem chuyện gì sẽ xảy ra hả?

Trề môi, Thủy Tiên dài giọng khôi hài:

– Ông giám đốc à! Điều đầu tiên em biết là bụng ông giám đốc đang đói meo rồi kìa. Và em thì sẽ có cách giải quyết vụ việc này cho ngài đấy, ngài giám đốc ạ. Hãy mau đi theo em!

Bửu Điền đành phải cười xòa trước lối pha trò của cô.

– Đúng là nếu em không nhắc thì anh đã quên mất. Hình như bao tử của anh bắt đầu tấn công rồi đó.

– Xí! Biết đôi sao?

Gỡ vòng tay Thủy Tiên rời khỏi cổ mình, Bửu Điền đứng lên, anh sửa lại bộ quần áo cho thẳng thớm. Thủy Tiên cũng thản nhiên lấy thỏi son ra tô lại đôi môi. Bửu Điền nhìn thấy nhưng không nói gì, dù thâm tâm anh tự hỏi:

“Cô ấy đã tô đến lớp son thứ bao nhiêu trên đôi môi rồi nhỉ?”.

Bắt gặp Bửu Điền đang nhìn mình, Thủy Tiên ngỡ rằng anh đang ngẩn ngơ say đắm bởi sắc đẹp và tám thân ngà ngọc đầy quyến rũ của mình, Thủy Tiên bỗng nghe rạo rức một cảm giác khát khao ham muốn như trời dậy. Cô chớp mi, giọng êm ái:

– Anh không hôn em sao? Bây giờ chính em lại quên mất cái đôi.

Rất tự nhiên, Bửu Điền vỗ nhẹ lên bờ vai Thủy Tiên:

– Nè, anh mà đổi ý thì em hối hận không kịp đấy. Lúc ấy đừng than, đừng quên rằng bao tử em có vấn đề đó nha.

– Ở bên anh, em sẽ không đói cũng như không hề nhớ rằng mình bị bệnh bao tử.

Bửu Điền hóm hỉnh:

– Này, anh hẳn phải là viên thuốc nghệ để chữa bệnh cho em đâu nghe!

– Anh ác lắm!

Linda Thủy Tiên giận dỗi khi anh phớt lờ trước sự bộc lộ của cô.

Bửu Điền vội xùi giọng:

– Thôi, đừng giận anh nữa. Anh xin lỗi. Đi ăn xong, em muốn đi đâu anh cũng sẽ chiều. Được chưa hở cô bạn nhỏ?

Đôi mắt xanh như sóng nước long lanh của Thủy Tiên mở to tròn xoe.

Hơn ai hết cô biết mình rất đẹp. Sắc đẹp kiều diễm của cô gái Việt lai Pháp với làn da trắng hồng mịn màng với đôi môi mọng đỏ gợi cảm, với chiếc mũi cao thanh tú và nhất là mái tóc dài mượt mà rất Việt nam của cô, Linda Thủy Tiên như cầm chắc thứ vũ khí lợi hại trong tay dễ dàng chưa đỡ mọi trái tim đàn ông. Thế mà Bửu Điền chỉ xem cô như người bạn nhỏ thôi ư?

Bửu Điền ơi! Trái tim anh lẽ nào bị đông cứng? Thủy Tiên mím chặt môi ...

Bửu Điền bỗng nhìn cô ngọt giọng:

– Em đang nghĩ gì thế hở?

Nhún vai tỏ vẻ phớt lờ, giọng cô ráo hoảnh:

– Nghĩ vu vơ!

Nắm tay Thủy Tiên kéo cô đứng lên, anh nói:

– Nghĩ vu vơ để rồi giận vớ vẫn phải hôn? Anh chịu thua em rồi đấy. Giờ đi được chưa cưng?

Thủy Tiên đã định làm nũng với Bửu Điền. Nhưng cô tươi ngay nét mặt, không muốn trong mắt anh, mình là cô bé hay nũng nịu, vùi vĩnh để được nuông chiều nữa.

Bửu Điền đưa Thủy Tiên đến một nhà hàng vô cùng sang trọng. Điều đó khiến tự ái của cô được vuốt ve đôi chút.

Ăn uống xong, Thủy Tiên nằng nặc đòi Bửu Điền chở đi dạo phố, đi mua sắm ... Bửu Điền chiều ý người yêu, mặc dù trong lòng anh chẳng thích thú tí nào. Cũng may cô nàng không đòi đến vũ trường để nhảy nhót. Nếu không thì anh sẽ phải chịu trận vì cái cảnh ồn ào sôi động của những vũ điệu cuồng say ấy rồi.

Thỉnh thoảng, Bửu Điền cứ đưa mắt liếc nhìn đồng hồ đeo tay, Thủy Tiên tinh ý. Cô dịu ngọt:

– Anh có việc gì à?

Bửu Điền lắc đầu:

– Không! Anh chỉ muốn về thăm ba ... Dạo này bận quá, nên anh chẳng có đi được mà sức khỏe của ông thì không tốt cho lắm.

Thủy Tiên tỏ ra sốt sắng ngay:

– Em cùng đi với anh nha. Dù gì anh cũng nên giới thiệu để em quen dần.

Bửu Điền hớn hờ nét mặt:

– Ba sống cô quạnh lắm. Có em đi theo về chơi chắc là ba anh sẽ vui mừng phải biết.

Thủy Tiên cười tươi:

– Nếu thế sau này em sẽ thường xuyên cùng anh về chơi với ba, anh có đồng ý không?

Nhìn sâu vào mắt cô, Bửu Điền thăm dò:

– Chỉ sợ em không chịu nổi sự tĩnh lặng ở một làng chài bé nhỏ đã buồn lại còn nghèo khổ nữa.

Chớp mắt giấu những suy nghĩ riêng của mình, Thủy Tiên khỏa lấp:

– Biết đâu em lại thích không khí trong lành và yên tĩnh đó thì sao?

Bửu Điền nheo mắt đùa:

– Được vậy không những ba anh và cả anh nữa sẽ hoan nghênh đón tiếp vị khách không mời này.

Nguýt mắt, Thủy Tiên trách:

– Anh dám bảo em là vị khách không mời ư? Anh nói vậy mà không sợ em giận hả?

– Cam đoan rằng em sẽ không dám giận. Vì con người lúc tức lên

gương mặt sẽ xấu khó coi lắm và em thì đâu muốn mình như thế phải hôn nào?

– Hứ!

Đôi môi đỏ mọng phụng phịu dẩu lên. Bửu Điền nhìn Thủy Tiên cười và cho xe lăn bánh. Tâm trạng anh đầy ắp một niềm vui. Lần đầu tiên Thủy Tiên đồng ý cùng anh đi về một nơi thiếu thốn tiện nghi vật chất quả là đã chiều theo ý anh rồi.

Bửu Điền có vẻ cảm động trước tình cảm của cô gái Việt lai này mất rồi.

Trên đời này, anh quý nhất người cha nuôi. Thủy Tiên tỏ ra biết quý trọng ông không chừng sợi dây tình cảm của anh và cô sẽ tốt đẹp hơn nhiều.

Thủy Tiên rất đẹp, điều này quá rõ ràng thế thì anh còn đòi hỏi tiêu chuẩn gì ở cô nữa nhỉ? Chính Bửu Điền đôi lúc cũng lầy lăm lạ và cứ tự hỏi lòng mình.

Thủy Tiên từng giúp anh trong các pha quảng cáo, gần gũi và thân thiết như thế mà anh vẫn cứ ôm ấp một tình yêu trong lòng là sao? Chiếc xe đỗ lại, đám trẻ con ở đâu đã ùa ra vây quanh.

Bửu Điền vừa quay kiếng xe xuống thì chúng đã kêu lên ồm ồm:

– A, chú Điền về! Chú Điền về, chúng mày ơi!

Có đứa đã nhanh chân hơn vừa chạy vào nhà vừa hét toáng cả lên:

– Ông ơi, mau ra đón chú Điền về kìa!

Liếc mắt nhìn đám trẻ nít áo quần dơ bẩn, lem luốt, người đen đui có đứa còn ở trần trùng trọc, Thủy Tiên khó chịu:

– Hả! Cả một lũ trẻ dơ dáy đó là con cháu của anh sao?

Đôi mày rậm của Bửu Điền cau lại, nhưng anh không nói gì. Anh xuống xe và đến phía sau mở cốp lấy những gói quà trao cho bọn

chúng.

– Cửa các cháu đấy, mang chia nhau đi!

Bọn chúng lại đồng thanh:

– Chú Điền cho nhiều quà quá.

– Cám ơn chú ... cám ơn chú ...

Một cậu bé răng sún đưa mắt nhìn vào xe rồi kéo tay Bửu Điền.

– Cô nào vậy chú? Sao chú không giới thiệu?

Bửu Điền đành cất giọng:

– Cô Thủy Tiên! Mấy đứa làm quen với cô Tiên đi?

– Cô Tiên xanh đỏ hả chú?

– Ừ.

Bửu Điền cười với chúng. Còn Thủy Tiên thì nghiêm mặt và tỏ ra lạnh lùng:

– Khỏi! Không cần thiết cái màn xã giao vớ vẩn này đâu!

Lũ trẻ con cho dù cô ngốc nghếch đàn độn cũng nhận ra thái độ không bằng lòng của cô gái đi cùng chú Điền của chúng, nên chúng tiu nghỉu ngay.

Bửu Điền cố giấu cảm giác thất vọng. Anh thân mật xoa đầu từng đứa, rồi lẳng lặng bước đi trước Thủy Tiên.

Bất chợt, anh nghĩ đến cô gái Việt Nam ở làng trẻ SOS mà anh đã hân hạnh gặp trong chuyến đi vừa rồi. Chỉ một chút thoáng qua thôi cũng đủ để anh đem ra so sánh với Thủy Tiên ngay bây giờ.

– Ối! Ghê quá!

Bửu Điền biến sắc khi Thủy Tiên thét lên và lùi lại nép sau lưng anh.

Anh cố giữ giọng trầm âm để giải thích:

– Thủy Tiên à! Là ba anh đấy!

– Hả! Sao ... sao anh lại không nói trước với em về.. Phản ứng của

Thủy Tiên không chỉ làm ôngLiệt Quân phải bàng hoàng mà cả Bửu Điền cũng ngỡ ngàng. Anh không ngờ Thủy Tiên có thể kém lịch sự, kém tế nhị đến như vậy, cho dù đây không phải là ba anh chẳng nữa. Thủy Tiên mặc kệ trong lòng Bửu Điền nghĩ gì, cô quay ngoắt người một trăm tám mươi độ, hống hách nói.

– Em ra xe chờ anh vậy!

Nắm tay cô như để trấn an, Bửu Điền nhẹ nhàng năn nỉ:

– Trời sắp mưa. Theo anh vào nhà, anh chuẩn bị thức ăn. Có lẽ hôm nay chúng ta phải nghỉ lại đây rồi đó.

Thủy Tiên cười nhạt:

– Nghỉ và ăn ở đây ư? Em sẽ nuốt được ư? Bửu Điền, em xin lỗi anh vì có hơi hồ đồ, lỗ lòi ... Nhưng giá như anh nói trước về khuôn mặt biến dạng của ba anh cho em chuẩn bị tinh thần thì em sẽ không đến nỗi khiếp sợ như thế này. Anh thừa biết em từ nhỏ vốn chỉ quen chiêm ngưỡng những gì đẹp để hoàn mỹ ... Em không nghĩ anh khỏe mạnh, đẹp trai lịch sự như thế này lại có ông bố “dị dạng” đáng sợ như vậy.

– Em im ngay!

Bửu Điền giận dữ, anh bỏ mặc Thủy Tiên đứng chết trân và đi vội vã vào nhà. Trong thâm tâm Bửu Điền biết rằng ít nhiều gì ba cũng nghe được những lời lẽ bất lịch sự vừa rồi, nên ông đã vờ ngồi yên.

Đến ngồi cạnh cha, Bửu Điền buồn bã nói:

– Con xin lỗi ba!

– Xin lỗi ba ư? Con nhầm rồi. Đáng lẽ ba nói câu này với con thì đúng hơn, vì ba đã làm bạn gái con suýt đứng tim, may là đã không xảy ra chuyện gì.

Bửu Điền vẫn còn xúc động:

– Kia! Sao ba lại nói vậy? Thà ba cứ nổi cáu lên và trách mắng con.
Ông Liệt Quân thở dài:

– Ba chẳng có lý do gì để mắng con cả. Bởi vì khuôn mặt của ba là nguyên nhân.

Ông ngừng lại giây lát và chép miệng nói tiếp:

– Do ba nghe bọn trẻ réo gọi, mừng quá tưởng con về như mọi khi, mà thật cũng tại con nữa Bửu Điền à. Hồi trước tới giờ con có đưa bạn bè về đây đâu, mà hôm nay lại là bạn gái nữa, làm cô ấy hãi hùng kinh sợ cũng phải thôi.

Bửu Điền cải chính:

– Bạn gái hồi nào đâu ba.

Hiểu ý cậu con trai nhưng ông Liệt Quân giả bộ khôì hài:

– Ủa! Té ra người đi với con là con trai sao.

– Tất nhiên là con gái nhưng hồng phải bạn gái như ba nghĩ đâu.

– Cái thằng này! Ba có nghĩ gì đâu, do con suy diễn thì có chớ ba đâu có nghĩ cao siêu gì hết. Con trai thì gọi là bạn trai, con gái gọi bạn gái ... rất đơn giản.

Bửu Điền tinh nghịch:

– Như "đang giỡn" hả ba?

Ông Liệt Quân nheo mắt, ông cố nói đùa cho vui vẻ để Điền không phải bận tâm băn khoăn gì đến những lời nói vừa rồi.

Bửu Điền đứng chờ ra, chính anh cũng không ngờ trước tình huống này nên giờ đây anh cũng không biết phải xử sự thế nào? Thủy Tiên cũng quá đáng. Cô đã không vào nhà mà còn hối thúc anh đi về ngay nữa chứ.

Thế mà lúc này Bửu Điền đã rất vui khi cô chịu cùng đi với anh về thăm nơi làng chài buồn tẻ này. Lẩn tránh ánh mắt đau khổ của ông,

Bửu Điền vội chuyển hướng câu chuyện, anh kể cho ông nghe về chuyến đi về Việt Nam vừa qua bằng tất cả về hào hứng phấn khởi. Ông Liệt Quân cũng cười to vui vẻ về chi tiết thú vị mà Bửu Điền đã kể về cô bảo mẫu của lũ trẻ ở làng SOS. Không ngờ con trai ông, một giám đốc, một nhà tài trợ lớn lại bị nghi oan, bị lập biên bản và sau đó còn bị hăm dọa kiện nữa. Ôi, sao cô gái nào đó lại hồ đồ và bộp chộp đến như thế?

Nhưng dù sao hành động đó cũng không đáng giận, đáng trách. Bửu Điền như hầy còn hậm hực, không thiện cảm với cô ta. Thế nhưng ông Liệt Quân thì khác, câu chuyện đó làm ông vui vui.

Chẳng mấy chốc những điều phiền toái vừa rồi cũng biến mất và họ quên luôn cả sự sốt ruột chờ đợi hay là tức tối của Thủy Tiên đang chờ ở ngoài xe.

Cho đến khi trời tối hẳn và cơn mưa cũng bắt đầu đổ trút xuống.

Bên Trời Phố Lạ

Chương 3

Ngồi bó gối, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, Hồng Kim ngồi trông tư thế đó rất lâu. Lòng rối bời với bao suy nghĩ, chính cô cũng không biết mình đã và đang nghĩ gì nữa, chỉ đến chừng nghe tiếng dép lép lê nhẹ trên nền nhà, Kim mới nhồm người quay lại.

– Mẹ!

Bà Hồng Như ngó quanh:

– Ủa! Thành Nam Khoa không có đến à?

Hồng Kim lắc đầu:

– Anh ấy mà đến là đã vào báo cáo với mẹ rồi.

– Mẹ biết, nhưng đôi lúc cũng ngoại lệ chứ con.

Hồng Kim trề môi xí dài:

– Ai chứ anh Nam Khoa thì không ngoại lệ đâu. Anh ấy vốn rập sẵn khuôn mẫu rồi mẹ ạ.

Bà Hồng Như buông gọn:

– Nam Khoa rất tốt!

Hình như trong giọng nói ấy vẫn có một chút ngậm ý riêng. Hồng Kim bứt một chiếc lá cây vò nát trong tay, sau đó lại thở nhẹ.

Không chú ý đến cử chỉ của con gái, bà Hồng Như nói tiếp:

– Một người đàn ông hoàn hảo như Nam Khoa rất khó tìm, con đừng chọn lựa nữa Hồng Kim ạ.

– Tốt quá và hoàn hảo quá đôi lúc cũng chẳng phải là điều kiện tốt đâu mẹ ơi.

Câu nói lập lờ của con gái làm bà Hồng Như ngạc nhiên:

– Hả! Con nói vậy là sao?

– À! Con chỉ nói theo quán tính vậy mà. Con có lựa chọn gì đâu mà mẹ lạ. Hơn nữa, nếu nói cho chính xác thì con cũng đâu có quyền quyết định ...

mọi việc đều đã được xếp đặt.

Bà Hồng Như ái ngại:

– Con trách mẹ sao Hồng Kim.

– Mẹ biết con rất buồn về việc giao ước, cũng như rất đau lòng về thái độ xử sự không hay của mẹ thằng Khoa. Nhưng giá như Nam Khoa cũng trở mặt và thay lòng đổi dạ thì sẽ dễ cho mẹ con mình. Đằng này nó vẫn trước sau như một, vẫn kính trọng mẹ, lo lắng cho mẹ tận tình chu đáo và nhất là tình cảm dành cho con vẫn nồng nàn thắm thiết.

Hồng Kim gượng gạo:

– Vâng! Con hiểu mẹ ạ. Con có phàn nàn gì anh Nam Khoa đâu. Có điều chuyện hôn nhân, con chưa muốn bàn tới vào lúc này. Vài năm nữa hãy hay.

– Vài năm nữa ư?

Bà Hồng Như kêu lên:

– Con tưởng mình còn nhỏ lắm sao. Đã ngoài hai mươi rồi không khéo thành lỡ thời mất.

Hồng Kim đùa giỡn:

Nếu có số lấy chồng thì để đến bốn năm chục tuổi vẫn đám cưới được, hưởng hồ gì con có mối sẵn rồi, không có e sác đâu mà mẹ lo. Về mặt trầm ngâm, bà Như nói:

– Trái lại mẹ rất lo và chỉ mong sớm nhìn thấy con yên bề gia thất thôi. Vì mẹ bệnh hoạn sống nay chết mai biết đâu mà lường trước.

Hồng Kim ôm mẹ, tựa đầu vào lòng mẹ dịu dàng:

– Sức khỏe của mẹ vừa mới hồi phục, mẹ đừng bận tâm lo nghĩ nữa mẹ nhé. Chúa đã phù hộ cho mẹ con mình rồi.

Bà Hồng Như chợt hỏi:

– Nam Khoa có tìm được địa chỉ người đàn ông đã đưa mẹ vào bệnh viện chưa? Con nhớ là phải xin lỗi người ta nghe không? Ai đời người ta giúp mẹ mà con lại hồ đồ quá.

Hình ảnh Bửu Điền chợt thoáng qua, Hồng Kim cũng lấy làm lạ. Cô đang nhớ để tìm thử xem trên nét mặt anh ta có điều gì biểu hiện sự gian tà để cho cô cả hai lần đều phải ngộ nhận như vậy. Hồng Kim lại cười thầm một mình.

Bà Hồng Như xoa nhẹ đầu con gái. Hồng Kim yên lặng, cô thêm được khoảnh khắc được ở trong vòng tay mẹ như thế này vô cùng. Cô không biết những ngày sắp tới mình sẽ ra sao trên đất khách? Và mẹ nữa, bà có bằng lòng, có chịu đựng nỗi nhớ nhung xa cách này? – Tự nhiên buồn so vậy con gái?

Lau nhanh giọt nước mắt trên khóe mi, Hồng Kim nói nhỏ:

– Mẹ ơi! Từ mai mình sẽ trả căn nhà thuê này lại nha mẹ.
– Để đến ở trong làng SOS phải không? Sơ Ân Bình đã nói mọi việc với mẹ rồi. Hồng Kim à, tại sao con quyết định mọi chuyện mà không bàn, không nói gì với mẹ và Nam Khoa, con không sợ thằng Khoa trách con à?

– Xin mẹ hiểu cho vì trong lúc mẹ đang cơn nguy hiểm, con đành không hỏi ý kiến mẹ. Nhưng Nam Khoa thì khác, con không muốn anh ấy bận tâm lo liệu ... Hơn nữa số tiền khá lớn, nếu như mẹ anh ấy xét nét sẽ càng làm cho hai mẹ con mình thêm khó xử, lẩn khó chịu.

Nhìn chăm chăm Hồng Kim, bà Hồng Như hỏi gặng:

– Thế còn bây giờ, khi con quyết định đi hợp tác lao động ở Nhật sao lại không nói với mẹ?

Hồng Kim lí nhí:

– Tại con chưa nói chứ bộ! Mẹ không trách con chứ mẹ?
– Ngốc lắm! Tại sao mẹ có thể trách con? Mẹ chỉ tội nghiệp cho con phải sớm lặn lội vào đời. Bây giờ nơi xứ lạ phải bơ vơ một mình.

Hồng Kim cười trấn an mẹ:

– Một mình nhưng không dễ bị ăn hiếp đâu. Mẹ quên con có võ à?

– “Võ sò” hả?

– Ẩn mình trong lớp vỏ sò cũng là một cách tự vệ đấy chứ mẹ.

Nhưng mẹ ơi, chuyện này xin hãy giữ bí mật nếu như Nam Khoa chưa biết nha mẹ.

– Chắc chắn nó sẽ trách con.

– Đành chịu thôi mẹ ạ. Nhưng anh ấy sẽ hiểu thôi mà. Số tiền quá lớn so với mẹ con ta.

– Ừ thôi, con cũng nên sắm sửa thêm một ít đồ dùng đi. Con gái dù sao cũng cần phải chưng diện một tí, con lại đi xa nữa.

Hồng Kim so vai:

– Con đi làm chứ có phải đi tham quan du lịch mà chưng diện hở mẹ?

– Cũng tại mẹ mà khổ tâm con thế này.

– Con không muốn nghe mẹ nói những lời đó nữa. Bỏ phần con cái, con chưa báo đáp hết nữa là.

Cô lại hạ giọng dí dỏm nói:

– Con gái của mẹ vốn xinh rồi, đâu cần phải phấn son chưng diện há mẹ há.

Bà Hồng Như nhẹ cười, đồng thời bà cũng nghe trong lòng tê tái một niềm đau. Bà có lỗi với chồng. Bà đã không đảm bảo được cho Hồng Kim có một cuộc sống giàu sang, nhưng gấm để mai này nó phải đem bán công sức của mình ở quê người xứ lạ.

Một giọt nước mắt chọt rơi xuống thật nhanh trên khóe mắt nay đã hằn đậm những vết chân chim, bà Hồng Như đột ngột đề nghị:

– Hay là con đừng đi có được không Kim? Mẹ sẽ nói chuyện với sơ

Ân Bình chúng ta sẽ từ từ kiếm tiền để hoàn trả. Đâu cần con phải gấp rút như vậy hả?

Hồng Kim tự tin đáp:

– Dù sao đây cũng là cơ hội để con đi nước ngoài nữa mẹ ạ. Vả lại, sang bên ấy lao động kiếm tiền sẽ mau hơn. Biết đâu con sẽ dành dụm để mua cả một căn nhà nhỏ cho mẹ con mình nữa đó. Chỉ cần mẹ ở nhà vui khỏe để mau chóng bình phục.

Bà Hồng Như gật gật cho con vui, nhưng nỗi lòng se sắt.

Hơi thở không đều có vẻ như là rất khó nhọc, ông Liệt Quân đã cố cho nên trong gương mặt của ông lúc này càng nhăn nhúm, méo mó đáng sợ hơn lúc bình thường nữa kìa.

Đối với ông, Bửu Điền luôn tôn kính, anh chưa bao giờ xem ông như “dưỡng phụ” dù thực tế điều đó là sự thật.

Đã hơn mười lăm năm trôi qua rồi, tuy lúc ấy Bửu Điền chỉ là một thằng nhóc hay cũng chỉ là một thiếu niên lóc chóc phá phách như quỷ, nhưng trong tiềm thức anh vẫn còn nhớ rất rõ những điều đã xảy ra.

Hồi ấy gia đình nội Bửu Điền thuộc dòng họ danh gia vọng tộc. Ở kinh đô Huế cổ kính, chính vì thế nên không tránh khỏi những lễ nghi phong kiến chẳng? Hay có lẽ khi đó Bửu Điền còn chưa đủ hiểu biết để cảm nhận vì sao mẹ anh phải bỏ rơi anh trong lúc còn nhỏ như vậy.

Chỉ đến chừng ba anh bị bệnh qua đời, tội nghiệp cho đứa cháu thơ cô cút nên anh đã được chú ruột rước sang Nhật nuôi dưỡng.

Nhưng rồi đại họa lại đổ xuống cuộc đời Bửu Điền lần nữa đã làm thay đổi số phận của anh, ông chú vì cứu người bạn cùng làm ở mỏ than nên đã thiệt mạng. Còn người bạn của chú lại sống sót nhưng

nửa phần thân thể phải chịu tàn tật, gương mặt gần như bị biến dạng hoàn toàn ...

Sau tai nạn thảm khốc đó ông Liệt Quân đã nhận nuôi và hứa bảo bọc Bửu Điền cho đến ngày ông tàn hơi nhắm mắt. Và Bửu Điền chỉ biết anh có một người cha, một người thân duy nhất trên cõi đời này mà thôi.

Thế mà Thủy Tiên lại tỏ ra khiếm nhã và bất kính với ông. Ba anh đầu giống con quái vật để đến nỗi sự xuất hiện của ông phải làm cô kinh hãi đến như vậy.

Thái độ khinh khi, gớm ghiếc của cô làm lòng anh bức bối và thất vọng.

Hình tượng cô người mẫu kiêm ca sĩ mà anh từng cảm mến bỗng chốc tan biến mất rồi. Càng suy nghĩ càng thấy bao điều lẫn lộn và trong đầu anh cứ giống như khúc phim đang quay chậm, chỉ đến chừng cánh cửa phòng đẩy nhẹ, Bửu Điền mới đứng dậy, rời khỏi phòng ba anh và bước ra ngoài.

– Hào Trung! Cậu tìm mình có gì không?

– Ủa! Hồng phải giám đốc có lệnh cho gọi đó sao.

Phát thật mạnh lên vai Hào ở Tung, Bửu Điền cười:

– Bỏ danh xưng ấy cho tôi nhờ, anh bạn ạ.

– Giám đốc mà không chịu hả? Vậy cậu đổi cho mình đi.

– Cậu đồng ý và không từ chối chứ?

Hào Trung giơ tay:

– Thôi thôi, tài cán như mình chỉ đi theo làm trợ lý cho cậu là may mắn lắm rồi.

– Thôi, đừng có thổi phồng tôi lên nữa có được không? À, còn việc mình nhờ cậu lo liệu xong rồi chứ Hào Trung?

– Ông ném về ra lệnh chứ nhờ cái gì? Nói vậy thôi, theo yêu cầu của cậu, mình đã cho lên mạng Internet và báo chí tìm Ô-sin. Kết quả có bốn hồ sơ xin việc, mình đưa cậu xem và quyết định nhé.

Bửu Điền xoa tay:

– Không cần đâu! Mình đã giao cho cậu thì cậu cứ toàn quyền quyết định.

Hào Trung ngần ngại:

– Thế thì gay à nha.

– Về chuyện gì?

– Ô-sin nhưng chủ yếu là chăm sóc người bệnh. Mình sợ khi nhìn thấy bác Quân, họ sẽ ...

Mặt Bửu Điền có vẻ căng thẳng:

– Theo cậu, họ cũng có phản ứng như Thủy Tiên sao?

Tránh tia mắt có vẻ trách cứ và u buồn của Bửu Điền, Hào Trung vội rút điều thuốc ra châm lửa rồi nhẹ giọng:

– Xin lỗi. Mình không cố ý nhắc chuyện đó ... nhưng sự thật thường hay phũ phàng như thế đấy.

– Những hồ sơ xin việc đó như thế nào?

– Có hai người bản xứ nhưng khá lớn tuổi, còn hai cô gái trẻ thì một lai Ấn, một là Việt Nam chính hiệu “Con nai vàng ngơ ngác đạp trên lá vàng khô”.

Nghe Hào Trung khôi hài, Bửu Điền phì cười theo và phán một câu:

– Hình như những con nai tơ bây giờ đã bị tiệt chủng hết rồi đấy. Coi chừng nhầm đó nha Hào Trung?

Nghên mặt, Hào Trung hiu hiu tự đắc:

– Theo giác quan thứ sáu của mình có thể dám chắc đây là ghé con thật sự chứ hông phải cưa sừng làm ghé đâu.

– Chà! Hết nai rồi tới ghé. Nè, tôi tìm Ô-sin giúp việc chứ không có ý làm nơi thuần dưỡng hươu nai, bê bò, ghé ngựa ... gì hết đó nha ông bạn.

Hào Trung không nhịn được cười, cả Bửu Điền, khuôn mặt anh cũng bót căng thẳng nặng nề hơn.

Từ hôm ông Liệt Quân bệnh trở lại, Bửu Điền tức tốc đón ông về Tokyo và hôm nay Trung mới nhận thấy nụ cười vui trên môi Bửu Điền.

– Hôm nay mình sẽ đãi cậu một bữa.

– Hối lộ hả?

– Trả ơn, vì cậu giúp mình rất nhiều việc.

– Sến quá thằng quý ời! - Hào Trung nhăn mặt.

Bửu Điền tỏ vẻ băn khoăn:

– Ở nhà sẽ vất vả nhiều đấy, Hào Trung ạ.

– Trời ời, sếp ời là sếp! Đi Singapore có một tuần mà ông làm như phải một trăm tám mươi ngày vòng quanh thế giới vậy. A, hay là không tin tưởng thằng bạn này?

– Thằng quý! Tao mà không tin thì còn ma nào dám tin.

Hào Trung tỉnh bơ:

– Quý ma tin nhau là phải. Nè, vậy có dám giao cả bạn gái cho thằng này quản lý giùm không?

– Cái gì?

– Linda Thủy Tiên!

Bửu Điền nhăn trán:

– Bạn gái? Cả ông bố yêu quý và mày cũng đều lẫn lộn hai từ ấy rồi Hào Trung ạ.

– Chuyện ấy có trời mới biết.

– Chắc chẳng có ông trời nào rảnh rang để quan tâm đến những chuyện "tào lao mía laú đó đâu.

Hào Trung hóm hỉnh:

– Có con ông trời nè.

Bửu Điền tỉnh bơ:

– Quả là ông trời con này này lắm chuyện thật.

Hào Trung đành xếp de trước câu nói hết sức nặng ký của tên bạn thân.

Và Hào Trung cũng biết rằng đó là cách kết thúc câu chuyện tào lao mía laú của hắn.

Là chủ của hai siêu thị kinh doanh mặt hàng đồ chơi trẻ em và sách thiếu nhi, Bửu Điền chẳng có thời gian đi chơi và tán gẫu với bạn bè. Hào Trung biết điều đó nên anh luôn kéo Bửu Điền vào những câu chuyện tào lao bất kỳ lúc nào, đó là một cách để ông chủ này được thư giãn.

Nhưng xem ra bản tính nghiêm nghị, khó chịu của Bửu Điền không bỏ được ... Vốn dĩ là bạn thân nên Hào Trung không thể vì thế mà phàn nàn mà giận Bửu Điền được.

Bửu Điền bắt tay Bửu Điền và hứa sẽ tuyển một Ô-sin như ý cho ông Liệt Quân và để chuyển đi Singapore trở về, Bửu Điền rất hài lòng.

Vừa đặt chân đến xứ sở hoa anh đào, Hồng Kim thấy mình gặp nhiều may mắn.

Hồng Kim không phải khó khăn trong việc đi tìm kiếm công việc làm. Cô đã chọn những nơi có nhiều người Việt Nam sinh sống và xin vào phụ việc cho một quán ăn. Một ngày sau theo sự chỉ dẫn của một người bạn, Hồng Kim đã tìm đến công ty Việt Việt . Ở đây đang cần một Ô-sin giúp việc nhà với mức lương khá cao, cô không có gì phải

do dự.

– Ông chủ à! Tôi phải làm những công việc gì?

Hồng Kim hỏi ngay khi thấy ông chủ này nhìn cô có vẻ dò xét quá.

Quả nhiên, ông ta gỡ cặp kính ra đặt trên bàn và nói:

– Trước tiên, xin đính chính, tôi không phải là chủ ... Hơn nữa tôi khá trẻ ...

cứ gọi tôi là Hào Trung.

Vâng, anh Hào Trung! Gặp được người Việt Nam là tôi rất mừng. Xin cho biết tôi sẽ làm gì ở đây? Nấu cơm giặt giũ lau phòng?

– Làm nốt. Kể cả một công việc cực kỳ quan trọng hơn, liệu cô có làm nổi không?

– Tôi nghĩ nếu quá khó khăn tôi cũng sẽ cố gắng hết sức mình.

– Vậy thì được. Tôi giao ước trước, cô làm tốt thì sẽ được trả lương gấp đôi qui định và còn được thưởng thêm nữa. Nhưng nói trước, nếu cô nghỉ ngang bỏ hợp đồng thì sẽ phải trả gấp ba số tiền lương tháng cho đến khi tìm được người khác vào thế.

Hồng Kim mở to mắt kinh ngạc trước điều khoản lạ lùng đó. Nhưng rồi chợt nghĩ đến số tiền lương tháng hấp dẫn, nhớ đến số tiền vay, nhận từ tay sơ Ân Bình, Hồng Kim thẳng thắn gật đầu:

– Tôi đồng ý.

Hào Trung nói ngay:

– Cô giúp ông chủ tôi chăm sóc người thân bị bệnh nặng.

– Làm y tá hả? Tôi ... tôi đâu có rành về thuốc men.

Hào Trung cười thành tiếng:

– Chúng tôi chẳng điên khùng mà giao người bệnh cho một người không có bằng cấp đâu vấn đề thuốc men đã có bác sĩ. Cô chỉ làm nhiệm vụ chăm sóc mà phải chăm sóc chu đáo nhiệt tình.

Hơi khó chịu trước câu nói có vẻ như khinh người của anh ta, nhưng Hồng Kim đành nhẫn nhục vì lời đã thốt ra rồi.

– Tôi sẽ làm hết chức năng của mình, ông cứ yên tâm!

Tiếng ông như tổ cáo sự khó chịu của cô gái, nhưng Hào Trung phớt lờ, anh nghiêm giọng:

– Hy vọng cô sẽ làm được và biết mình phải làm gì.

Hồng Kim đứng lên cùng Hào Trung rời khỏi phòng làm việc của hắn và cô được ngồi xe du lịch của hắn để đi nhận việc làm mới.

Khuôn viên của công ty này lớn thật, nên đến phía sau ngôi nhà ở cũng phải ngồi lên xe. Anh chàng Hào Trung này phách lối quá. Hồng Kim tự cho là như thế.

Khi đến trước một căn phòng vắng lặng, Hào Trung hắng giọng và gõ nhẹ cửa:

– Bác Liệt Quân ời! Con đến nè!

– Có chuyện gì không Hào Trung?

Giọng bên trong trầm trầm đầy mệt mỏi.

Hào Trung dí dỏm:

– Con theo lệnh sếp đưa người giúp việc đến cho bác đây.

– Hào Trung à! Bác đã nói là bác không sao? Bác tự chăm sóc cho mình được mà. Bác ở đây ít hôm nữa chờ nó về là bác về nhà ngay. Đưa mắt nhìn Hào Trung, trong đôi mắt Hồng Kim ánh lên nhiều dấu hỏi, tuy nhiên cô thấy không tiện hỏi.

Cũng không thể im lặng mãi được, Hồng Kim thấy cần phải lên tiếng.

Nhưng mà cô nói với người bên trong, giọng cô thật nhã nhặn:

– Bác ời! Bác đồng ý cho cháu đến thử việc cho bác nhé.

Hào Trung gằn lại:

– Giúp chứ không phải là thử. Vào đi!

Nói xong, Hào Trung đẩy Hồng Kim cùng vào.

– Trời ơi! - Hồng Kim cố kìm lại tiếng kêu không để cho thốt ra khỏi bờ môi, dù lòng cô đang run sợ.

Người có giọng nói trầm ấm kia, người mà Hào Trung gọi là bác Quân thật là thân thiết ấy lại có khuôn mặt biến dạng, một khuôn mặt cực kỳ đáng sợ.

Hồng Kim hơi run rẩy, lùi về phía sau và không dám ngược lên nhìn thẳng ông Liệt Quân. Cô tự trách mình vội vã vì tiền vì số lượng hậu hĩnh ấy mà hấp tấp đồng ý ngay không kịp nghĩ. Để bây giờ không thể nào rút lui khi Hào Trung đã nhét vào cô một thời gian biểu cho ngày ở đợ đầu tiên rồi.

Và cả một lời hăm he, một lời ngầm đe dọa:

– Nên nhớ, trả gấp ba và phải tìm một người để thế.

Không để Hồng Kim có phản ứng gì thêm, cũng như không để ý xem ông Liệt Quân có thắc mắc tới câu nói của mình không, Hào Trung đã nhanh như một con sóc chào ông và ra khỏi phòng.

– Tôi đã làm cho cô kinh sợ lắm phải không?

Giọng trầm ấm của ông Liệt Quân vang lên. Nhưng trong lời lẽ đó Hồng Kim nghe như có cái gì đó xót xa và buồn tủi. Hồng Kim không dám nhìn thẳng vào ông Liệt Quân.

Cô nhỏ nhẹ phân trần:

– Vâng! Thưa bác, quả thật cháu có mất hồn khiếp vía. Ai mà lần đầu tiên trông khuôn mặt của bác cũng đều phản ứng vậy thôi. Nhưng mà bây giờ trấn tĩnh lại cháu thấy bớt sợ rồi. Cháu đã được nhận vào đây để giúp việc, chăm sóc cho bác. Xin bác cứ chỉ bảo cháu.

Ông Liệt Quân như không tin ở tai mình khi nghe những lời nhỏ nhẹ của cô gái. Sự xác nhận thành thật của cô giúp việc đã xoa dịu được

một chút cho tâm trạng đau đớn của trong lúc này:

Thế mà ông lại tỏ ra nghiêm lạnh:

– Đáng tiếc là ta lại không cần đến những điều vật vãnh đó. Ta biết tự chăm sóc bản thân mình cô gái ạ. Ta không có kiem Ô-sin hay Ô-xy gì cả, có hiểu không?

Hồng Kim bướng bỉnh:

– Tất nhiên là không cần Ô-xy rồi, vì bác vẫn còn hít thở tốt mà.

Ông Liệt Quân trợn mắt trước câu nói trả treo của cô gái. Nhưng xem ra câu pha trò của cô cũng có duyên.

Hồng Kim lỡ miệng nói luôn:

– Nhưng Ô-sin thì rất cần cho bác đấy. Vả lại, ông chủ nhỏ đã muốn con rồi. Bây giờ con sẽ bắt tay vào lau chùi dọn dẹp căn phòng cho bác nha. Còn những chuyện gì khác cháu không biết, bác cứ sai bảo nhé.

Nói xong một mạch rồi Hồng Kim mới ngẫm nghĩ không biết mình đã tự chủ như thế nào để có thể nói ra những lời trợn trêu đó. Trong thâm tâm cô không biết mình có đảm nhiệm nổi vai trò ở độ này không?

Chỉ vì cô hồ đồ ham mức lương cao mà ra cả.

Giá như cô vẫn còn phụ việc cho quán ăn có phải hơn không?

Gió trời đêm se lạnh, Hồng Kim kéo cổ chiếc áo len lên cao và rón rén mở cánh cửa phòng riêng của mình và bước ra ngoài ban công. Cô nhìn đâu cũng thấy nhìn tòa nhà đồ sộ cao chát ngất, mà trước nay cô chỉ gặp trong phim. Và cô cũng không thể hình dung được khuôn viên của nơi mình đang ở là như thế nào. Chỉ biết rằng đây là hậu liệu của công ty Việt Việt như lời Hào Trung đã nói. Còn Hào Trung là ai thì Hồng Kim hoàn toàn mù tịt. Bởi vì hẳn ta không hề nói qua về bản thân cho dù đây chỉ là lý lịch trích ngang đi chăng nữa.

Nhưng mặc kệ. Hồng Kim thấy cũng không quan trọng khi hiện thời mình đã có chỗ ăn, chỗ ở, chỗ làm quá tốt đẹp rồi.

Hồng Kim còn tự cho mình gặp may mắn nữa kìa. Vừa chân ướt chân ráo đến xứ sở hoa anh đào đã có ngay công việc làm, dù đây chỉ là làm cô Ô-sin, Hồng Kim vẫn thấy là may.

Nhanh thật, mới đó mà cũng đã hơn mười ngày rồi. Xem ra tay nghề y tá của Hồng Kim không xoàng, không tệ. Trái lại, cô còn được ông Liệt Quân đánh giá cao nữa kìa.

Có lẽ vì được những niềm vui đó mà Hồng Kim đã quên khuấy đi mất những thắc mắc trong lòng khi Hào Trung đã căn dặn không cho cô bén mảng đến khu vực tiền sảnh, vì theo như Hào Trung đã ba hoa chích chòe thì nơi đây là khu vực cấm địa ... và công ty Việt Việt kinh doanh cái quái quỷ gì thì Hồng Kim cũng chẳng hề biết.

Một cơn gió thoảng qua, Hồng Kim rùng mình. Cô ngó dáo dác xong lại cười thầm với chính mình và buột miệng nói vu vơ:

– Mẹ ơi! Chắc mẹ sẽ không ngờ con gái của mẹ giờ đây đã hết biết sợ bóng đêm, sợ ma là gì nữa rồi. Mẹ có biết vì sao không? Vì có một người cứ tưởng là ma giả, nhưng hóa ra con ma thật lại dễ mền vô cùng.

Vâng! Khuôn mặt biến dạng của ông Liệt Quân hóa ra lại giúp cô không còn phải yếu bóng vía nữa. Thở dài khoan khoái, Hồng Kim trở vào phòng.

Cô mong sẽ tìm được một giấc ngủ dễ dàng và ngon giấc.

– Này dậy! Dậy giùm tui đi chứ tiểu ... tiểu nữ.

Thay vì nhấn chuông gọi Hồng Kim mỗi khi có chuyện cần thì sáng nay Hào Trung đã đập cửa phòng cô và réo gọi inh ỏi.

Dụi mắt, Hồng Kim giật mình. Cô đã ngủ quên. Nhìn đồng hồ, cô lính

quýnh vì đã trễ gần hai mươi phút. Vừa đáp lời lên tiếng với Hào Trung, cô vội vã đánh răng làm vệ sinh cá nhân rồi chạy ào về phòng ông Liệt Quân mà quên hỏi Hào Trung gọi cô có chuyện gì.

– Cháu xin lỗi bác, cháu lỡ ngủ quên.

Hồng Kim xin lỗi ngay khi vừa đẩy cánh cửa phòng ông Quân.

– Ô hay!

Một lần nữa cô lại thốt lên với vẻ ngạc nhiên và bước chân cũng đã khựng lại.

– Ngạc nhiên chưa? Đã sạch nay lại còn sạch hơn nữa chứ gì? Câu khôi hài của ông Liệt Quân hình như đã bắt chước trong một câu quảng cáo thì phải. Nhưng Hồng Kim lại đang chú ý đến điều khác.

Sáng nay ông có vẻ tươi tắn hơn và hình như mọi việc lại đầu vào đầy cả chứ. Hồng Kim e ngại hỏi:

– Sao bác không nhấn chuông gọi cháu mà lại ...

Ông Liệt Quân cười:

– Bộ cháu cho rằng bác đã tự lực hay tự giác? Không có đâu!

Hồng Kim sửa lại chần mản. Dù rằng cô thấy hành động này là thừa thãi bởi vì mọi thứ đều đã ngay ngắn, sạch gọn, thậm chí đến bồn nước tiểu cũng đã được mang vào toa-lét. Nhưng ai đã làm công việc này? Hào Trung ư?

Nếu thế thì anh ta sẽ mắng cô một trận rồi hăm he trừ lương đuổi việc gì nữa đây?

Ông Quân như đã đọc được những suy nghĩ trong ánh mắt của cô Ô-sin nên vội giải thích:

– Là con trai bác đấy. Tại bác ngấm không cho nó gọi cháu, nên nó bị buộc phải làm thay.

Hoang mang càng tăng thêm trong lòng Hồng Kim hỏi:

– Ông giám đốc về khi nào hả bác?

– Nè, gọi tôi là bác, con trai tôi là ông ... thì ai lớn đây?

Ông Liệt Quân nói đùa, nhưng quả tình tâm trí Hồng Kim bây giờ không còn đùa nổi. Cô đang thắc mắc lẫn lo ngại về ông chủ con, mười ngày qua cô cảm thấy thoải mái với công việc, với sự khó chịu của ông Quân mỗi khi cơn đau hành hạ ông. Tuy thế tính ông rất ôn hòa, biết xót thương kẻ ăn người ở.

Chẳng biết con trai ông thì như thế nào đây? Hổng hách? Ôi, biết bao dấu hỏi to tướng đang hiện lên trong đầu Hồng Kim. Cô buột miệng:

– Con trai bác thế nào hả bác Quân?

Chép miệng ông Quân cà rỡn nói:

– Dĩ nhiên là đẹp trai, lịch sự, dễ coi. Là thanh niên cường tráng khỏe mạnh đang hoàng nha, chứ không phải như bác đây mang khuôn mặt của thằng quỷ dạ xoa.

Lúng túng đến độ quỳnh quáng, Hồng Kim không biết ông có đùa không hay muốn chỉ trích cô. Cô đáp ứng:

– Xin lỗi, cháu không cố ý hỏi như vậy.

Ông Quân xua tay:

– Coi kìa! Ta có bắt lỗi bắt phải gì cháu đâu chứ? Ngược lại, còn cảm ơn không hết nữa là. Cả con trai ta nó cũng sẽ nể cháu luôn, bởi vì chỉ trong hơn một tuần ngắn ngủi mà cháu đã giúp ta phục hồi sức khỏe tốt đẹp như thế này.

Hồng Kim bẽn lẽn:

– Bác ơi! Bác hết bệnh là nhờ do bác sĩ điều trị chứ bộ. Còn cháu chỉ là một con nhỏ giúp việc.

– Giúp việc nên rất được việc đúng không?

Trò chuyện với ông Quân rất cởi mở vui vẻ nên Hồng Kim đã không hề nghĩ đến hay sợ hãi khuôn mặt biến dạng của ông. Cầu mong sao cậu ấm của ông sẽ có được gen di truyền này để Hồng Kim dễ thở hơn, chứ làm Ôsin mà bị bắt chẹt thì khổ sở vô cùng.

– Cháu đi chuẩn bị thức ăn cho bác nhé.

Hồng Kim nhớ đến bổn phận của mình nên vội lên tiếng và hỏi thêm:

– Thế có cần chuẩn bị phần ăn cho con của bác không vậy?

– Chắc không cần đâu. Nó đi với Hào Trung rồi.

– Dạ.

Cô lại rút lui và đi lo công việc.

Hồng Kim trở lại phòng ông Liệt Quân với khay thức ăn nghi ngút khói.

Cô chưa kịp đặt nó vào vị trí thường ngày thì một giọng nói cụt ngủn vang lên.

– Để tôi!

Ngước mắt nhìn người vừa cất tiếng nói Hồng Kim tá hỏa mặt mày.

Cô lùi lại khi nhận ra người phát ngôn vừa rồi và lẩm bẩm:

– Oan gia rồi! Trời ạ hấn!

Còn Bửu Điền, anh cũng ngạc nhiên khôn kém. Về thấy sức khỏe của cha đã ổn lại nghe ông và cả Hào Trung cũng hết lời khen ngợi cô Ô-sin, Bửu Điền rất hài lòng. Anh cũng muốn gặp cô ta ngay.

Ai ngờ, người đang đứng trước mặt anh chính là cô bảo mẫu của đám trẻ.

Một người đã từng ăn thua đủ với anh, một người mà anh đã từng chỉ trích là hồ đồ xôn xác. Nghĩ đến việc xảy ra ở làng trẻ hơm ấy, Bửu Điền giả vờ chặt mặt ngẫu:

– Để tôi kiểm tra cái đã!

Ông Liệt Quân cười:

– Kiểm tra cái gì hả? Đây là cô Ô-sin tuyệt vời mà ba đã nói với con đấy Bửu Điền.

Giọng Bửu Điền lạnh tanh:

– Nghe không bằng thấy đâu ba. Vả lại, không kiểm nghiệm, ngộ nhờ bị ngộ độc thì nguy mất.

Hồng Kim cứng họng. Từ nãy giờ cô đứng chôn chân tại chỗ, bây giờ nghe những lời ám chỉ của anh ta khiến cô tức anh ách. Cô trấn tĩnh và cũng lấy lại sự cố chấp:

– Nếu có ngộ độc thì có lẽ những ngày qua Hào Trung đã gọi điện báo cho anh về lo hậu sự rồi.

Bửu Điền không thể ngờ câu nói trả đũa của Hồng Kim hết sức nặng ký như vậy. Anh trừng mắt ngó cô. Trong thâm tâm anh rất lấy làm lạ. Tại sao một cô gái có vóc dáng mảnh mai, một ngoại hình rất ư là thực nữ như vậy, nhưng hoàn toàn trong ý tưởng của cô lại biểu hiện những điều khác.

Ông Liệt Quân thì vô tư trước cuộc gặp gỡ bất ngờ lý thú của họ nên ông đâu hiểu đầu cua tai nheo gì. Ngỡ ngàng, Bửu Điền trêu chọc Ô-sin cũng cười lên tiếng:

– Bửu Điền nó muốn kiểm tra chất lượng một cách khéo léo đây. Vậy nhờ cháu cho nó một khẩu phần.

Chỉ chờ có thế Hồng Kim lui ra khỏi phòng, đôi mắt cô gởi lại một lời nhắn:

Anh cứ ngồi đó chờ đến cốc mọc râu ... cũng hông có ăn đâu!" Bửu Điền nheo mắt cười. Anh cũng ngăm ra hiệu:

Tôi biết trong bụng cô đang nghĩ gì rồi. Cô nhóc ạ. Vô quýt dày sẽ có

móng tay nhọn. Chờ nhé!" Trước mặt ông Liệt Quân, Bửu Điền chẳng hề cho biết mình đã nhận ra Hồng Kim chính là co gái đã từng bắt chẹt anh ở làng trẻ SOS và thậm chí còn vu oan giá họa cho anh tội đụng xe gây tai nạn nữa chứ.

Thật là buồn cười, khi bây giờ ở cách xa nửa vòng trái đất cũng lại phải gặp nhau. Từ lúc xuống sân bay nghe Hào Trung hết lời khen ngợi người giúp việc kiêm y tá nọ, rồi về nhà thấy sức khỏe cha đã phục hồi khá nhanh cũng như nghe ông cũng khen lầy khen để cô gái thì Bửu Điền đã mừng thầm, anh mong gặp cô ta ngay tức khắc. Dù sao anh cũng muốn tỏ rõ sự cảm ơn của mình.

Để rồi giờ đây khi đối diện với nhau chẳng riêng gì anh mà cả Hồng Kim cũng muốn bật ngửa thì phải?

– Bửu Điền à! Công việc làm ăn của con thế nào rồi? Chuyến đi này tốt đẹp chứ?

Tiếng của ông Liệt Quân vang lên kéo Bửu Điền về thực tại. Anh phần khởi nói:

– Vâng! Rất tốt ba ạ. Con đã thăm dò, nghiên cứu thị trường rất kỹ, hàng của công ty Việt Việt rồi sẽ ưu thế trên thị trường Singapore cho ba coi.

– Điều đó thì ba rất tin ở con. Nhưng mà có một điều ba muốn con phải quan trọng, phải đặt lên hàng đầu cũng giống như là việc sản xuất hàng ở Việt Việt vậy!

– Ba nói thế là sao?

Trầm giọng lại, ông Liệt Quân từ tốn nói:

– Là việc lập gia đình cưới vợ, chẳng lẽ con không nghĩ đến vấn đề này sao?

Bửu Điền chau mày biểu lộ sự ngạc nhiên:

– Sao hôm nay ba lại đề cập đến chuyện này. Con nghĩ vẫn còn chưa đến lúc đâu ba ời.

Ông Liệt Quân lắc đầu:

– Đã ngoài ba mươi rồi mà còn chưa đến lúc gì chớ? Thế đến bao giờ mới là lúc hả? Bửu Điền à! Liệu ba có còn sống được bao lâu.

Bửu Điền giật mình, anh ngăn lại:

– Sao ba lại nói vậy? Ba rất khỏe mạnh, ba sẽ sống lâu dài để cùng hưởng phước lộc an nhàn với con. Cuộc đời ba đã khổ nhọc rồi ... và sự nghiệp của cha con ta cũng đang bắt đầu, ba phải được tận hưởng.

– Ba hưởng như thế này là tốt quá rồi. Ba chỉ muốn con yên bề gia thất, lo cho con tròn vẹn ba mới không thẹn với người đã khuất.

Bửu Điền không muốn câu chuyện đau thương sẽ tái hiện trong đầu của cha và của cả anh nữa, anh vờ vui vẻ:

– Ba yên tâm, rồi con sẽ cưới vợ cho ba.

Ông Liệt quân dí dỏm:

– Ở ... cưới vợ cho con chứ sao lại cho ba? Nếu ba phải cưới thì đã cưới từ mấy chục năm về trước kia.

Rồi ông lại hạ giọng hỏi:

– Cái cô Linda và con thế nào rồi? Nghe Hào Trung nói cả hai giận nhau phải không?

Bửu Điền làm bầm:

– Tên Hào Trung này thật lắm chuyện.

Ông Liệt Quân thở dài:

– Cũng là tại vì ba phải không? Bửu Điền à, con đừng trách cô ấy!

Gương mặt ba khủng khiếp như thế này bảo ai mà không kinh sợ cho được. Cả Hồng Kim thoát trông thấy ba cũng đã kêu trời.

Mặt Bửu Điền quạu đeo:

– Sao? Hồng Kim cũng tỏ thái độ như vậy sao? Lạng quạng là con sẽ đuổi thẳng cổ. Đi giúp việc mà muốn phách lối hử?

Ông Liệt Quân tỉnh bơ:

– Con người dẫu không biết ma quỷ là gì, hễ nghe nói tới là còn sợ mất hồn, huống gì đối diện trước khuôn mặt còn hơn ác quỷ của ba.

Bửu Điền à!

Ba không trách gì họ đâu. Con đừng nên vì việc đó mà khó chịu với bất cứ ai.

Câu chuyện của hai cha con bỗng trở nên lặng lẽ vì mỗi người bận đeo đuổi một ý nghĩ riêng.

Bửu Điền vội xin phép ông Liệt Quân và trở về văn phòng làm việc ở khu tiền sảnh.

Anh không hay rằng ở một góc khác, Hồng Kim cũng đang thở dài thườn thượt, cô lo sợ cho những ngày sắp tới sẽ không được yên ổn.

Hy vọng rằng Bửu Điền sẽ không đến nỗi hẹp hòi, nhỏ nhặt mà để bụng những chuyện đã qua.

Hồng Kim lẩm nhẩm và thốt lên lời mà chẳng hay.

Bên Trời Phố Lạ

Chương 4

Chọn một góc vắng ở cuối đường, Hồng Kim ngồi tư lự. Bữa Chiều về đã hai ngày và cũng là hai ngày mà cô phải chịu đựng sự căng thẳng bởi vì cô rất ngại khi phải chạm mặt anh ta.

Đôi lúc nghĩ lại, Hồng Kim cũng tự trách mình vì sự hồ đồ đó và cũng muốn tìm cơ hội để nói câu xin lỗi với anh ta. Nhưng xem ra Bữa Chiều cố tình lánh mặt cô thì phải. Đã thế thì Hồng Kim này cũng cóc cần!

Và cô càng không nên để phiền toái trong lòng khi đứng giữa khung cảnh khu vườn tuyệt đẹp này. Dù có ấn tượng hay ác cảm với Bữa Chiều cỡ nào đi chăng nữa, Hồng Kim vẫn phải thán khen đầu óc thẩm mỹ của anh ta.

Bữa Chiều đã tạo cho quang cảnh xung quanh nhà một vẻ đẹp độc đáo và đầy ấn tượng.

Hồng Kim thích nhất là hồ nước nằm giữa thảm cỏ xanh rì, khi mở vòi nước phun lên thành từng tia nhỏ bắn ra xa lấp lánh trông chẳng khác nào những đêm bắn pháo bông hay dịp lễ hội.

Mãi mê đưa tay hứng những giọt nước mát, Hồng Kim không hay

Bửu Điền đã có mặt ở ngoài vườn và anh đang đứng không cách xa cô cho lắm.

– Cô vọc phá bao nhiêu đó đủ chưa?

– Tôi ... tôi ...

Mặt đỏ như gấc chín, Hồng Kim ngắc ngư không tìm ra được câu trả lời.

Bửu Điền đã bồi thêm bằng một giọng lạnh băng:

– Tại sao cô phải sang đây? Có phải cô có sẵn ý đồ để bước vào công ty Việt Việt.

Ngó sững Bửu Điền đến mấy giây, Hồng Kim bướng bỉnh:

– Tôi không biết Việt Việt là cái chi chi cả.

– Có thật không đó?

Bửu Điền cất giọng khinh khỉnh. Hồng Kim tròn mắt với một sự ngạc nhiên:

– Câu hỏi của anh có nghĩa gì?

– Thông minh như cô mà hỏi điều đó thì xem ra quá thừa. Nhưng không sao, tôi sẽ nhắc cho cô một chi tiết có lẽ đã bị cô bỏ quên rồi.

Hồng Kim cau kinh thật sự:

– Anh muốn nói gì thì cứ nói huỵch toẹt ra đi. Tôi không ưa sự rào đón, thái độ đó thường hay giả tạo lắm.

Nhếch môi nhưng Bửu Điền không cười trái lại giọng anh có vẻ giễu cợt:

– Nếu vậy là do sơ Ân Bình và các sơ khác ở làng trẻ đã nhận xét nhầm lẫn về cô, họ khen cô Hồng Kim ở đây có trí nhớ tuyệt vời, nhưng theo tôi thì ngược lại.

– Cám ơn nhận xét của anh. Thế thì bây giờ anh cứ nói cho tôi biết Việt Việt là cái chi chi đi.

Bửu Điền cao giọng:

– Việt Việt là một công ty sản xuất và kinh doanh đồ chơi trẻ em hẳn hoi chứ không phải là cái chi chi gì gì cả.

Trời không nóng nhưng trán của Hồng Kim rịn mồ hôi, cô thầm trách mình tại sao lại quên khuấy đi điều đó. Hôm ở làng trẻ, khi không thấy phái đoàn Nhật Bản đến viếng, Hồng Kim đã được sơ Ân Bình cho biết số quà đó là của công ty Việt Việt ở Nhật Bản. Chẳng trách anh ta đã mắng cô nãy giờ, cô quả thật là đáng trí.

Giờ đây đối diện với gương mặt tự đắc và thách thức của Bửu Điền, Hồng Kim lại thấy hơi bị tự ái.

Thay vì nhận ra sơ xuất của mình, thì cô lại khiêu khích:

– Ồ.. hóa ra, anh đang nhắc cho tôi biết mình chẳng những là con của ông chủ mà còn là một ông chủ con ... À, không ...

Cô lại dài giọng:

– Ông chủ bự nữa chứ gì?

Bửu Điền nhìn xoáy vào Hồng Kim, tia nhìn ngun ngút lửa của anh đã đánh đổ cô. Bất giác Hồng Kim cúi mặt xấu hổ thật sự vì những lời lẽ chẳng nên nói tí nào. Giờ đã muộn mất, cô không thể rút lui. Và chắc chắn Bửu Điền không thể có thiện cảm với cô rồi.

Hồng Kim mím môi, thay vì phải nói lời xin lỗi ... nhưng kỳ thật cô đang len lén nhìn anh nửa muốn mở lời nửa lại không. Bửu Điền ung dung hút thuốc.

Qua làn khói thuốc lơ mờ mỏng manh ấy, dáng cao lớn khỏe mạnh của anh càng như có chút gì đó bất cần đời. Tuy nhiên điều đó lại càng làm cho phong thái anh ta càng trở nên đáng chú ý và hấp dẫn hơn thì phải.

– Sao, chắc chắn là trên cả điểm mười phải hôn?

Bửu Điền nhếch môi hỏi khẽ. Câu hỏi của anh đã làm Hồng Kim thêm lúng túng vì phút lơ đãng của mình, cô thật thà.

– Anh nói gì, tôi không hiểu?

– Chẳng phải nãy giờ cô đang chầm điếm tôi đó sao?

Hồng Kim cười rũ ra:

– Trời ơi! Không ngờ con người anh lại tự cao tự đại đến như vậy.

– Thế à!

Giọng Bửu Điền thản nhiên:

– Cô cho rằng điều đó là không tốt ư?

– Đương nhiên. Vì chẳng ai tự khen mình như vậy cả, mà hãy để người khác đánh giá về mình.

Bửu Điền nhún vai:

– Hình như cô đã nhầm lẫn giữa hai vấn đề:

tự nhận xét về mình và tự khoe khoang rồi Hồng Kim ạ. Nhưng tôi cũng không phải là triết gia để diễn giải với cô về vấn đề này.

Hồng Kim ngồi sượng ngắt, cô không biết gương mặt mình bây giờ ra sao nữa. Chắc là khó coi lắm, đỏ, xanh hay là trắng? Nhưng duy nhất một điều là cô đang ảm ức ghê lắm chẳng hiểu vì sao giữa cô và Bửu Điền không thể tương đồng trong cách nói chuyện. Tại Hồng Kim chẳng? Cũng có thể.

Bởi vì Hồng Kim hay nói thẳng và không ưa kiểu xun xoe tăng bốc, mà xem ra thì Bửu Điền cũng không phải thuộc mẫu người thích nói ngọt, ưa nịnh hót ... như vậy hai người tại sao lại chửi nhau được chứ?

Một thoáng thất vọng chợt đến trong Hồng Kim khi cô nghĩ lung tung về điều đó, muốn nói nhưng cô lại im.

Phà nhẹ một hơi thuốc rồi nhìn những vòng khói bay lơ lửng. Bửu

Điền điền đăm hỏi:

– Mẹ cô thế nào rồi, sức khỏe tốt chứ? Tôi tiếc là hôm đi vội vã đã không kịp đến thăm và tạm biệt bác.

Ngước mắt lên nhìn thẳng Bửu Điền, giọng Hồng Kim êm dịu:

– Mẹ tôi cũng có một điều tiếc và ray rứt là không gặp lại được anh để nói một lời cảm ơn.

Tự nhiên Bửu Điền cau có, giọng khó chịu:

– Tôi hỏi thăm bác gái xuất phát từ tình cảm chứ không phải để muốn nghe những lời trên môi ấy.

Câu trả lời của Bửu Điền chẳng khác nào anh ta đang vung tay tát một ca nước lạnh vào mặt Hồng Kim, cô tức anh ách và đồng thời cũng lấy làm thắc mắc vì sao anh lại thích đấu khẩu với cô như thế nhỉ?

Anh không thích cô ở điểm nào. Giá như anh biết được quả tim cô đã xao động vì anh khi cô nhìn thấy anh giữa đám trẻ, rồi thêm hai lần gặp mặt.

Và lần này sự xuất hiện của anh đã làm cô vui, cô nghĩ ngợi mông lung và mộng mơ nhiều nhất, dù biết rằng khoảng cách giữa anh và cô quá xa. Sẽ chẳng bao giờ có chuyện Bửu Điền ghé mắt để ý đến cô. Ấy vậy mà cô vẫn hoài tưởng mộng mơ.

Hồng Kim ơi, mi hãy tỉnh ngủ lại đi. Đừng sống trong mộng mị nữa. Hình như trong thâm tâm Hồng Kim đang cố nhắc nhở mình như thế. Đứng phất dậy, Hồng Kim tỉnh bơ phúi phúi bụi trên áo. Rồi giữ thái độ dửng dưng, cô lên tiếng:

– Thế thì tôi sẽ không làm phiền anh vì những lời nói trên môi ấy nữa đâu.

Nói xong, cô đi thẳng vào nhà mà không cần biết Bửu Điền có phản

ứng gì không.

Thủy Tiên gieo mình xuống ghế với một tâm trạng vô cùng bức bối. Cô vừa đến tìm Bửu Điền. Thái độ tiếp đón hững hờ của Bửu Điền chứng tỏ anh vẫn còn giận cô nhiều lắm.

Thủy Tiên càng không hiểu nổi vì sao Bửu Điền lại tôn kính ông ta như là sùng bái như thế. Ông ta chỉ là cha nuôi chứ có phải cùng máu huyết ruột rà gì đâu. Hơn nữa, ông lại mang hình hài đáng sợ đến như vậy, thử hỏi làm sao mà ai dám đến gần được.

Tưởng tượng đến chuyện mình sẽ gọi ông Liệt Quân biến dạng là cha, Thủy Tiên thoáng rùng mình. Lại sẽ phải sống cùng nhà ăn cùng mâm với ông ta nữa nếu Thủy Tiên và Bửu Điền nên vợ nên chồng, cô phải làm sao đây. Thật là ngán ngấm.

Đã trót yêu Bửu Điền từ bấy lâu nay rồi, Thủy Tiên tin là Bửu Điền cũng vậy. Anh cũng đã yêu cô lâu rồi, chỉ có điều cô muốn chờ nghe lời anh tỏ tình trước mà thôi.

Tiếng kèn bóp vang inh ỏi, Thủy Tiên cũng chẳng buồn đứng dậy.

Cho đến chừng tiếng giày khua lộp cộp đến gần, cô mới nhẹ giọng:

– Tìm được thông tin rồi chứ mẹ?

Bà Giao Thủy mặt mày tươi rói:

– Chẳng những đầy đủ thông tin mà còn có địa chỉ nữa con ạ.

Mắt Thủy Tiên sáng lên:

– Thật hở mẹ?

– Mẹ chạy đôn chạy đáo cũng chỉ vì lo cho con mà còn không thật sao?

Bật dậy như chiếc lò xo, Thủy Tiên ôm bà Giao Thủy rồi hôn chùn chụt lên gò má của bà.

– Vì con là con gái cưng của mẹ mà.

– Chỉ giỏi nịnh!

Bà Giao Thủy mắng yêu con gái rồi chau mày nói tiếp:

– Mẹ và con phải bay về Việt Nam ngay, Thủy Tiên ạ. Bửu Điền rất hiếu thảo và có nhân nghĩa. Chúng ta sớm tìm được bà ấy thì mọi chuyện sẽ vô cùng tốt đẹp:

Thủy Tiên ngần ngừ:

– Nhưng con còn hợp đồng quảng cáo với hãng nước hoa.

Bà Giao Thủy cắt ngang:

– Tuổi xuân rồi sẽ tàn phai, con không thể làm người mẫu quảng cáo mãi Thủy Tiên ạ.

– Nhưng hiện thời con vẫn đang là người nổi tiếng của giới quảng cáo.

Bà Giao Thủy lắc đầu, giọng oai quyền sắc lạnh:

– Hư danh rồi cũng chỉ là bọt bèo. Con cần phải biết nắm bắt thời cơ là hơn.

Thủy Tiên lưỡng lự:

Thủy Tiên tự tin:

– Nhưng anh Bửu Điền cũng có vẻ yêu con cơ mà.

– Từ chỗ yêu nhau đến cưới nhau vẫn còn khoảng cách xa vời vợi đấy con ạ. Ai biết đoạn đường ấy suôn sẻ hay đầy chông gai khúc khuỷu. Con bảo Bửu Điền chỉ có vẻ thôi, thì mẹ thấy còn mong manh đấy.

Những lời phân tích của mẹ đã làm Thủy Tiên băn khoăn. Chính cô cũng đang tự hỏi giữa cô và Bửu Điền đã có tình yêu mãnh liệt chưa?

Bửu Điền đẹp trai, lịch sự, bất thiệp, nhưng anh lại không có tính trăng hoa bay bướm. Một người đàn ông như thế làm sao Thủy Tiên

không mơ ước được? Và đúng như mẹ nói, cơ hội đã nằm trong tay cô, vậy thì cô không còn gì phải ngần ngại.

– Con chuẩn bị hành lý đi. Mẹ đã đăng ký vé máy bay rồi. Bây giờ mẹ cũng phải lo thu xếp công việc riêng của mẹ.

Bà Giao Thủy lên tiếng phá tan dòng suy nghĩ của Thủy Tiên. Cô gật đầu thật nhanh. Trước mắt cô bây giờ chỉ có hình ảnh Bửu Điền hiện diện.

Cởi chiếc tạp dề ra máng lên móc áo, Hồng Kim dùng tay lau nhẹ những giọt mồ hôi trên trán rồi cô mới bưng chiếc khay chuẩn bị mang thuốc đến phòng cho ông Liệt Quân.

Kể ra, ông Liệt Quân cũng dễ tính, chớ nếu không chẳng biết cô có chịu đựng nổi với một người vừa dễ sợ vừa khó chịu.

– Bác Quân ơi, đến giờ bác uống canh dưỡng sinh rồi nè.

Chưa vào phòng ông Liệt Quân nhưng Hồng Kim đã lên tiếng trước.

Ông Liệt Quân đáp lại với giọng khôi hài:

– Dưỡng sinh, dưỡng thể gì rồi cũng vào dưỡng lão thôi phải hôn? Nói vậy chứ để đẩy cho bác đi.

– Dạ Ủa! Có anh Hào Trung và Bửu Điền ở đây nữa ạ.

Hồng Kim hơi khựng lại nhưng rồi cô đặt nhanh chiếc khay lên bàn rồi nói ngay:

– Cháu để đây nghe bác. Cháu xin phép.

Hào Trung xen vào:

– Hình như hai thằng tôi có mặt không đúng lúc hay sao mà Hồng Kim tắt đài lẹ vậy?

Liếc xéo Hào Trung, Hồng Kim đáp:

– Tôi mang thuốc cho bác Quân chứ không có mở đài, tắt đài gì hết ... Tôi là đài chắc anh cũng thuộc về loa.

Hào Trung tỉnh bơ:

– Đó, Bửu Điền! Mà thấy tao nói đái có đúng không? Kể mà không tin?

– Anh đã nói lên gì tôi thế hử Hào Trung?

– Tôi thế này mà đi nói lên cô sao?

– Hào Trung nói đùa đấy cháu Kim ạ.

Ông Liệt Quân dịu giọng can thiệp. Còn Bửu Điền thì lạnh băng cất giọng:

– Đái loá gì cũng nên tắt cả đi!

Hào Trung nhăn mặt:

– Thằng quỷ! Mà chơi tao hả?

Không trả lời bạn, nhìn thẳng Hồng Kim, Bửu Điền lại nghiêm nghị chất vấn:

– Cô vừa gọi cái này là gì?

– Canh dưỡng sinh?

– Không phải thuốc sao?

Hồng Kim thành thật:

– Đây không phải là thuốc nhưng nó cũng gần như là thuốc. Vì bài vị này cũng giúp cho sức khỏe của bác tiến triển hơn.

– Vậy sao!

Bửu Điền khinh khinh hỏi và tiện tay anh cầm bát canh đưa lên mũi ngửi và đột nhiên giọng anh xẵng lè:

– Bác sĩ Hà đã bảo cô toa thuốc này à?

– Đương nhiên là không rồi.

Bửu Điền giật nảy người lên kinh ngạc:

– Hử!

Hồng Kim bình tĩnh giải thích:

– Là như thế này, đơn thuốc của bác sĩ Hà, bác Quân vẫn uống đều đặn.

Còn món canh dưỡng sinh này là do tôi đọc được tài liệu.

Không chờ Hồng Kim nói hết câu, Bửu Điền đã lớn tiếng cắt ngang:

– Ai cho cô tùy tiện kê đơn, kê toa thuốc cho ba tôi vậy hả? Cô tưởng mình là ai hử? Hào Trung, cậu quan tâm đến chuyện này tới mức độ nào mà cô ấy tự ý làm bác sĩ, cậu vẫn không hay biết.

Mặt Hào Trung ngờ ngẩn:

– Bửu Điền à! Chuyện này tao vừa mới biết tức thời đó thôi. Hồng Kim, cô hãy mau giải thích đi!

– Bác Quân ơi! Thế bác không ...

Hồng Kim lúng túng, một phần vì bị mắng oan ức. Ông Quân nở nụ cười hiền hậu:

– Là bác Quân không nói với tụi nó. Vả lại, bác thấy cũng không có ảnh hưởng gì đến sức khỏe khi đang sử dụng thuốc tây cả.

Bửu Điền cúi kính:

– Đâu được tùy tiện như vậy chứ ba! Lỡ như có chuyện gì ... cô ấy chỉ là ...

Bửu Điền ngừng lại rồi mới nói thêm.

– Cô ấy có phải là bác sĩ đâu mà ba lại tuân chỉ?

Hồng Kim vừa buồn vừa giận. Dẫu biết thân mình là đầy tớ nhưng câu nói nửa vờ của Bửu Điền lại làm cô vô cùng buồn bã. Tuy anh không nói trọn câu nhưng Hồng Kim vẫn tự biết. Ai bảo cô tài lanh mà chi. Tình cờ cô gặp một người bán rau củ, bà ta cho biết chồng bà bị bệnh đã lâu ngày rồi và nhờ bài thuốc canh dưỡng sinh đã giúp ông ấy ăn ngủ được. Hơn nữa, Hồng Kim cũng đã mua được quyển sách có liên quan, cô đọc rất kỹ tài liệu rồi mới thực hiện. Không nghĩ

đó là thần dược, nhưng cô thấy cũng có công hiệu vì từ ngày dùng thêm thứ nước gọi là canh dưỡng sinh này thì ông Quân ăn uống được và giấc ngủ cũng dài hơn.

– Thôi được rồi!

Bửu Điền hơi nhẹ giọng nhìn Hồng Kim và nói tiếp:

– Để tôi gặp bác sĩ Hà hỏi rõ. Nhưng mai mốt cô đừng tự ý mình mà làm nữa nhé. Đây là sinh mạng chứ không phải trò đùa hay một cuộc thí nghiệm.

Ông Liệt Quân ái ngại:

– Cui kìa Bửu Điền! Vấn đề không đến nỗi quan trọng như vậy đâu con!

– Vâng, tôi biết rồi. Tôi xin lỗi.

Hồng Kim nói nhanh rồi cô chạy vội ra khỏi phòng. Cô không muốn để Bửu Điền nhìn thấy những giọt nước mắt của mình.

Mâm mê tám ảnh đã cũ mèm theo năm tháng nhưng từ trong tâm thức của Bửu Điền anh vẫn cảm nhận ra nó rất thiêng liêng và quen thuộc. Phải chăng tình máu mủ vẫn là sợi dây thiêng liêng quấn chặt đời anh.

Bửu Điền nhìn bà Bội Trâm. Trong ảnh, mẹ anh không có gì thay đổi lắm, nét thanh xuân vẫn còn phảng phất trên gương mặt, dù nhan sắc bà có nhạt phai theo thời gian.

Chỉ có Bửu Điền là hoàn toàn đổi khác. Từ một thằng bé mới biết đi chập chững tóc mọc loe ngoe mà bây giờ đã gần ba mươi năm rồi. Chính anh cũng không thể nhận ra mình nữa là ... nếu như không có những dòng chữ của bà Lâm Vân, nội anh đã ghi sau tám ảnh thì chắc Bửu Điền còn phải đi tìm đáp án.

Gian phòng như cô đọng lại và im ắng đến lạ thường. Chỉ có giọng

trầm ảm của bà Bội Trâm nghe thật là u uất.

Bây giờ tâm trạng bà đang vui, niềm vui pha đầy nước mắt. Ngay cả trong mơ, bà cũng không bao giờ dám nghĩ đến ngày gặp mặt lại đứa con trai này. Thế mà sự trùng phùng đang diễn ra trước mắt.

Bà Bội Trâm ghen ngào hỏi Bửu Điền:

– Mẹ đã không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ đã sinh ra con.

Con oán hận mẹ lắm phải không Bửu Điền.

Bửu Điền gạt đầu thú nhận:

– Ngày xưa khi sống cùng với nội, những điều nội kể buộc một đứa trẻ như con phải tin và để lòng oán trách. Bởi vì chẳng có đứa con nào chấp nhận chuyện bị mẹ nó bỏ rơi, mà nguyên nhân bao giờ cũng là sự phản trắc phải không mẹ?

– Trời ơi!

Bà Bội Trâm thốt lên tức tưởi. Ông Liệt Quân từ đầu đến giờ vẫn chưa nói lời nào, bỗng lên tiếng:

– Chị Trâm! Tôi xin chị hãy bình tĩnh, đừng quá xúc động và đau khổ như vậy.

Bà Trâm vẫn còn ghen giọng. Bà như sụp đổ trước câu khẳng định phũ phàng của Bửu Điền. Bà chưa bao giờ nghĩ rằng mẹ chồng đã vẽ nên hình tượng một người mẹ xấu xa như thế với Bửu Điền. Như vậy là suốt gần ấy năm trên cõi đời này, Bửu Điền đã sống với nỗi trần trở và oán giận mẹ vô biên. Thật tội nghiệp cho con bà. Và phải chăng cũng là tội nghiệp cho bà:

Chừng như thấu hiểu tâm trạng của bà Bội Trâm và chờ cho bà dịu cơn xúc động, ông Liệt Quân ôn tồn nói tiếp:

– Thật ra, trong chuyện này, ngay đến chú út của Bửu Điền cũng đã

hiểu làm mà oán giận chị. Anh Khắc mang Bửu Điền sang Nhật nuôi dưỡng cũng vì điều đó. Mãi sau khi bà cụ lâm chung đã trao bức ảnh này và nói rõ sự thật. Nhưng lúc đó chị cũng đã lưu lạc xa xứ nên dòng họ không tìm được.

Bây giờ mẹ con sum họp là tốt và đáng mừng rồi. Chuyện của quá khứ đừng nhắc lại mà thêm đau lòng. Chúng ta cũng không nên trách cứ người đã khuất.

Bửu Điền ngồi lặng đi trong niềm đau mà mẹ đã gánh chịu, anh thầm trách bà nội. Nhưng cha nuôi đã nói đúng hãy để quá khứ ngủ yên đừng nhắc lại nữa.

Suy cho cùng, nội anh cũng phải vì khuôn phép gia giáo của một đại gia đình danh gia vọng tộc mà thôi. Làm sao mà chấp nhận cô con dâu làm nghề ca kỹ trên sông Hương.

Từ này giờ theo dõi câu chuyện kể bằng vẻ hời hợt hơn là quan tâm, nhưng bà Giao Thủy vẫn giả vờ lên tiếng an ủi:

– Chị Bội Trâm ơi! Chuyện cuộc đời chị thiệt giống như trong phim. Tôi nghe mà cảm thương và tội nghiệp cho chị. Nhưng anh Quân nói đúng, chúng ta hãy quên những chuyện không vui này đi và hãy nhìn về những gì tốt đẹp đang diễn ra trước mắt. Bửu Điền rất hiếu đạo rồi đó sẽ chăm sóc báo đáp cho chị trong quãng đời còn lại.

Bà Bội Trâm nhẹ giọng:

– Vâng! Tất cả cũng là nhờ chị và cháu Thủy Tiên. Tôi còn có ngày được Bửu Điền gọi bằng tiếng mẹ thiêng liêng này cũng là do mẹ con chị đem đến. Tôi rất biết ơn.

Thủy Tiên sung sướng nhưng cô vẫn giả lả:

– Ôi, bác! Xin bác đừng nói vậy mà con phải đắc tội.

– Thôi, như thế này là hoàn hảo quá rồi. Bửu Điền, con hãy tổ chức

bữa tiệc mừng hai mẹ con trùng phùng đi. Ba nuôi sẽ giao quyền dạy dỗ này lại cho mẹ ruột con và quay về ở ẩn.

Lời nói đùa của ông Liệt Quân không làm cho bầu không khí bớt căng thẳng hay sôi nổi thêm tí nào cả, vì hình như trong đầu mỗi người bận đeo đuổi những ý nghĩ riêng tư.

Không ai ngoài Bửu Điền có thể hiểu được tâm trạng của ông Liệt Quân cả. Ông mừng cho Bửu Điền tìm được mẹ, nhưng chắc chắn trong lòng sẽ không được vui vẻ, từ nay ông mất vai trò được làm một người cha trọn vẹn và duy nhất rồi. Ông sẽ trả Bửu Điền về vòng tay của mẹ ruột để rồi hai chữ ba nuôi sẽ làm ông quay quắt trong chuỗi ngày còn lại.

Ông không muốn điều đó. Cả Bửu Điền cũng vậy, mãi mãi anh vẫn xem ông là người cha đáng kính. Thế nhưng làm sao ông chịu sống chung với Bửu Điền khi trong nhà có thêm mẹ ruột của anh. Những điều tưởng chừng thật đơn giản mà hóa ra rắc rối vô cùng.

– Anh Liệt Quân!

Bà Bội Trâm thốt lên khi thấy vẻ buồn phiền và đau khổ như hiện lên trong đôi mắt của ông.

– Hai mẹ con tôi có ngày này đối với tôi quả là một điều hết sức hy hữu.

Tôi mừng và mãn nguyện lắm nhưng có lẽ tôi không thể sống cạnh con trai được. Tôi sẽ trở về Việt Nam.

– Kia, chị Trâm! Rồi Bửu Điền sẽ lo thủ tục rước chị sang đây mà.

Bà Giao Thủy hơi bất ngờ khi nghe lời nói vừa rồi của bà Bội Trâm. Chẳng phải bà khó khăn lắm mới thu thập được những thông tin này và tìm cho được bà Trâm chỉ vì gia đình bà không thể kết thông gia với người có khuôn mặt góm ghiếc như ông Quân.

– Chuyện ai ở đâu và sau này như thế nào, chúng ta đừng bàn bạc nữa.

Theo tôi, trước mắt hãy bàn về buổi tiệc mừng, phải không anh Quân?

– Vâng? Tôi hưởng ứng lời chị đấy chị Thủy ạ. Bữa Điền, chuẩn bị tổ chức mọi việc đi con.

Bà Bội Trâm giọng thành thật:

– Không cần thiết phải rườm rà và quan trọng như vậy đâu anh Quân, chị Thủy và Bữa Điền ạ. Một bữa cơm gia đình là tôi hạnh phúc rồi.

Bà Giao Thủy không đồng ý:

– Đâu có được! Cháu Bữa Điền là người có tiếng tăm trong giới kinh doanh. Mọi việc không thể xềnh xoàng được. Chị cứ yên tâm, tôi sẽ giúp cháu Điền tổ chức.

Lặng lẽ thờ dài, ông Liệt Quân giấu đi nỗi niềm riêng và xin phép mọi người để về phòng riêng với lý do sức khỏe.

Như hiểu được ý cha nuôi, Bữa Điền cất giọng quả quyết:

– Buổi họp mặt với tính cách gia đình cho nên con sẽ tổ chức ở đây và chỉ mời một số bạn bè hội đồng hương thôi.

Quay sang bà Giao Thủy, Bữa Điền lễ phép:

– Cháu rất cảm ơn bác đã tìm lại mẹ cho cháu. Riêng việc tiệc tùng, bác không phải bận tâm nữa.

Bà Giao Thủy giả lả:

– Bác chỉ muốn mẹ cháu được rõ ràng vinh hạnh có đứa con thành đạt như cháu. Nhưng ý cháu không thích phô trương thì thôi. Đơn giản cũng được. Thôi, vậy nhé, cháu cứ lo.

Mùa xuân sang có hoa anh đào Màu hoa tôi trót yêu từ lâu Lòng

bằng khuôn nhớ ai năm nào Hẹn hò nhau dưới hoa anh đào Mình nói chuyện ngày sau ...

Giọng hát trong trẻo của Hồng Kim vô tình đã đưa bước chân của Bửu Điền lên đến sân thượng. Hồng Kim vừa ngắm soi những chậu hoa kiểng vừa say sưa ca hát. Về hồn nhiên vô tư của cô bất chợt gieo vào lòng anh một cái gì đó rất là thiện cảm và dễ thương.

– Hay! Hay lắm! Nhưng rất tiếc!

Bửu Điền lên tiếng và vỗ tay dồn dập.

Giật mình, Hồng Kim quay lại, cô đưa tay lên chặn ngực:

– Anh làm tôi hết hồn. Nè, anh làm ơn mai mốt đừng nói sau lưng tôi như thế này nha.

Bửu Điền cười cười:

– Là do tại cô đang thả hồn say sưa gởi theo lời ca tiếng hát chứ có phải tại tôi.

Hơi xấu hổ nhưng Hồng Kim cũng thành thật:

– Tính tôi hay hát nghêu ngao, đôi lúc cũng muốn bỏ mà vẫn cứ quên hoài ... chắc là anh cười tôi lắm phải không?

Về mặt Bửu Điền thoáng ngạc nhiên:

– Cười ư? Tại sao tôi phải cười cô chứ?

– Vì tôi hát không hay mà lại dám hát. Chính anh vừa rồi đã mở miệng cười đó.

Mỗi nụ cười đều có ý nghĩa khác nhau và tôi biết rõ mình đã cười cái gì.

Hồng Kim có muốn biết về nụ cười vừa rồi của tôi không?

Hồng Kim nhún vai:

– Anh cười cái quái gì mặc kệ anh chứ tôi biết làm chi.

Bửu Điền tỉnh bơ:

– Tôi không cười cái quái gì cả, mà cười Hồng Kim đấy.

Bàn tay đang cầm bình nước tưới của Hồng Kim cũng phải ngừng lại theo sự ngạc nhiên của cô:

– Vậy mà vừa rồi anh lại chối.

– Tôi chỉ muốn giải thích về kiểu cười.

Hồng Kim cúi kính:

– Anh đúng là con người lúc nào cũng nói vòng vo.

Giằng lấy chiếc bình tưới trong tay Hồng Kim, giọng Bửu Điền dí dỏm:

– Nè, chậu hoa chúng vô tứ , bộ cô định trút sự bực tức cho chúng sao hả Hồng Kim? Nhưng cũng nguy hiểm lắm nếu như cô không trút xuống những chậu hoa mà lại trút lên người tôi.

Hồng Kim xẽn lên vì sự vô ý vừa rồi. Cô đã để nước ngập chậu hoa sứ khi loài cây này không cần phải tưới nhiều nước như thế. Hồng Kim không biết vì sao mình lại thường lúng túng bối rối khi đối diện với Bửu Điền như vậy. Dù lòng đã dặn lòng không được mộng mơ ảo tưởng nhưng con tim lại không chịu nghe những lý lẽ này.

– Hôm nay anh không đi làm à?

Vờ đánh trống lảng, Hồng Kim cất tiếng hỏi.

Bửu Điền gạt đầu:

– Hào Trung đã làm tốt mọi việc hầu như không cần phải có mặt tôi.

Hồng Kim châm biếm:

– Những ông chủ thì bao giờ cũng sung sướng vậy cả.

Một thoáng khó chịu hiện lên trên mặt, Bửu Điền chùng giọng:

– Để được trở thành chủ như ngày hôm nay tôi đã phải cật lực như thế nào cô không thể hiểu nổi đâu. Thêm nữa, cuộc sống tha phương cầu thực chẳng đơn giản chút nào đâu.

Bữu môi, Hồng Kim cãi:

– Xời ời! Như tôi mới gọi là tha hương cầu thực. Chớ còn anh hả, câu đó nghe chẳng lọt lỗ tai đâu.

– Vậy sao?

– Đương nhiên. Chẳng biết anh cơ cực thế nào, nhưng nếu về Việt Nam với bộ cánh Việt kiều sang trọng của anh thì thiên hạ phải xuýt xoa, thèm muốn thôi.

Bữu Điền tỉnh bơ:

– Nếu thế cô cũng vậy thôi. Mai mốt trở về cũng được người ta gọi là Việt kiều chứ bộ.

– Anh mỉa mai tôi đó à?

Hồng Kim chợt thấy buồn buồn.

Thấy vậy, Bữu Điền chợt đổi giọng thân thiện:

– Hồng Kim có biết là mình quá bướng bỉnh nhưng lại vô cùng ngây thơ, nhẹ dạ không?

– Hả! Anh chỉ trích tôi đó à? Tôi mà ngây thơ nhẹ dạ ư? Hồng dám đâu!

– Nhìn đời đơn giản bằng đôi mắt trong veo qua khung kính màu hồng, đó chỉ là với các cô bé mới bước chân lên ngưỡng cửa trung học thôi Hồng Kim ạ.

– Vâng. Và tôi thì đã ra khỏi ngưỡng cửa đó rồi, cho nên tôi thực tế lắm giám đốc ời.

Bữu Điền nheo mắt:

– Thế em nghĩ rằng khi sang đây sẽ có lắm tiền lắm sao?

Rụt cổ, Hồng Kim đáp với giọng từng tưng:

– Chà! Cái này để coi ... “lắm tiền” chắc chắn là thực tế rồi. Còn “lắm sao” ấy hả, đấy phải gọi là mơ mộng rồi. Anh không thấy sao ở tít tận

trên trời cao à. Hơn nữa, nếu muốn thấy lắm sao , tôi đâu cần phải qua tận nước Nhật làm gì chứ?

Bửu Điền châm chọc:

– Lúc nào cũng thích bắt bẻ! Nhưng tôi cũng lấy làm lạ, một người có tính cảnh giác cao độ như em cuối cùng cũng chủ quan lúc nào chả hay.

– Tôi chủ quan ư? Về điều gì?

– Thì việc em dám một mình sang đây. Em không sợ bị lường gạt bị đem bán sao?

Hồng Kim tự tin:

– Tôi đăng ký theo diện hợp tác lao động" đảng hoàng hân hoi. Hơn nữa, tôi xem báo nghe đài thường thấy việc dụ dỗ gạt gẫm đó hay xảy ra ở Ma Cao, Thái Lan, Đài Loan ... thôi.

– Đúng là chủ quan. Nhưng mà thiệt may mắn cho em là lúc đó tôi đang nhờ Hào Trung tìm Ô-sin. Nếu không xin được việc ở đây hồng biết giờ này em có giữ được tấm thân không.

Tức khí, Hồng Kim gân cổ lên cãi:

– Trời ạ! Vậy ra anh tưởng tôi lọt vào đây là may mắn sao? Và nếu không được làm Ôsin cho nhà anh thì tôi đã vất vơ vất vưởng ngoài đường rồi chắc.

Bửu Điền trêu chọc:

– Cô hồn mới vất vơ vất vưởng, chẳng lẽ cô thích mình làm ma?

– Hứ! Tôi có là ma cũng biến anh thành quỷ dữ. Thú thật với anh là mạng tôi lớn lắm. Bằng có là khi sang đây thì tôi cũng đã có ngay một chỗ làm tốt rồi, chứ không phải đợi tới khi Hào Trung trưng bằng tuyển dụng Ô-sin đâu.

Thái độ khinh khỉnh của Hồng Kim làm Bửu Điền cau mày khó chịu:

– Chà! Nếu vậy sao lại từ chối chỗ tốt đẹp kia nhỉ?

Hồng Kim đều giọng:

– Vì như anh đã nói đó:

“lắm tiền”. Tôi chỉ vì điều duy nhất và thực tế đó thôi.

– Tiền ... tiền! Em coi trọng cái điều đó lắm sao?

Hồng Kim trở mắt nhìn Bửu Điền. Tức nhưng cô lại nhỏ giọng như than thở:

– Phải! Có lẽ anh quá thừa tiền cho nên anh đã xem thường. Nhưng trái lại, với tôi nó là cứu cánh, anh có hiểu không?

Chợt Hồng Kim khựng lại, cô không muốn bộc lộ tâm sự với người khác và đẩy lại là một người đàn ông không thân thuộc nữa.

Thấy Hồng Kim đột nhiên yên lặng, Bửu Điền dịu giọng:

– Thế em định khi nào về? Em có cần tôi giúp gì không?

Giọng Hồng Kim rưng buồn:

– Tôi cũng không biết nữa! Có nhiều khi tôi mong thời gian trôi qua thật mau, nhưng cũng có khi lại muốn nó kéo dài mãi bởi vì tôi vẫn chưa ...

– Kiếm đủ tiền phải hôn?

Thật tự nhiên và tỉnh bơ; Bửu Điền cắt lời Hồng Kim bằng một câu rất thực khiến Hồng Kim hơi tự ái. Cô không thêm lên tiếng. Cô đang tránh ánh mắt nhìn chăm chú của anh. Hồng Kim rất sợ phải nhìn thẳng vào đôi mắt Bửu Điền. Cô đã nhận ra ánh mắt ấy có một ma lực, nó như thổi nam châm có sức hút mãnh liệt. Mà cô chỉ là bụi sắt thôi chứ không phải thanh sắt cũng đã bị lực hút mất rồi.

Cảm thấy hổ thẹn vì những ý tưởng đó nhưng Hồng Kim không thể dối lòng. Cô đã thầm ngưỡng mộ, đã âm thầm tưởng anh và có lẽ cô mãi mãi chôn giấu những cảm xúc vu vơ vào sâu tận trong con tim

bé nhỏ tội nghiệp.

Sợ lắm! Nếu Bửu Điền biết được thì cô không biết trốn vào đâu, chỉ cầu mong một trận động đất.

Hồng Kim bỗng nghiêm giọng hỏi:

– Anh có biết vì sao mà khi tôi vào đây rồi lại không thể nghỉ ngang cho dù phải bị trục xuất về nước không?

– Tại sao? Gì mà không dám nghỉ ngang?

– Tại cái điều khoản hợp đồng lạ lùng ấy kìa.

Bửu Điền ngạc nhiên:

– Điều khoản gì hở?

Hồng Kim lén môi:

– Bồi tiền gấp ba số tiền lương lãnh và phải tự tìm cho được một Ô-sin thay vào.

Bửu Điền bật cười to:

– Ô! Quả thật lạ đó! Bộ có chuyện ấy thật sao Hồng Kim?

– Nè, đừng nói với tôi là anh không biết gì hết đó nhen!

– Đúng là như vậy!

Lắc đầu, Hồng Kim ngênh mặt:

– Tôi không tin, bởi vì anh Hào Trung cánh tay trái của anh mà.

Nụ cười vẫn nở trên môi Bửu Điền và anh chàng thản nhiên chìa bàn tay trái của mình ra hươ hươ trước mặt Hồng Kim.

– Cô làm rồi. Đây mới là cánh tay trái của tôi.

Hồng Kim bật cười giòn. Lần này thì đã cười một cách tự nhiên và thoải mái trước mặt Bửu Điền. Xem ra, anh và cô cũng có tính cách giống nhau là “khoái bất bẻ và đầu lý”.

Nhưng đấy chỉ là ý nghĩ thôi, Hồng Kim vẫn phải nhớ đến khoảng cách xa vời vợi của hai người, một khoảng cách mà không dễ gì rút

ngán lại được.

Thoáng u buồn, Hồng Kim tự nhắc nhở mình:

Hãy thức tỉnh và nhớ về vai trò Ô-sin của mình đi, con ngốc ạ.

Bên Trời Phổ Lạ

Chương 5

– Giới thiệu với quý vị đây là mẹ ruột của tôi. Bà vừa từ Việt Nam sang chơi, cho nên tôi muốn mời mọi người đến chung vui với gia đình tôi một bữa cơm thuần túy những món ăn việt Nam.

Bữa Điền tuyên bố thật ngắn gọn. Một người bạn của anh vờ hỏi:

– Thế mà tôi cứ ngỡ anh giới thiệu hôn thê chứ, làm quê đó nghe Bữa Điền.

Anh bạn vừa nói vừa đưa ánh mắt sang Linda Thủy Tiên. Bữa Điền chưa kịp lên tiếng, bà Giao Thủy đã cao giọng:

Bữa Điền mà giới thiệu hôn thê chắc chắn không đơn giản thế này đâu.

Vả lại, Thủy Tiên con gái tôi còn là người mẫu quảng cáo nổi tiếng ... sao lại xuề xòa được.

Bà Giao Thủy nói mà không hề cảm thấy ngượng miệng khi đã tự tâng bốc con mình một cách lộ liễu như vậy.

Bữa Điền tuy không vui nhưng vì trong bàn tiệc, anh phải cố để không tỏ thái độ gì cả.

– Hai đứa đúng là thanh mai trúc mã , trai tài gái sắc, chị Trâm nhỉ?
Vẫn là giọng bà Giao Thủy. Bà Bội Trâm ngoài việc gặt đầu thì chẳng biết nói gì thêm cả. Bởi vì mọi việc đến với bà hãy còn quá bất ngờ, có lúc bà còn không dám tin nữa kìa. Nhất là khi mẹ con bà Giao Thủy đã bay về Việt Nam đón bà sang đây. Không dè Mỹ Châu người bạn gái ngày xưa của bà lại là người tình của chồng bà Giao Thủy.

Trên đời quả là có lắm chuyện không thể ngờ, cũng như giờ đây bà Bội Trâm không muốn buổi tiệc đoàn tụ này nhất thiết phải tổ chức như vậy.

Được gặp lại con trẻ, được nghe gọi một tiếng mẹ âu yếm là bà đã thỏa dạ rồi. Bà xem bà Giao Thủy như là người ơn, cả Thủy Tiên nữa.

Nhìn con bễ kiêu sa trong chiếc áo dài chấm gót màu đen tuyền có đính đầy kim tuyến trông thật là sang cả, bà có vẻ hài lòng. Màu đen tuyền đã làm tôn vinh nước da trắng ngần như sữa của Thủy Tiên thêm nữa.

Riêng Thủy Tiên, hình như cô cũng biết điều đó nên càng tỏ ra kiêu hãnh trong cả cung cách và dáng vẻ. Như bây giờ đây, đứng trước mặt bạn bè Bữa Điền thì cô luôn chứng tỏ mình là vị hôn thê của anh. Khép nép đi bên anh, cô nhỏ nhẹ hỏi:

– Anh chỉ mời có bao nhiêu khách thôi à?

– Ủ!

Thủy Tiên quả là rất thất vọng nhưng cô không biểu lộ ra nét mặt. Cô không hiểu nổi vì sao Bữa Điền thừa sức tổ chức những buổi tiệc

linh đình, nhưng hôm nay anh lại không làm thế. Đã vậy, khách đến dự cũng chỉ là những bạn bè trong hội đồng hương của anh chứ không phải những quan chức cấp cao như cô nghĩ. Thêm một chuyện đáng nói nữa là thức ăn không đặt nhà hàng nấu mà lại để cho người giúp việc nấu nướng.

Thật không thể nào hiểu nổi Bửu Điền. Không biết thợ nấu của anh ra sao, liệu khách mời có nuốt nổi những món ăn của người giúp việc.

– Em tiếp khách hộ anh nhé, để anh bảo Hào Trung vào chuẩn bị dọn tiệc!

– Vâng, em biết rồi! Chuyện chiêu đãi tiệc tùng em thừa kinh nghiệm mà.

Quả nhiên Thủy Tiên đang giống như một nữ chủ nhân mà.

Hôm nay là ngày Bửu Điền đãi tiệc mừng hai mẹ con đoàn tụ. Hồng Kim chỉ biết được duy nhất một chi tiết đó thôi, khi mà cô buộc phải nhận trách nhiệm làm "thủ bếp". Ôi, sao Hồng Kim thấy lo lo làm sao ấy. Hồng biết bạn bè của Bửu Điền thuộc thành phần nào và có dễ tính không?

Vừa làm, Hồng Kim vừa nghĩ vẩn vơ. Bỗng cô ngừng thái thịt để chú ý lắng nghe tiếng đàn đang phát ra từ căn phòng khách ồn ào náo nhiệt đó.

Âm thanh réo rắc của tiếng đàn vang lên khiến Hồng Kim nhớ nhà da diết, nhớ mẹ xiết bao. Giờ này Hồng Kim chỉ muốn bay ngay về bên mẹ.

Nhưng cô không phải là cánh chim tự do giữa bầu trời xanh lộng gió mà cất cánh bay.

Tiếng đàn dịu dặt vang lên âm hưởng ngọt ngào, êm dịu của bài

"Lòng mẹ" như ru Hồng Kim.

"Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào Tình mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt ngào ...".

Hồng Kim đoán chắc tiếng đàn là món quà của bà Bội Trâm tặng cho đứa con trai. Sau bao năm dài xa cách giờ mẹ con mới được trùng phùng còn xúc động nào hơn.

Mấy hôm nay, Hồng Kim cũng chưa thấy mặt bà Bội Trâm nhưng theo cảm nghĩ của Hồng Kim thì bà là người phụ nữ đài các và rất đẹp. Có phải câu "hồng nhan đa truân" đã dành cho bà chăng?

Thở hắt ra một cái, Hồng Kim lại nghĩ tiếp. Hết mẹ lại đến con. Hình ảnh Bửu Điền đang là mối bận tâm của Hồng Kim. Không ngờ một người lắm tiền nhiều của, có danh tiếng, có uy tín trên thương trường nhưng trong cuộc sống đời thường cũng chịu nhiều đau khổ vậy sao. Hoàn cảnh của Bửu Điền nghe qua cũng khá là đặc biệt và tội nghiệp nữa.

Phải chăng vì điều đó mà Bửu Điền luôn lao vào các việc từ thiện? Nhất là anh rất yêu mến và luôn giúp đỡ các em bé mồ côi.

– Hồng Kim à! Nhanh tay lên kẻo không kịp đãi khách là bị la đấy. Lời nhắc nhở cóa bà Thắm người giúp việc trước đây cho Bửu Điền đã kéo Hồng Kim trở về thực tại. Cô mau miệng:

– Dạ xong!

Nhưng cô lại thấy tò mò hỏi ngay:

– Vì sao bà lại nghỉ việc và bây giờ bà sinh sống ra sao?

Bà Thắm chặc lưỡi:

– Hừ! Nếu bà già này còn ở đây thì làm sao đến lượt cô hờ cô cháu gái?

Nói cho vui chứ bà già cả tay yếu chân run, mắt mũi mờ kém hết rồi

có còn làm được gì nữa đâu.

Rồi bà kể tiếp:

– Nhờ cậu Bửu Điền giúp đỡ tận tình cho tiền mổ mắt, đặt thủy tinh thể, giờ bà mới nhìn thấy. Cậu Điền gửi bà đến ở trong viện dưỡng lão của Hội Kiều bảo Việt Nam đấy Cậu Điền rất tốt, bà chưa từng gặp người nào tốt hơn cậu ấy. Bởi vậy cái câu "làm phước đặng phước" với cậu Điền nghiệm chẳng sai chút nào. Bửu Điền đã được phúc lớn, hai mẹ con không từng gặp mặt thì bỗng nhiên trùng phùng y như là truyện cổ tích vậy nhưng chính lại là thiệt. Đúng là hi hữu ghê.

Bà Thắm nói một hơi dài không cần nghỉ mệt. Hồng Kim lắc đầu và nhủ thầm:

Tay chân, mắt mũi bà yếu kém thế nào không biết chớ miệng bà nói chuyện nghe còn dẻo dai hết sức. Thật đúng y như vậy, ngày hôm nay bà Thắm có mặt ở đây là để nói hơn là để làm.

Mọi công việc gần như là do một tay Hồng Kim cả. Cô đang tối mắt tối mũi, mệt ứ hơi đây.

Cùng lúc đó, Hào Trung ào vào với giọng gấp rút:

– Mọi thứ đã xong hết rồi chớ? Bửu Điền bảo chuẩn bị khai tiệc rồi đó Hồng Kim.

Ánh mắt Hào Trung đảo một vòng quan sát rồi cao giọng mắng mỏ:

– Ủa ... sao còn tùm lum tùm la ra đây vậy Hồng Kim? Cô chuẩn bị cái kiểu gì thế hả? Chà! Ngó bộ có vẻ thanh thoi quá nhỉ!

Liếc xéo Hào Trung, Hồng Kim buông gọn:

– Thanh thoi nhưng tôi đã làm rách việc đâu mà anh lo.

– Lo chứ! Vì tôi sợ Bửu Điền bị bẽ mặt khi giới thiệu với khách các món ăn do cô nấu.

Cơ tức dâng lên tới đầu nhưng Hồng Kim cố nén không thềm cãi lý với Hào Trung. Còn anh ta thì thản nhiên cười tủm tỉm. Anh biết mình không thể bắt chẹt cô Ô-sin này được đâu. Ngay từ đầu khi anh thay Bửu Điền tìm một người nội trợ kiêm điều dưỡng săn sóc bệnh cho ông Liệt Quân thì anh thấy ưng ý hài lòng bởi sự chịu khó, nhanh nhẹn và chăm làm của Hồng Kim.

Tuy nhiên trước mặt cô thì anh chẳng bao giờ khen và luôn có biểu hiện trái ngược vừa muốn trêu chọc cho vui cũng vừa muốn tỏ cho cô biết trong ngôi nhà này, anh cũng có quyền hạn như là Bửu Điền. Cũng như công ty Việt Việt ngoài Bửu Điền thì không thể thiếu Hào Trung.

Tình bạn này còn hơn cả tình anh em ruột thịt và có thể nếu bảo Hào Trung phải nhường người yêu cho Bửu Điền, anh cũng chấp nhận tuốt.

Hào Trung cười một mình với ý nghĩ vừa rồi. Trông thấy thế, Hồng Kim chợt dạ:

– Bộ trên mặt tôi có dính gì sao?

Hơi nheo mắt, Hào Trung đáp:

– Ủ! Dính đủ thứ.

Hồng Kim nhướn mày. Hào Trung đã cười nói luôn:

– Mắt, mũi, miệng ... nếu không có những thứ đó, tôi không tưởng tượng được gương mặt cô sẽ ra sao đâu nhé.

– Vô duyên! Tôi không đùa với anh đâu!

– Tôi cũng chẳng phải thành thói để ở đây đùa đâu cô nhóc ạ. Bửu Điền đang rửa tôi cũng nên.

Bặt môi, Hồng Kim liếc theo cho đến khi anh chàng ra khỏi nhà bếp. Nếu hôm nay không phải vì đãi tiệc, cô sẽ lén trộn ớt bột vào phần ăn

của anh ta cho đáng kiếp. Hào Trung ơi, sẽ có một ngày tôi ra tay với anh đó.

Ngoài phòng khách, mọi người như cũng đang chìm trong tiếng đàn của bà Bội Trâm. Có lẽ lâu lắm rồi, bà Bội Trâm mới cầm đàn cây đàn tì bà như thế này. Lòng bà nao nao xúc động. Lúc chợt nghĩ ra ý định đàn tặng Bửu Điền một bản nhạc, bà tưởng rất khó khăn khi tìm loại đàn này. Vậy mà Bửu Điền đã đáp ứng được.

Bà Bội Trâm nghẹn giọng khi đàn dứt bài hát Lòng mẹ :

– Bửu Điền, mẹ chỉ có ... quà này tặng con thôi.

– Cám ơn mẹ. Con cám ơn mẹ vô cùng.

Giọng Bửu Điền cũng xúc động không kém.

– Món quà của bác dành cho Bửu Điền là vô giá đấy bác Trâm ạ.

Nhưng mà bây giờ cần phải vô bụng đã. Thức ăn nguội lạnh hết rồi kìa.

Hào Trung lên tiếng pha trò để ngăn sự xúc động của mọi người. Ai cũng phì cười trước thái độ lính qua lính quýnh như con lật đật của Hào Trung.

Một giọng bỗng cất lên hỏi Bửu Điền:

– Nghe nói Linda Thủy Tiên là người mẫu độc quyền của anh hả Bửu Điền?

Bửu Điền đính chính:

– Anh Sơn à! Độc quyền quảng cáo cho hãng sản xuất hàng điện tử của tôi chứ.

– Còn đầu bếp có độc quyền không đấy? Tôi cảm thấy các món ăn này thật lạ miệng và thật tuyệt đây.

Một người đàn ông khác ngồi cạnh Minh Sơn lên tiếng thì mấy người trong bàn ăn đã đồng tình.

– Phải đấy! Đề nghị Bửu Điền giới thiệu đầu bếp độc quyền coi. Lâu lắm mới thưởng thức lại các món ăn Việt Nam khiến chúng tôi nhớ mắm kho lắm rồi đó nha. Một món ăn rất ư là truyền thống.

Bửu Điền cất giọng gia chủ:

– Được thôi! Nếu hôm nay mấy ông đề nghị sớm thì sẽ có mắm ngay rồi.

Bà Giao Thủy kiểu cách:

– Trời ơi! Truyền thống này thì tôi chịu thua là cái chắc? Sở dĩ tôi theo ba của Thủy Tiên sang Pháp định cư cũng là để chạy xa cái món truyền thống đó.

Thủy Tiên phụ họa:

– Eo ui! Em chưa được ăn nhưng theo sự diễn tả của mẹ thì em suýt ới tới mặt xanh rồi đó anh.

Nghe Thủy Tiên nói những lời chê bai đó mà Bửu Điền cảm thấy ngỡ ngàng vô cùng. Nếu có nói cho vui thì Thủy Tiên cũng không nên miệt thị món ăn truyền thống của dân tộc mình chút nào.

Bửu Điền thật sự bất mãn trong lòng. Hào Trung vội chen vào:

– Tại Thủy Tiên chỉ nghe diễn tả nên mới ới. Giá như Thủy Tiên được thưởng thức thì tôi bảo đảm Thủy Tiên sẽ ghiền đấy. Nãy giờ chỉ tưởng tượng thôi, tôi đã chảy nước dãi rồi nè. Mai mốt không phải là Bửu Điền mà tôi sẽ mời quý vị một bữa cơm gạo Nàng Hương với mắm kho đó.

– Hoan hô Hào Trung!

– Nhưng trừ anh đó nghe anh Minh Sơn.

Người đàn ông có tên Minh Sơn lộ vẻ ngạc nhiên:

– Sao kỳ vậy? Tôi vừa hoan hô anh mà Hào Trung?

Hào Trung cười khi:

– Bởi vì bộ râu ria xồm xoàm trên mép anh. Tôi nghĩ anh muốn dùng thử món mắm kho này thì phải về cạo quách bộ râu đó đi.

Minh Sơn cãi:

– Mắm và râu là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, có gì phải cạo bỏ chớ.

Hào Trung vẫn tỉnh bơ:

– Dư vị của mùi mắm sẽ làm vợ anh không chịu nổi khi anh hôn chị ấy đâu Minh Sơn ạ.

Cả bàn cười ầm vì câu nói tếu của Hào Trung.

– Ăn nói nham nhở không chịu được. Tôi sẽ tính sổ anh sau đấy nhà Hào Trung. Còn bây giờ để Bửu Điền giới thiệu đầu bếp chuyên nghiệp cho chúng tôi, để chúng tôi có dịp mời đến nấu ăn mỗi khi có tiệc được không?

Giới thiệu thì chẳng có gì nhưng e rằng mấy ông phải đến viện dưỡng lão mới có, vú Thắm đã vào viện ở lâu rồi.

– Thế à!

Những giọng nói như tiếc rẻ. Bửu Điền thân chinh xuống nhà bếp để mời vú Thắm lên. Nhưng bà nhất định không ra vì thợ nấu hôm nay là do một tay Hồng Kim. Bửu Điền hơi sượng lại với một sự ngạc nhiên nhưng anh không có thời gian để hỏi tới hỏi lui.

Hồng Kim buộc phải theo anh ra phòng khách với một sự hồi hộp, cô lo không biết các món ăn thế nào mà Bửu Điền phải lôi đầu bếp ra để đối phó đây.

Nhìn bộ mặt nghiêm nghiêm lạnh lạnh của anh ta, Hồng Kim mất tự tin.

– Em làm gì như sắp bị đưa lên đoạn đầu đài vậy hả?

Bửu Điền cau có hỏi, Hồng Kim thở nhẹ:

– Thì anh nhìn lại mình coi. Cứ y như là đao phủ đang áp giải phạm nhân ra pháp trường.

– Khéo tưởng tượng.

Bửu Điền hậm hực trong miệng. Sự xuất hiện của Hồng Kim đã làm các vị khách ồ lên. Bửu Điền nói to:

– Đây là thợ nấu mà quý vị đòi gặp mặt.

– Ê! Còn trẻ như vậy mà đã vào viện dưỡng lão sao Bửu Điền? Là vú Thắm đó hở Điền? Nè, vú trẻ măng vậy?

Hồng Kim càng lúng túng, cô vừa ám ức nghĩ rằng Bửu Điền đã đem cô ra làm trò cười cho mọi người, cô tức muốn phát khóc khi nghĩ như vậy. Giá như Bửu Điền để cho cô chuẩn bị một chút, cô sẽ không thấy bị quê, bị ngố như thế này.

Ai đời giữa đại sảnh rộng lớn với những khách khứa sang trọng thì Hồng Kim lại xuất hiện trong bộ bà ba màu cỏ úa quê mùa. Cô thật sự xấu hổ, khuôn mặt càng đỏ lựng, cô nhìn Bửu Điền với ánh mắt trách nhiệm. Còn Bửu Điền cũng vội phân trần với các vị khách:

– Tôi xin lỗi về sự ngộ nhận vừa rồi. Thực ra, tôi đón vú Thắm từ viện dưỡng lão về đây là cố ý để vú nấu những món ăn Việt Nam thết đãi hội đồng hương chúng ta ... Nhưng rốt cuộc buổi tiệc này lại do chính tay cô Hồng Kim nấu nướng.

Bà Giao Thủy hỏi Hào Trung ngay:

– Con nhỏ đó là ai vậy?

Hào Trung thần nhiên:

– Thì thợ nấu như lời Bửu Điền nói đấy bác ạ.

Bà Giao Thủy vẫn khó chịu:

– Bửu Điền kỳ thật, muốn kiếm đầu bếp chuyên nghiệp món ăn Tây, Tàu, Việt Nam gì không nói một tiếng bác giới thiệu cho. Ai lại thuê

một con bé cù lần hết sức. Cũng may thức ăn không đến nỗi khó nuốt, nếu không phải ê cả mặt.

Những lời nói của bà Giao Thủy nghe thật chói tai. Bửu Điền lờ đi, anh chỉ kín đáo đưa mắt nhìn Hồng Kim khi cô đang giải thích điều gì đó với các vị khách. Qua ánh nhìn đó, anh tin rằng Hồng Kim đã nhận ra những lời khen ngợi hài lòng và cá sự động viên anh dành cho cô.

– Cô Hồng Kim có biết nấu mắm kho không vậy.

– Dạ có ạ.

– Thế cô nói xem, tôi có thể ăn món mắm được không?

Hồng Kim nhìn vị khách vừa hỏi mình bằng sự lạ lẫm, song cô vẫn nhỏ nhẹ:

– Tất nhiên là ông có thể dùng thử nếu như ông không có bị chứng bệnh đau bao tử mãn tính.

Hào Trung xen vào:

– Ông Sơn đây không phải sợ ăn mắm đau bao tử mà chỉ sợ ăn mắm sẽ không hôn được vợ thôi ... hì hì ...

– Hào Trung sao cứ kê tôi hoài vậy ra.

Hồng Kim không dám cười như những người khách trong bàn, nhưng quả tình tên Hào Trung này đã đùa quá lố thật. Cô nhìn kỹ người đàn ông tên Sơn, cô đã nhận ra cái điều Hào Trung vừa nói đó là gì rồi, đúng là bộ râu xồm xoàm như thế thì có hơi bất lợi khi ăn mắm. Tuy nhiên ai chính gốc là người Việt Nam đều mê món này cả.

Bửu Điền lên tiếng:

– Theo ý tôi, anh Sơn và vợ con cùng ăn mắm thì sẽ ổn thỏa cả đôi điều phải hôn.

Từ đề tài này chuyển sang đề tài khác và từ một món ăn không hề có

trong thực đơn hôm nay lại trở thành một đề tài hấp dẫn, lôi cuốn nhất, mọi người hết bàn bạc rồi lại hỏi Hồng Kim về đề nấu lẩu mắm sao cho ngon.

Dẫu biết là câu hỏi đề chỉ là hỏi thôi, nhưng Hồng Kim buộc lòng phải hướng dẫn từng chi tiết.

Hồng Kim không hề biết rằng giữa buổi tiệc, cô Ô-sin quê mùa như mình lại bỗng nhiên là đề tài cho các vị trong hội đồng hương hiện đang sinh sống ở Tokyo ... và cô đã thao thao bất tuyệt một cách rất tự nhiên, không còn mất tự tin như lúc theo Bửu Điền bước ra đại sảnh nữa.

Xoay xoay chiếc ly cổ cao dùng để rót rượu trong tay, Thủy Tiên như nén sự bức bối trong lòng. Cô cảm thấy Bửu Điền vô tình quá.

Chẳng lẽ anh chàng lại có trái tim sỏi đá sao?

Đúng ra, hôm nay ngoài việc giới thiệu bà Bội Trâm thì anh phải nên chứng tỏ cho mọi người biết cô chẳng những là người mẫu quảng cáo cho công ty của anh mà cô còn là bạn gái là người sẽ cùng anh nắm giữ công ty Việt Việt này chứ.

Tức khí, bất giác Thủy Tiên rót đầy một ly rượu và uống cạn.

– À! Thì ra Thủy Tiên đang ở đây.

Tiếng nói và bước chân của hai người đàn ông từ phía sau lưng,

Thủy Tiên khẽ quay lại. Bửu Điền vui vẻ:

– Uống rượu mà trốn ra đây uống một mình. Hào Trung, cậu nói xem Thủy Tiên có đáng bị phạt không?

Nhéch môi, Thủy Tiên cười nhạt:

– Sao lại gọi là trốn chứ?

– Mọi người ở trong phòng khách ồn ào vui vẻ, em một mình ra ngoài đây chẳng phải trốn là gì?

Vốn không có cảm tình với Linda Thủy Tiên nên Hào Trung chen vào nói móc:

– Thủy Tiên không phải trốn mà là cô ấy muốn tạo sự chú ý với mọi người.

Thủy Tiên tức anh ách, cô thêm mắng anh chàng ba hoa chích chòe này ghê. Đáng lẽ anh ta không nên tò tò như cái đuôi bên Bửu Điền trong lúc này. Anh ta nói đúng, Thủy Tiên muốn tạo sự chú ý nhưng mà chỉ với Bửu Điền thôi. Thủy Tiên muốn Bửu Điền phải nhận ra sự vắng mặt của cô. Anh sẽ suy nghĩ sẽ lo lắng, sẽ đi tìm và sẽ bày tỏ nhưng cử chỉ âu yếm khi hai người ở bên nhau.

Nhưng đằng này Hào Trung lại theo núp bóng, khiến Thủy Tiên bực càng thêm bực. Cô nói một cách mai mỉa với nụ cười giả tạo trên bờ môi:

– Cả hai người đều đoán sai. Việc em bỏ ra ngoài đây rất là đơn giản.

Ngừng lại đưa mắt khẽ liếc hai người đàn ông trước mặt, Thủy Tiên nhẹ đưa bàn tay lên chặn ngực nói tiếp:

– Em đưa bác Trâm về phòng nghỉ ngơi vì bác bị đau bụng và em cũng đang muốn nôn ra vì những thức ăn vừa rồi. Bác Trâm dặn không cho em nói vì sợ kích động những vị khách của anh.

– Thật sao?

Nắm vội tay cô, Bửu Điền hoang mang hỏi.

Thủy Tiên gật đầu:

– Là lúc này bác giả vờ nói bị choáng, bị mệt vì vừa mới đáp máy bay sang đó thôi.

– Để anh vào thăm mẹ.

Bửu Điền lại dặn Hào Trung:

– Mày trở vào tiếp khách giùm tao. Nhớ cáo lỗi thay tao và đừng để bữa tiệc mất vui đấy nhé.

– Tao biết rồi.

Hào Trung hấp tấp đi vào.

Thủy Tiên cũng vội nắm tay Bửu Điền, nhẹ giọng:

– Bác đã uống thuốc và nằm ngủ rồi, chút nữa anh hãy vào.

– Thủy Tiên! Cảm ơn em đã chăm mẹ giùm anh.

Thủy Tiên nhõng nhẽo:

– Chuyện này mà anh dùng hai từ cảm ơn khách sáo đó em giận cho coi.

Bửu Điền cười cười:

– Anh không khách sáo mà là cảm ơn thật lòng. Nếu không có em bên cạnh, lúc này chắc mẹ anh sẽ buồn và khó chịu vì chẳng ai quan tâm chú ý ...

Đàn ông con trai hơi hợm là như vậy đó. Mẹ bảo mệt vì say máy bay, anh tin ngay. Chẳng biết trong mấy vị khách kia có ai bị trúng thực vì nữa không?

Thủy Tiên đắc ý, nhắc nhở:

– Để anh rút kinh nghiệm. Chúng ta đặt tiệc nhà hàng sẽ không phải lo việc gì xảy ra cả.

Bửu Điền không đồng ý:

– Nhà hàng vẫn bị ngộ độc thực phẩm như thường, chuyện ngoài ý muốn mà.

– Dĩ nhiên là ngoài ý muốn rồi, chớ có ai dám nói việc này nằm trong ý muốn của mình đâu. Em chỉ thắc mắc một điều là bình thường anh rất cân nhắc kỹ càng trong công việc, thì tại anh lại dễ dãi cả tin chọn một người giúp việc không lai lịch gốc gác vào nhà như vậy, lại còn

phong vương thợ nấu chính nữa chứ. Anh có nghĩ hậu quả sẽ thế nào nếu như mấy món ăn hôm nay không ra gì không? Người ta sẽ bảo anh là giám đốc keo kiệt, hà tiện, không dám mời bạn bè một buổi ăn sang trọng ở nhà hàng đấy.

Những lời nói vừa tâm lý vừa như phân tích nhẹ nhàng của Thủy Tiên có phần tác động đến Bửu Điền, chính anh cũng bất ngờ khi biết buổi tiệc do một mình Hồng Kim đảm nhiệm. Anh cứ nghĩ là vú Thắm cố vấn và chỉ đạo cho Hồng Kim làm thôi. Bởi vậy khi các vị khách khen lẩy khen để các món ăn Việt Nam chính hiệu đó anh rất vui. Nếu biết trước chuyện này liệu anh có dám giao phó cho Hồng Kim không nhỉ?

Bửu Điền cảm thấy phân vân với câu hỏi đó. Ai biết được Hồng Kim cố tình chơi anh cho bõ ghét về những hiềm khích ban đầu giữa anh và cô thì sao. Chà! Lúc ấy Bửu Điền bị bế mặt trước bạn bè thật, mà người bị khiển trách không chừng lại là vú Thắm cũng nên. Mất mũi vú lem nhem giữa hủ đường hủ muối các món ăn sẽ biến vị biến dạng lúc nào chẳng hay.

Ôi! Lạ chúa, thật là may, Hồng Kim đã không trả thù, Hồng Kim đã không tiểu nhân. Trái lại, bàn tay khéo léo của cô hôm nay đã biến buổi tiệc thành buổi phỏng vấn buổi tọa đàm hết sức thân thiện cởi mở. Cô đã làm cho những người sống xa quê hương như anh và những vị khách hôm nay đều bồi hồi nhớ quê hương da diết.

Bửu Điền vô cùng cảm xúc trước cung đàn của mẹ. Bà đã tặng anh món quà vô giá đó là tấm lòng người mẹ. Như vậy anh chọn việc đãi tiệc ở nhà là chẳng sai chút nào. Món ăn Việt Nam, tiếng đàn của mẹ, ngọt ngào và ấm cúng quá rồi! Bửu Điền không thích phô trương ở những nơi sang trọng, như thế gọi là sai là lạc hậu ư? Bửu Điền

đứng thừ ra với những ý nghĩ lẫn lộn đó từ khi nào, anh hoàn toàn không chú ý đến sự ầm ỨC của người đẹp Thủy Tiên bên cạnh. Mãi cho đến khi Thủy Tiên chủ động, sôi nổi trở lại bàn tiệc cùng mọi người nâng ly chụp hình quay video để Bửu Điền không kịp thả tư tưởng đi hoang.

Thủy Tiên nói cười ngả ngớn bên Bửu Điền, kiêu hãnh khoác tay anh. Cô muốn hình ảnh hai người âu yếm thân thiết bên nhau được ghi hình đầy đủ.

Cả bàn tiệc này nữa, cuộn phim video đoàn tụ với mẹ của Bửu Điền sẽ rất đặc sắc.

Lúc đầu Thủy Tiên không hài lòng về buổi tiệc đơn sơ có tính cách gia đình chẳng hào nhoáng phô trương, do Bửu Điền cố ý tổ chức ở nhà.

Nhưng Thủy Tiên đã vót vát vào cú chót, quay phim, quay ảnh Bửu Điền thật nhiều. Cô lại còn gieo vào lòng anh mối hoài nghi về món ăn do Ô-sin đầu bếp bá vợ nấu nướng.

Tiệc tan, mọi người ra về, Thủy Tiên còn hăm hở chụp ảnh, quay phim với Bửu Điền. Cô muốn hình ảnh cô và Bửu Điền âu yếm bên nhau thật nhiều.

Để tạo tính cách gia đình thân mật, Thủy Tiên gọi bà Giao Thủy và cả bà Bội Trâm ra đại sảnh. Có hai bà mẹ bên cạnh mới tuyệt vời chứ. Trong phòng, một mình Hồng Kim loay hoay dọn dẹp. Bàn ghế xô lệch, ly tách chén bát ngổn ngang. Bữa tiệc tàn chẳng khác nào một bãi chiến trường.

Hồng Kim mệt bởi hơi tai. Suốt một ngày tất bật lo nấu nướng rồi phục vụ dọn ăn, lại phải tiếp xúc với những người hâm mộ các thức ăn Việt Nam, Hồng Kim vui vẻ trả lời, giờ đây cô thật sự rã rời.

Khi mọi người còn vui với tiệc tùng, Hồng Kim lao vào phòng chăm sóc ông Liệt Quân. Bữa Điền và mẹ sum họp nhưng ông Liệt Quân thoáng buồn.

Hồng Kim nhạy cảm nhận ra điều đó. Gương mặt biến dạng và ánh mắt u uất của ông càng khiến Hồng Kim nao nao.

Ông Liệt Quân ho húng hắng, Hồng Kim lấy thuốc cho ông uống đắp chăn cho ông, khuyên ông hãy ngủ cho khỏe. Nhưng Hồng Kim biết ông cũng khó chìm vào giấc ngủ.

Vú Thắm cũng đã đi về rồi. Một mình loay hoay thu dọn bãi chiến trường này, ngao ngán nhưng Hồng Kim vẫn làm nhiệm vụ, thân phận Ô-sin mà, cô làm sao quên được.

Có điều Hồng Kim không hiểu sao cô lại mệt quá chừng. Hồng Kim quên là quá bận rộn, cô quên cả việc ăn uống nên giờ đuối sức.

Bưng bê dọn rửa một lúc, Hồng Kim thấy ù tai, hoa mắt, choáng váng đầu óc.

Trong thoáng chốc Hồng Kim té xỉu ở nhà bếp không có ai hay.

Ngất đi, Hồng Kim đang phiêu bồng về một nơi bến bờ nào đó.

Mở mắt ra, Hồng Kim giật mình ngơ ngác. Chung quanh cô một màu trắng toát.

Và kia, đối diện với Hồng Kim là gương mặt của Bữa Điền thoáng chút lo âu.

Hồng Kim dụi mắt định thần nhìn kỹ. Đúng là Bữa Điền. Và cô chợt nhớ giờ này Bữa Điền đang vui vẻ quay phim, chụp ảnh cùng Linda Thủy Tiên và bà Bội Trâm. Sao anh ngồi đây? Hay ông Liệt Quân có chuyện gì?

Hốt hoảng, lo lắng, Hồng Kim ngồi bật dậy, lắp bắp hỏi:

– Bộ bác.. ba anh bị gì hả?

Mắt Bửu Điền nhìn Hồng Kim ánh lên nét bí ẩn khác thường:

– Vấn đề đâu phải ba tôi mà là em đang bị kìa.

Mở to mắt, Hồng Kim ngạc nhiên hỏi:

– Tôi bị gì?

Bửu Điền khẽ hỏi với giọng ân cần:

– Em không nhớ mình bị gì sao Hồng Kim?

Hồng Kim cảm thấy trán đau ê ẩm. A phải rồi, cô đã nhớ ra:

– Té!

Tiếng té" Hồng Kim buột ra gọn lỏn khiến Bửu Điền bật cười. Anh từ tốn giải thích:

– Em bị va trán vào bếp vết thương tuy không ra máu nhiều nhưng bác sĩ cũng phải khâu lại mấy mũi kim.

Lo lắng, Hồng Kim đưa tay lên trán, giọng bối rối:

– Phải khâu mấy mũi à? Ôi, chắc có sẹo à?

Nhìn cử chỉ hồn nhiên lo âu của Hồng Kim mà Bửu Điền bật cười.

Người phụ nữ cũng có phản ứng giống nhau nhỉ? Động chạm đến nhan sắc là mỗi ầu lo cổ hữu.

Mỉm cười, Bửu Điền trấn an Hồng Kim:

– Không sao đâu chỉ một vết sẹo nhỏ ở cuối chân mày thôi, không ai thấy đâu. Cũng may cho em đấy.

Bị té rách trán phải khâu để sẹo thế này mà may ư? Hồng Kim ầm ức hỏi:

– May gì?

– Em bị ngất xỉu ở nhà bếp, nếu anh không phát hiện kịp thời đưa vào bệnh viện cấp cứu thì máu ở vết thương ra nhiều nguy hiểm lắm đấy.

Hồng Kim lẩm bẩm:

– Anh đưa tôi vào bệnh viện à? Anh đang chụp ảnh, quay video cùng cô Linda Thủy Tiên mà?

Bửu Điền gật đầu:

– Chụp ảnh ở đại sảnh có mẹ tôi nữa. Tôi vào bếp lấy nước cho Thủy Tiên mới hay em bị ngất.

Một nỗi tủi hờn dâng lên khóe mắt Hồng Kim, dâng ngập hồn cô.

Người ta vui vẻ bên nhau, lo cho nhau. Hồng Kim không là gì cả, chỉ là Ô-sin.

Biết thế nhưng sao nụ cười ánh mắt của Bửu Điền cứ làm cô lao đao.

Cúi mặt, giọng Hồng Kim chùng xuống thấp:

– Anh đưa tôi vào bệnh viện làm gì?

– Ngốc ẹ! Không đưa vào bệnh viện thì em chết vì ra máu rồi đấy.

Bửu Điền trả lời rồi bồi thêm:

– Em ở trong nhà tôi thì tôi phải lo cho em.

Hồng Kim nói bằng giọng xã giao:

– Cảm ơn anh nhiều!

Bửu Điền xua tay:

– Khỏi! Em lành lặn, khỏe mạnh là tôi vui mừng lắm rồi.

Hồng Kim trở lại vẻ liến thoắng:

– Tôi lành lặn khỏe mạnh rồi thì đi về, không ở bệnh viện nữa.

Bửu Điền đùa giọng:

– Việc này phải hỏi bác sĩ chứ tôi không có quyền.

Rồi anh trách nhẹ cô:

– Em còn yếu sức lắm. Làm việc mệt mà không ngơi nghỉ, cũng chẳng lo gì cho bản thân.

Bị trách oan Hồng Kim bướng bỉnh cãi:

– Bộ tôi có thời gian ngồi nghỉ sao? Tôi phục vụ mọi người chẳng ngồi tay.

Bửu Điền chạnh lòng. Anh cũng thăm trách mình quá vô tâm chẳng chú ý gì đến Hồng Kim và số lượng công việc cô đã làm để đến nỗi cô ngất vì kiệt sức.

– Ô, tôi xin lỗi.

Hồng Kim tròn mắt ngó Bửu Điền không tin lời vừa rồi của ông giám đốc thốt lên. Bửu Điền và cô luôn gây hấn.

Bị anh chê bai, chỉ trích, Hồng Kim không lạ lòng bằng nghe một lời xin lỗi êm tai.

Giọng Bửu Điền vang lên như cảm thông, chia sẻ:

– Nấu nướng các món ăn Việt Nam phục vụ cho mọi người, còn em thì chẳng ăn uống gì cả nên mới té xỉu thế này.

– Và làm phiền đến anh.

Hồng Kim tiếp lời Bửu Điền. Anh nhăn mặt:

– Cấm nói thế!

Và giọng anh vang lên phán lệnh:

– Bây giờ em phải nằm nghỉ ngơi và ăn uống cho mạnh khỏe.

Hồng Kim lắc đầu:

– Tôi không ăn!

– Đừng có bướng. Tôi đã mua các thứ cho em rồi đây này.

Vừa nói, Bửu Điền vừa bày các thứ ra bàn. Súp, đường sữa, trái cây ... đủ cả.

– Em hãy ăn chén súp này và cam táo nữa thì sẽ phục hồi sức lực.

Hồng Kim buột miệng:

– Coi bộ anh cũng biết chăm sóc bệnh nhân quá chứ.

– Hừm! Cô tưởng tôi tệ lắm sao?

– Tôi tưởng anh chỉ biết làm giám đốc và vui chơi với cô Thủy Tiên thôi.

Bửu Điền nghiêm mặt, giọng lại lạnh lạnh ngay:

– Đừng nhắc Thủy Tiên cũng như chuyện riêng của tôi.

Hồng Kim khẽ nhăn mày. Hứ! Cô cũng nào có thích nhắc đến Thủy Tiên đâu, cô người mẫu kiêu kỳ xem mọi người như cỏ rác.

– Em ăn súp đi!

Bửu Điền nhắc nhở và gọt quả cam cho Hồng Kim. Thái độ lạnh lạnh của anh khiến Hồng Kim không muốn ăn uống gì cả.

Nhưng rồi Hồng Kim cũng không muốn anh giục giã nhiều lần. Một hiện tượng ngược đời chưa từng xảy ra, lần đầu tiên ông giám đốc ông chủ chăm sóc cho Ô-sin.

Bửu Điền thật lòng hay anh muốn Hồng Kim mau chóng bình phục để về nhà chăm sóc ông Liệt Quân?

Chỉ nằm viện một ngày rồi được về nhà, Hồng Kim rất mừng. Tuy vết thương còn hơi đau nhưng cô thấy rất khỏe mạnh.

Bửu Điền luôn ân cần hỏi han nhắc nhở Hồng Kim uống thuốc và dặn dò:

– Thời gian này em hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng chứ đừng cố mà làm việc.

Hồng Kim thản nhiên:

– Nhưng em đã khỏe rồi, em phải chăm sóc bác và lo làm việc nhà chứ.

Mặt Bửu Điền vờ nghiêm nghị:

– Phải nghỉ ngơi. Đây là lệnh em phải nghe.

Nói rồi, anh đi rót nước cho Hồng Kim uống thuốc, chăm sóc Hồng Kim như người thân.

Thấy cử chi thân ái, sự quan tâm chu đáo của Bửu Điền đối với Hồng Kim, bà Bội Trâm không hài lòng.

☺ Nhăn mặt nhưng Bửu Điền vẫn hòa nhã bày tỏ quan niệm với bà Bội Trâm:

– Con chẳng phân biệt gì cả? Với con, mọi người đều như nhau.

Không thể làm thay đổi, quan niệm của Bửu Điền một sớm một chiều, bà Bội Trâm vội xua tay:

– Thôi, không nói chuyện đó nữa. Mẹ cần bàn với con chuyện này.

– Chuyện gì hở mẹ?

– Chuyện hôn nhân đại sự của con.

– Chưa đâu mẹ ạ.

Bà Bội Trâm phật ý:

– Con đã ba mươi tuổi, thành đạt có sự nghiệp vững vàng rồi, lúc nào người yêu cũng kè kè bên cạnh mà bảo chưa là sao?

Bửu Điền đáp cho qua:

– Con chưa tính.

Bà Bội Trâm cao giọng:

– Chưa tính thì mẹ tính cho con. Con hãy cưới gấp để mẹ có cháu ấm lòng. Mẹ mong con làm vui lòng mẹ.

Đúng là áp đặt. Bửu Điền nín thinh thật tình anh chưa nghĩ đến hôn nhân của mình:

Bà Bội Trâm nhìn Bửu Điền, giọng ôn tồn tha thiết:

– Bao nhiêu năm sống lưu lạc, buồn, cô đơn rồi trở về quê nhà, mẹ khao khát được gặp lại con. Ông trời xui khiến mẹ con mình trùng phùng, mẹ chẳng mong gì hơn là con yêu bề gia thất, vui vầy hạnh phúc để mẹ được có cháu ấm lòng.

Bửu Điền thở ra.

Bà Bội Trâm ngạc nhiên:

– Mẹ thấy con với Thủy Tiên rất gắn bó. Một cặp đẹp đôi, trai tài gái sắc, con còn chần chừ gì nữa mà không lo cưới đi.

Thấy Bửu Điền im lặng, bà Bội Trâm quả quyết.

– Đừng nên lưỡng lự nữa. Mẹ sẽ lo tổ chức đám cưới cho con thật linh đình, trọng thể để xứng với địa vị ông giám đốc của con.

Bửu Điền rất yêu thương, nể trọng mẹ nhưng nghe lời bà thật là khổ.

Thấy anh và Thủy Tiên thân thiết với nhau ai cũng ngộ nhận. Chỉ có Bửu Điền mới biết là anh thật sự chưa yêu Thủy Tiên.

Thế nhưng bà Bội Trâm vẫn không thấy được điều đó. Bà không ngớt lời tán tụng Thủy Tiên.

Thủy Tiên là cô gái lai Việt rất xinh đẹp lại có tài năng vừa làm người mẫu kiêm ca sĩ. Mẹ thấy Thủy Tiên rất nặng tình với con. Không có đứa con gái nào bằng nó đâu.

Bửu Điền thờ ơ bảo:

– Mẹ chỉ thấy một điều.

– Mẹ thấy Thủy Tiên quá tốt. Chẳng lẽ con còn chọn lựa?

Không trả lời mà Bửu Điền buông một câu:

– Còn con thì thấy mẹ bị cô ấy mê hoặc.

Bà Bội Trâm phật ý:

– Hừ! Mẹ cũng có sự nhận xét của mình chứ. Hai mẹ con nó lặn lội về Việt Nam tìm mẹ thật là cảm động. Mẹ chỉ muốn nhắc là con gặp cô gái tốt thì đừng nên bỏ qua.

Bửu Điền không nói gì, ngày nào cũng vui đầu vào công việc.

Bà Bội Trâm cho mình có toàn quyền quyết định cuộc hôn nhân của Bửu Điền và Thủy Tiên. Bà lên kế hoạch tiến hành lễ đính hôn trong mười ngày nữa và tháng sau tổ chức đám cưới. Bà sẽ lo liệu tất cả

mọi việc.

Khi nghe mẹ báo tin, Bửu Điền vô cùng bức dọc, anh như rơi vào trạng thái của một đứa con nít bị người lớn bắt buộc làm theo ý họ.

Uể oải, Bửu Điền nói với mẹ:

– Con mệt với chuyện này lắm rồi, mẹ đừng bàn nữa.

Bà Trâm lại tươi cười nhìn con trai:

– Con quá bận rộn với việc kinh doanh sản xuất không có thời gian lo việc đám cưới của bản thân, để mẹ tổ chức cho. Đến ngày lễ đính hôn và đám cưới, con chỉ xuất hiện làm đám cưới là đủ.

Bà Bội Trâm hoàn toàn không hiểu được tâm trạng của Bửu Điền.

Anh ngao ngán đứng lên lui về phòng, mặc cho bà Bội Trâm đang vẽ vờ trong đầu về buổi lễ đính hôn của con trai.

Thức trắng đêm, Bửu Điền nghĩ ngợi chỉ có mỗi một việc là anh có nên cưới Thủy Tiên không?

Có lúc Bửu Điền thấy không thích hợp với cô người mẫu kiêm ca sĩ này.

Thủy Tiên là cô gái lai, tính tình phóng khoáng, sống rất Tây. Bửu Điền không sao chịu đựng nổi tính khí của cô cộng thêm thái độ kiêu căng hống hách khinh người. Thái độ đối với ông Liệt Quân làm cho Bửu Điền nhớ mãi.

Cách sống của Thủy Tiên hoàn toàn khác với Bửu Điền. Thủy Tiên không có trái tim dịu dàng nhân hậu của người phụ nữ Á Đông.

Trong khi Bửu Điền đầy lòng nhân ái. Sống với người cha nuôi mẫu mực điềm đạm ở xứ người vẫn luôn giữ tư cách người Việt Nam không bị lai căng, Bửu Điền thấy không thể nào hòa hợp với Thủy Tiên.

Có lẽ Bửu Điền sẽ nói điều này với mẹ để bà khỏi mất công lo tính

cuộc hôn nhân của anh. Thời gian còn dài, rồi anh sẽ liệu.

Trần trở mãi, Bửu Điền không ngủ được. Anh nghe bên phòng đối diện.

ông Liệt Quân cứ húng hắng ho suốt đêm.

Bệnh phổi của ông trở nặng mấy hôm nay. Thế mà ông cứ nằng nặc đòi về căn nhà ở làng chài sinh sống. Bửu Điền chưa chịu, anh còn giữ cha ở lại Tokyo để chăm sóc. Thực ra là Hồng Kim chăm sóc chứ không phải anh.

Bửu Điền thầm mong cho cha khỏi bệnh. Nhưng tiếng ho khúc khắt của ông cứ vang lên mãi trong đêm trường tĩnh mịch khiến anh quặn lòng.

Bên Trời Phố Lạ

Chương 6

Mùa đông đến.

Giá băng lạnh lẽo.

Nơi quê người xứ lạ, Hồng Kim se sắt chạnh lòng nhớ nhà.

Tuy nhớ nhà nhưng cô vẫn nén tình cảm vào trong, cô làm cho xong việc và mong mau mắn hợp đồng để trở về Việt Nam.

Mùa đông lạnh, căn bệnh của ông Liệt Quân càng có điều kiện trở

nặng.

Hồng Kim hết lòng chăm sóc ông.

Các bác sĩ đã hết lòng chạy chữa, nhưng ông Liệt Quân không qua khỏi.

Ông chết vì thổ huyết.

Bữa Điền lặn người bên quan tài ông Liệt Quân. Đau đớn tột cùng vĩnh biệt người cha nuôi trọn đời anh yêu quý.

Đám tang ông Liệt Quân được tổ chức trọng thể. Hồng Kim ngậm ngùi cùng mọi người đưa tiễn ông về nghĩa trang hiu quạnh.

Sau đám táng, Hồng Kim còn nấn ná ở lại làm hai tuần nữa.

Hết hạn hợp đồng, Hồng Kim trở về Việt Nam. Mừng vui vì có đủ số tiền gửi lại cho sơ Ân Bình trả cho quỹ của làng SOS.

Vẫn như đứa trẻ con hồn nhiên liến thoắng, Hồng Kim ôm vai bà Hồng Như tíu tít kể bao nhiêu chuyện xảy ra ở bên Nhật.

Còn bà Hồng Như thì cứ sờ vai và ngắm nghía Hồng Kim để xem con gái sau bao ngày tháng đi xa có thay đổi gì không?

– Hồng Kim! Con về đây khỏe mạnh là mẹ mừng lắm. Công việc con làm có cực khổ lắm không?

Hồng Kim mỉm cười nhìn mẹ:

– Cũng vừa sức con thôi mẹ. Mẹ ở nhà có khỏe không?

– Có sơ Ân Bình chăm sóc mẹ. Sau đợt phẫu thuật là mẹ khỏe luôn rồi.

Sơ Ân Bình khoe với Hồng Kim:

– Mẹ con đã phụ sơ chăm sóc bọn trẻ ở làng SOS đó.

– Công việc của con đó hả sơ?

– Công việc của con.

Bà Hồng Như vui vẻ:

– Con về mẹ trả công việc lại cho con. Mẹ phụ sơ việc khác.

– Mẹ phụ với con cũng được.

Sơ Ân Bình nhìn Hồng Kim với ánh mắt hiền từ:

– Hồng Kim mới về hãy nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy làm việc con.

Hồng Kim âu yếm bá vai sơ Ân Bình:

– Sơ xem con có khỏe mạnh không mà bắt con nghỉ ngơi.

Mỉm cười, sơ Ân Bình trả lời:

– Con khỏe mạnh và trông giống mấy cô thiếu nữ Nhật lắm.

Bà Hồng Như ôn tồn nói thêm:

– Nó đi xa về trông xinh đẹp nữa phải không sơ?

Sơ Ân Bình gật đầu:

– Đẹp! Thôi, hai mẹ con cứ tâm sự cho thỏa lòng đi nhé. Tôi đi lo công việc đây.

Sơ vừa bước đi, Hồng Kim lại ôm cổ bà Hồng Như nũng nịu:

– Con đi xa rất nhớ mẹ. Mẹ ở nhà có nhớ con không?

Bà Hồng Như dứ trán con gái:

– Nhớ! Nhưng chắc không bằng một người đâu.

Hồng Kim vờ hỏi:

– Ai vậy hở mẹ?

Bà Hồng Như dí dỏm:

– Nam Khoa chứ còn ai trồng khoai đất này.

– Anh Nam Khoa có đến đây không mẹ?

– Nó đến tìm con mấy lần và trách con.

Hồng Kim liếm môi:

– Trách cũng đành chịu thôi. Con phải đi kiếm tiền mà mẹ.

Những ngày xa cách nỗi thương nỗi nhớ đông đầy, bà Hồng Như nhìn con gái với ánh mắt hiền từ:

– Từ nay con sẽ ở nhà với mẹ không đi đâu nữa.

Hồng Kim gật đầu liên tục:

– Vâng! Từ nay con sẽ con sẽ sống bên cạnh mẹ mãi mãi không rời xa.

Bà Hồng Như cốc đầu con gái:

– Thôi đi cô! Làm gì được sống mãi bên cạnh mẹ, thế nào cũng bị rước đi hà.

Hồng Kim ngoẹo đầu nhìn bà Hồng Như, cười nhẹ:

– Có ai rước con đi đâu mà mẹ lo.

– Sao không! Nam Khoa đó.

Nam Khoa! Hồng Kim thở hắt ra. Liệu rồi Nam Khoa có rước cô như mẹ nói?

Một hôn ước vô hình. Giữa cô và Nam Khoa chỉ một tình cảm đơn thuần, không một sự rung động mãnh liệt của con tim. Chẳng biết có sợi dây nào trói buộc hai người?

Hồng Kim tiếp tục làm việc ở làng trẻ em SOS.

Không còn nhà cửa, hiện tại hai mẹ con Hồng Kim phải ở tạm trong khu nhà kho của làng SOS.

Một buổi chiều, Nam Khoa đến tìm Hồng Kim. Vừa trông thấy cô, bao nhiêu bực dọc dồn nén bấy lâu được dịp tuôn ra, anh cau có:

– Em thật là tệ đó Hồng Kim. Tại sao không nhờ anh giúp đỡ? Em nghĩ sao mà đi sang Nhật lao động?

Trước những lời trách cứ của Nam Khoa, Hồng Kim chỉ còn biết phân bua:

– Mẹ em mỗ phải mượn tiền quỹ của làng SOS, em phải đi lao động mới kiếm đủ tiền trả lại.

Mặt đanh lại, Nam Khoa tiếp tục những lời trách nặng nề.

– Thế em xem anh là người xa lạ sao? Em không cần đến sự giúp đỡ của anh ư? Hay em cho là anh không có khả năng giúp em. Cái “tôi” của Nam Khoa khá lớn. Nào Hồng Kim có nghĩ thế đâu. Thật là khổ cho thân cô.

Hồng Kim nhã nhặn giải thích:

- Là tại em không dám làm phiền đến anh, vì số tiền quá lớn.
- Hừm! Số tiền quá lớn rồi anh không giúp được em ư?
- Em biết anh giúp được. Nhưng ...
- Nhưng ... sao?
- Vay anh được rồi em biết làm sao có tiền để trả lại. Cách tốt nhất là em phải đi lao động hợp đồng.

Mặt Nam Khoa nhăn như bị đau răng.

- Hừ! Đi lao động hợp đồng? Ai biết em làm gì ở bên Nhật, kiếm tiền ở nước ngoài đâu có đơn giản.

Hồng Kim gật nhẹ:

- Kiếm tiền ở đâu cũng không đơn giản cả.
- Biết thế sao em lại đi?
- Em cần số tiền lớn nên phải đi lao động.

Cho là Hồng Kim xem thường, Nam Khoa tức tối vô cùng. Tự ái bốc cao, anh gằn giọng:

- Em chẳng coi anh ra cái thá gì cả.

Biết Nam Khoa đang hờn giận, Hồng Kim nhún nhắng.

- Thật tình, em vẫn quý mến anh.
- Hừ! Em chẳng bàn bạc với anh nửa lời. Muốn làm gì thì làm.

Mặc kệ những lời trách cứ của Nam Khoa, Hồng Kim không ân hận về việc của mình làm. Cô hành động đúng với tình cảnh gia đình mình. Chuyện của gia đình tự Hồng Kim giải quyết chứ làm sao dám

bàn với Nam Khoa.

Anh chỉ là bạn thân chứ chưa phải là người nhà, người thân của Hồng Kim.

Bất chợt Nam Khoa hỏi như thăm vấn Hồng Kim.

– Thế sang Nhật em làm công việc gì?

Chẳng giấu giếm, Hồng Kim buông gọn:

– Làm Ô-sin giúp việc nhà.

– Hả!

Há hốc mồm nhìn Hồng Kim, Nam Khoa kinh ngạc như nhìn con quái vật:

– Bộ hết công việc rồi sao, em đi làm đầy tớ, giúp việc nhà?

Hơi buồn lòng, phật ý vì thái độ khinh miệt của Nam Khoa, Hồng Kim nhăn mày giải thích:

Giúp việc nhà đâu phải cái nghề hèn mạt. Em không nghĩ gì cả miễn sao kiếm được đồng tiền lương thiện.

Nam Khoa vẫn buông giọng phản nản:

– Tưởng gì đi sang Nhật lao động làm đầy tớ cho người ta. Có gì mà hãnh diện cơ chứ?

– Em không hãnh diện nhưng rất vui vì đã trả xong món nợ bằng chính đồng tiền lương thiện của mình.

– Hay nhỉ! Em thật là quá đáng!

– Anh mới quá đáng, cứ trách em hoài.

– Ai bảo em đi Nhật lao động mà không bàn với anh. Em không coi anh là người nhà.

– Cô ta đã không xem con là người nhà thì con đeo theo làm gì hả Nam Khoa?

Bà Thúy Cầm mẹ Nam Khoa xuất hiện với lời lẽ nặng nề.

Nam Khoa vội kêu lên:

– Kia, mẹ đến đây làm chi?

Giọng bà Thúy Cầm lạnh ngắt:

– Đến đây để nói rõ mọi vấn đề và gọi con về.

– Sao lại gọi con về? Con định đi chơi cùng Hồng Kim mà?

– Không đi chơi với nó thì đi với đứa khác. Quanh con đâu có thiếu bóng dáng mấy đứa con gái.

Nam Khoa ngạc nhiên:

– Mẹ nói gì lạ vậy mẹ?

Bà Thúy Cầm hàm hàm nhìn con trai:

– Chính con mới lạ. Nó đã bỏ con đi Nhật bấy lâu nay, con còn đeo theo làm gì?

Bất ngờ vì sự xuất hiện của bà Thúy Cầm, lại phải nghe những lời chối tai của bà, Hồng Kim thoáng bối rối, miệng lí nhí mời:

– Dạ, mời bác ngồi.

Bà Thúy Cầm trề mặt:

– Tôi nói với cô vài câu rồi đi ngay, không có thời gian ngồi đâu.

– Hồng Kim ơi! Sơ Bình gọi con!

Bà Hồng Như vừa cất tiếng gọi Hồng Kim, chợt khựng lại khi trông thấy bà Thúy Cầm:

– Chào chị!

Bà Thúy Cầm cau mày:

– Không dám! Sẵn có chị đây, tôi nói thẳng luôn.

Bà Hồng Như ngập ngừng:

– Chị nói gì ạ?

Bà Thúy Cầm xẵng giọng:

– Chuyện hôn ước ngày xưa, tôi coi như không có.

Bà Hồng Như lắp bắp:

– Chị đòi ... hủy bỏ ... hôn ước ư?

Mặt lạnh lùng như pho tượng, bà Thúy Cầm lớn tiếng:

– Tôi không thể cưới cô gái đi lang bang ở nước ngoài về làm dâu.

Hồng Kim bồn chồn lên tiếng:

– Sao bác lại nói cháu vậy?

Bà Thúy Cầm lừ mắt với Hồng Kim:

– Cô làm già nước ngoài chỉ có trời biết.

Rồi bà quay sang bà Hồng Như:

– Kể từ đây chấm dứt, hai bên gia đình không còn dính líu gì cả.

Bà Hồng Như ngớ ngàng xót xa. Bà biết kể từ khi bà bị bệnh bán nhà cửa, gia đình nghèo túng, bà Thúy Cầm đã muốn hủy bỏ hôn ước rồi.

Việc Hồng Kim đi lao động ở nước ngoài chỉ là cái cớ, là giọt nước làm tràn ly.

Bà Thúy Cầm nói thêm như để tăng thêm giá trị cho lời nói của mình.

– Nam Khoa là một kiến trúc sư danh tiếng, Hồng Kim chẳng là cái gì cả.

Tôi không chấp nhận.

Bà Hồng Như đau đầu nhìn bà Thúy Cầm mà không thốt lên được lời nào.

Còn Nam Khoa thì chết sống:

– Sao mẹ lại nói vậy?

Bà Thúy Cầm lườm con trai:

– Con im đi! Theo mẹ về ngay! Từ nay không được léo hánh đến đây.

Hừ! Hai mẹ con căn nhà không có, phải ở nhờ, ở đậu làng mỗ côi, con không thấy sao?

Giọng điệu đầy vẻ khinh miệt người nghèo khó của bà Thúy Cầm làm bà Hồng Như buồn thê thiết.

– Chị đừng nói thế! Đây là tình nghĩa, là lời hứa ngày của hai anh ấy.

Bà Thúy Cầm bấu môi:

– Hai ông đã chết queo cả rồi, sá gì lời hứa lúc vui miệng đó.

Rồi bà quay qua Nam Khoa:

– Đi về Nam Khoa! Con là kiến trúc sư mà không biết giữ sĩ diện gì cả.

Nam Khoa phản nản:

– Mẹ nói năng kỳ quá đi!

Chua xót ê chề cho thân phận nghèo khó của mình, Hồng Kim lên tiếng:

– Anh nên theo bác về đi.

Bà Thúy Cầm chộp ngay câu nói của Hồng Kim:

– Con có nghe chưa? Cô ta có cần đến con đâu. Đi về ngay!

Không quan tâm đến mẹ con bà Thúy Cầm ra về thế nào, Hồng Kim chỉ quan tâm đến mẹ. Bà Hồng Như đang thần thờ đau khổ, ngồi gục xuống bàn:

– Chỉ vì mình nghèo khổ nên họ hủy bỏ hôn ước.

Hồng Kim ôm vai mẹ an ủi:

– Mẹ đừng nghĩ gì cả mẹ ạ?

Bà Hồng Như thất vọng như kẻ mất hồn:

– Sao không nghĩ hả con? Người ta tham sang phụ rẫy mình nghèo khó.

Rồi đời con sẽ ra sao đây?

– Con không sao cả, mẹ đừng lo.

Bà Hồng Như vẫn buông giọng than thở:

– Ba con và ba Nam Khoa là đôi bạn thân, yêu thương gắn bó nhau, nhưng hai người vẫn số quá, qua đời cả rồi. Chị ấy không giữ lời hứa.

Hồng Kim tiếp tục tìm lời an ủi mẹ:

– Bác ấy không giữ lời hứa thì thôi, mẹ cũng đừng phiền trách.

Người ta giàu, mình nghèo cũng không nên vớ tới làm gì.

Nói với mẹ nhưng Hồng Kim cũng tự an ủi mình. Cô biết từ đây Nam Khoa sẽ bị mẹ quản thúc kỹ. Anh sẽ không đến làng SOS tìm cô nữa đâu.

Giữa cô và Nam Khoa có một tình bạn khá tốt rồi, Hồng Kim không mong gì hơn.

Chắc chắn bà Thúy Cầm sẽ tìm cho Nam Khoa một cô vợ giàu có và xứng với địa vị kiến trúc sư của Nam Khoa như ý mà mong muốn.

Còn Hồng Kim, rồi đời cô sẽ ra sao? Biết thế nào mà nói. Tương lai mịt mù.

Hồng Kim không nghĩ gì nhiều. Hiện tại vui với trẻ em làng SOS là được rồi.

Nhưng bà Hồng Như vẫn dằn vặt với chuyện vừa xảy ra. Giọng bà mềm nhũn:

– Mẹ cứ mong con sớm thành hôn với Nam Khoa, nó là đứa tốt.

Nhưng bây giờ thì không thành.

– Không thành thì thôi con chẳng có gì tiếc nuối đâu mẹ.

Bà Hồng Như chép môi:

– Tội nghiệp cho con.

Hồng Kim đùa giọng:

– Mẹ tội nghiệp con ế sao? Đừng lo mẹ ạ. Không thành hôn với Nam Khoa thì con thành hôn với người khác.

– Hôn nhân mà con làm như chuyện đùa chơi vậy? Hôn nhân con không thành, mẹ buồn đứt ruột đây này.

– Con chẳng đứt khúc ruột nào cả mẹ ạ.

– Con thật lạ kỳ! Mẹ rất xót xa khi con bị chị ta khinh miệt.

Hồng Kim ôm vai mẹ:

– Con chỉ lo cho mẹ thôi. Mẹ khỏe mạnh, vui vẻ là con mừng rồi. À mẹ ơi!

– Gì hả con?

Hồng Kim nói với giọng đầy quyết tâm:

– Từ nay con sẽ cố gắng vừa làm ở đây, vừa đi học trở lại đó mẹ.

Bà Hồng Như vỗ đầu con gái:

– Mẹ ủng hộ con!

Rồi bà nói thêm:

– Học hành cho giỏi giang thành đạt. Có việc làm tốt, cuộc sống khá giả, người ta mới không khinh thường mình đó con.

Hồng Kim thật sự xót xa và thấy thương mẹ hơn bao giờ hết.

Bà Hồng Như cứ mãi day dứt, vì bà mà cuộc sống hai mẹ con trở nên nghèo khổ, vì bà mà Hồng Kim mới bị bà Thúy Cầm hủy bỏ hôn ước.

Không muốn thấy mẹ xót xa đau khổ, Hồng Kim tươi cười hứa hẹn:

– Mẹ yên tâm! Con sẽ làm mọi thứ và đạt kết quả cho thấy nghe.

Rồi cô vui vẻ hát, nghêu ngao:

– “Mẹ là bụi chuối, mẹ là buồng cau, mẹ là ngọn mía lau của con”.

Bà Hồng Như vỗ đầu con gái:

– Hát gì lạ đời vậy con?

– Vậy con hát nghiêm túc lại cho mẹ nghe nha ...

Một bông hồng cho em, một bông hồng cho anh Và một bông hồng

cho những ai còn mẹ

Đang còn mẹ để lòng vui sướng hơn ...

Rủi mai này mẹ hiền có mất đi Như đóa hoa không mặt trời Như trẻ thơ không nụ cười Ngỡ đời mình không lớn khôn thêm Như bầu trời thiếu ánh sao đêm.

Mẹ! Mẹ là dòng suối dịu hiền.

Mẹ! Mẹ là hài hát thần tiên Là bóng mát trên cao Là mắt sáng trắng sao Là ánh đuốc trong đêm khi lạc lối.

Mẹ! Mẹ là lọn mía ngọt ngào Mẹ! Mẹ là nải chuối buồng cau Là tiếng dế đêm thâu Là nắng ấm nương dâu Là vốn liếng yêu thương cho cuộc đời ...

Bà Hồng Như cảm động khi nghe tiếng hát ngọt ngào trong trẻo của Hồng Kim.

Bà ôm con gái thủ thỉ:

– Mong là cuộc đời con sẽ gặp điều tốt đẹp.

Dang đi dạo trong khuôn viên rộng lớn của công ty Việt Việt cùng Hào Trung, Bửu Điền bỗng thốt lên:

– Tôi ủy quyền cho ông quản lý giùm hai siêu thị một thời gian nhé.

Đã quá quen với việc quản lý điều hành công việc cho Bửu Điền nhưng trợ lý Hào Trung vẫn kêu lên:

– Đi đâu nữa đây ông?

– Tiếp thị các nước Đông Nam Á.

– Bao lâu?

– Việc kinh doanh với các nước làm sao ấn định thời gian chính xác mà trả lời ông đây.

– Không ấn định con số chính xác thì cũng khoảng bao lâu là trở về cho tôi biết chứ.

Bửu Điền thản nhiên:

– Khi nào ông thấy mặt tôi là lúc tôi về đó.

Hào Trung bật hỏi:

– Nghe bác gái bảo sắp tổ chức đám cưới cho ông với Linda Thủy Tiên mà, sao đi không hẹn ngày về hỏi ông?

Cũng chính vì lý do đó mà Bửu Điền phải đi. Đi để tìm cách hoãn ngày cưới, nhưng anh không nói với Hào Trung điều này.

Vỗ vai Hào Trung, Bửu Điền nhe răng cười bảo:

– Công việc tôi giao ông cứ hoàn thành, đừng thắc mắc gì cả. Tôi sẽ làm giấy ủy quyền cho ông hỏi.

Hào Trung nhăn mặt:

– Được rồi, ông cứ tha hồ mà đi chơi để thằng này ở nhà lo tròn công việc.

Bửu Điền sửa lưng Hào Trung:

– Tôi đi tiếp thị kinh doanh chứ có đi chơi đâu ông.

Hào Trung cười hì hì:

– Biết rồi! Đi công việc và ông cứ kết hợp ngao du luôn ai rầy?

Hai người ngồi xuống chiếc ghế đá. Hào Trung nhìn Bửu Điền chăm chăm chột đời giọng:

– Tao mà như mày ở nhà lo cưới vợ vui hưởng hạnh phúc chẳng thèm đi đâu cả.

Bửu Điền bật hỏi:

– Mày bảo sao?

Hào Trung nháy mắt:

– Cưới vợ, hưởng hạnh phúc.

Bửu Điền nhăn nhó:

– Cưới vợ hưởng, hạnh phúc là tàn đời ông đó.

Hào Trung nhún vai phê phán:

– Tao chưa thấy ai khùng điên ngược ngạo như mày. Cưới vợ mà cho là tàn đời.

Bửu Điền lý giải:

– Mất tự do không phải tàn đời sao? Tao còn lo sự nghiệp mày ạ.

Hào Trung nhìn Bửu Điền tặc lưỡi:

– Tham quá vậy ông? Cả một sự nghiệp đồ sộ thế này còn lo gì nữa. Tao mới là kẻ không có gì?

Bửu Điền vỗ vai bạn:

– Thật ra, tao còn muốn được tự do kinh doanh nên không muốn cưới vợ chút nào.

Hào Trung buông lời nhận xét:

– Có lẽ tại mày chưa mặn mà với Thủy Tiên nên mới nói thế.

Thấy bạn hiểu tâm trạng mình, Bửu Điền gật nhẹ:

– Tao thấy không hợp với Thủy Tiên lắm nên chưa muốn tiến xa hơn.

Hào Trung lại thắc mắc:

– Trai tài gái sắc đẹp đôi quá mà sao không hợp hử ông? Định đứng núi này trông núi nọ à?

Bửu Điền buông câu chán chường:

– Tao chẳng trông gì cả, tại thấy không hợp, khó mà chịu nổi cô ta.

Hào Trung mỉm cười lờm bạn:

– Ông có đầy đủ quá, ông lại đòi hỏi này nọ.

Bửu Điền bặc bặc:

– Tao chỉ mong có được một người yêu thông cảm, hiểu mình thích hợp với mình mới mong sống đời được.

Hào Trung vỗ lên tay bạn:

– Để xem ông có tìm được một người thích hợp không, hay trước sau gì rồi cũng phải cưới bà Thủy Tiên.

Bửu Điền buông giọng khẳng khái:

– Tao sẽ tìm được người thích hợp.

Bỗng dưng anh chợt nhớ đến Hồng Kim, cô Ô-sin của gia đình anh hôm nào. Cô nuôi trẻ của làng SOS, cô có thích hợp với Bửu Điền không. Anh thấy hai người gây sự nhiều hơn là cảm thông.

Chợt Hào Trung nhắc nhở:

– Đi đâu thì đi cũng phải về mà lo đám cưới với Thủy Tiên đó ông.

Bửu Điền kêu ca:

– Cái thằng! Tao đi để hoãn đó.

Hào Trung la lên:

– Thôi đi ông! Bác gái hỏi, tôi không có đỡ được đâu.

– Khởi đỡ gì cả. Mà cứ nó mà tao đi tiếp thị liên tục, không biết nước nào mà nói. Xong việc mới về.

Hào Trung giơ tay lên:

– Trời ạ! Kiểu này tôi bị cầm tù suốt mùa ở hai siêu thị rồi.

Bửu Điền mỉm cười:

– Làm việc mà rên gì ông?

– Bị làm việc và cầm tù rồi thời gian đâu mà đi tán gái hả ông?

Bửu Điền tinh tinh bảo:

– Thì cưới Thủy Tiên đi.

Hào Trung xá dài:

– Không dám! Phạm thượng, ngài giám đốc ời! Của ngài xin để cho ngài.

Hai gã đàn ông cười vang sáng khoái. Tiếng cười như những chuỗi âm thanh hòa trong cây lá xạc xào.

Thế là Bửu Điền đi tiếp thị ở các nước đông Nam Á liên tục. Đi thật sự mà không hẹn với bà Bội Trâm lúc nào về.

Ngày đám cưới với Hào Trung đã cận kề mà chẳng thấy tăm hơi của Bửu Điền đâu cả. Gọi di động cũng chẳng liên lạc được, bà Bội Trâm bực dọc khôn cùng.

Bà đi tìm Hào Trung và phàn nàn về Bửu Điền:

– Cái thằng mê công việc hơn cưới vợ.

Hào Trung mỉm cười:

– Kệ nó bác ời.

– Kệ sao được chứ! Nó đã hơn ba mươi tuổi rồi, không biết lo nên bác phải lo.

Hào Trung pha trò:

– Tại bây giờ Bửu Điền say mê công việc, đến chừng nó muốn cưới vợ rồi hối thúc bác lo không kịp đó.

Bà Bội Trâm nhú trán:

– Bác luôn mang cho nó hối thúc đó chứ.

– Bác hãy chờ Bửu Điền về rồi tính.

– Chờ, chẳng biết chừng nào nó về đây. Bên nhà Hào Trung hối thúc làm bác cũng nôn nao.

Hào Trung tặc lưỡi:

– Bửu Điền là chú rể chính, không có nó thì chẳng làm gì được.

Bà Bội Trâm than phiền:

– Mọi việc bác lo xong, ngày giờ đã ấn định, bỗng dưng Bửu Điền giờ chừng đi tiếp thị ở các nước. Cái thằng chẳng biết sao mà nói.

Hào Trung bênh bạn:

– Bửu Điền đi lo công việc kinh doanh mà bác. Nó là ông giám đốc có tài, biết nắm bắt thị trường.

Bà Bội Trâm chép miệng:

- Cứ lo làm ăn, coi chừng hạnh phúc vượt mắt.
- Bửu Điền là giám đốc đại tài mà lo gì bác.
- Cháu cứ nói thế.

Bất chợt bà Bội Trâm cất tiếng hỏi Hào Trung:

- Cháu có biết hiện giờ Bửu Điền đang ở đâu không?
- Nó bảo đi Việt Nam, Thái Lan, Singapore, Trung Quốc ... tìm lum cháu biết đâu mà nói.
- Phải chi hiện giờ biết nó ở đâu, gọi điện bảo nó về.

Hào Trung ân cần bảo:

- Chừng nào xong công việc Bửu Điền khắc về bác ạ.

Bà Bội Trâm lại than vãn:

- Bác nôn nóng mà nó chờ xong công việc mới về, thật là hết biết.

Bà Bội Trâm không thể nào hiểu nổi Bửu Điền. Đưa con bả rút ruột đẻ ra nhưng không có công nuôi dưỡng. Bà biết dù thế nào Bửu Điền cũng giống tính tình của nội, cứng cỏi, quyết đoán, mạnh mẽ và cũng rất tự phụ.

Chẳng biết làm sao nhắn tin gọi Bửu Điền trở về, bà Bội Trâm chỉ còn biết chờ đợi Bửu Điền xong công việc tiếp thị ở các nước.

Ở Nhật một mình không có Bửu Điền, bà Bội Trâm rất chán nản, bà lại cũng không có mối quan hệ quen biết với nhiều người ở đây nên ngày càng thấy cô độc.

Bà Bội Trâm đòi về Việt Nam. Hào Trung phải lo thủ tục cho bà. Bà căn dặn Hào Trung khi nào Bửu Điền về Nhật thì nhắn tin cho bà.

Tiến bà Bội Trâm ra sân bay, Hào Trung ân cần:

- Bác cứ vui về về thăm lại Việt Nam. Khi nào Bửu Điền về thì bác trở sang Nhật.

Bà Bội Trâm gật đầu hứa hẹn:

– Bác nhất định trở sang Nhật để cưới vợ cho Bửu Điền.

– Vâng! Cháu cũng mong như thế.

Một mình Hào Trung lo quản lý hai siêu thị cho Bửu Điền và thăm rửa thằng bạn đi đâu mất biệt không về, báo hại Hào Trung phải đối phó với hai người phụ nữ. Hết bà Bội Trâm thì đến Thủy Tiên.

Thủy Tiên đông đánh đến siêu thị, không gặp Bửu Điền thì cầu nhàu Hào Trung. Làm như Hào Trung là Bửu Điền vậy.

Thủy Tiên cứ chỉ trích Bửu Điền là gã đàn ông khô héo, sắt đá lạnh lùng.

Trái tim của Bửu Điền bằng gỗ chứ không phải tim hồng hừng hực lửa đam mê.

Nhất định lần này Bửu Điền trở về Thủy Tiên phải giữ được anh bằng tình yêu, bằng vòng tay ngà quấn chặt.

Sáng nay, Thủy Tiên đến siêu thị và xông thẳng vào văn phòng làm việc của Hào Trung.

Thủy Tiên ăn mặc cực kỳ quyến rũ. Bộ váy ngắn màu đỏ cam bó sát thân hình gợi cảm. Chiếc áo cổ khoét sâu, lồ lộ khuôn ngực trắng hồng, sợi dây chuyền nhỏ xíu nơi cổ càng tạo thêm ấn tượng.

Tự tin vào sắc đẹp làm xiêu đổ lòng người của mình, Thủy Tiên điệu dàng ngồi xuống đối diện cùng Hào Trung.

Thấy Hào Trung vẫn dán mũi vào màn hình vi tính, Thủy Tiên kéo tay anh nũng nịu:

– Ngừng làm việc đi anh. Có em tới không thấy sao?

Hào Trung ngạc nhiên nhìn Thủy Tiên. Anh bối rối khi thấy cô quá khiêu gợi.

Cố giữ giọng nghiêm túc, Hào Trung bảo:

– Báo với cô là giám đốc Bửu Điền vẫn chưa về.

Thủy Tiên nhìn Hào Trung, ánh mắt xanh chớp chớp:

☺ Tiên, Hào Trung nghiêm túc:

– Giờ tôi đang làm việc, cô có việc gì muốn bàn bạc thì chúng ta ra ngoài.

Thấy Hào Trung cố ý muốn né tránh, Thủy Tiên ầm ức vô cùng. Cô phụng phịu:

– Anh không biết tôn trọng phụ nữ.

– Tôi luôn tôn trọng phụ nữ.

– Em muốn nói là anh không biết thương thức. Anh có mắt mà không nhìn thấy sự hấp dẫn.

Hào Trung lạnh lùng hỏi:

– Tôi không biết cô muốn gì.

"Chỉ có thằng ngốc mới không biết tôi muốn gì . Thủy Tiên muốn trả lời thẳng thừng với Hào Trung như thế.

Chẳng lẽ sắc đẹp này không đánh gục được Hào Trung? Thủy Tiên đổi chiến thuật. Cô bắt đầu mơn trớn vuốt ve Hào Trung. Trái tim đông cứng trái tim sỏi đá cũng phải tan chảy ra thôi.

Giọng Thủy Tiên êm êm rót vào tai Hào Trung:

– Anh rất có uy tín với Bửu Điền, anh ta giao cho anh quản lý toàn siêu thị, anh làm rất tốt công việc. Nhưng tội gì chỉ làm lãnh lương không hả anh?

– Cô nói cái gì?

Giọng phù thủy ma quái vẫn vang lên:

– Em bàn chuyện làm ăn với anh, cả hai ta cùng có lợi. Anh hãy làm một số hợp đồng không để thu lợi, chúng ta chia đôi.

Hào Trung trừng mắt với Thủy Tiên:

– Cô đừng xúi tôi làm vậy. Tình bạn giữa tôi và Bửu Điền bao nhiêu năm nay tốt đẹp. Tôi không làm gì sai trái với Bửu Điền.

Tức khí vì Hào Trung không hợp tác, Thủy Tiên hằn học:

– Anh thật là ngốc.

– Nếu cô còn nói chuyện này nữa, tôi sẽ báo cho Bửu Điền biết đó.

Thủy Tiên nở một nụ cười bí hiểm:

– Để rồi xem Bửu Điền tin tôi hay tin anh.

Nói xong, Thủy Tiên lao ra về với một kế hoạch mới trong đầu.

Hào Trung thở phào thoát nạn nhưng anh đâu hay rằng tai họa đang đến với anh.

Thủy Tiên bay sang Việt Nam tìm Bửu Điền. Cô báo cho Bửu Điền biết là Hào Trung đang tác oai tác quái ở công ty Việt Việt.

Hào Trung đã nhập linh kiện dỏm để sản xuất đồ điện tử của trẻ em làm mất uy tín của công ty. Khách hàng hợp đồng bị sản phẩm dỏm đang đòi kiện công ty.

Bên Trời Phố Lạ

Chương 7

Vì uy tín của công ty, Bửu Điền vội vã trở về Nhật gấp.

Trở về Nhật, Bửu Điền lo giải quyết bao chuyện rối rắm của công ty.

Anh hồi hải tìm gặp Hào Trung:

– Tao đã tin tưởng giao công ty và siêu thị cho mày quản lý sao mày làm cho công ty mất uy tín?

Hào Trung ngạc nhiên:

– Tao có làm gì đâu?

Bửu Điền tức khí:

– Mày nhập linh kiện dỏm để sản xuất hàng dỏm trục lợi làm mất uy tín công ty. Còn không à?

Hào Trung kêu trời:

– Làm gì có chuyện đó. Mày nghe ai nói? Hãy điều tra!

– Cần gì điều tra, mọi chuyện đã rõ. Thủy Tiên nói đó.

Mặt Hào Trung tối sầm:

– Thôi rồi, tao đã bị Thủy Tiên vu oan.

– Cô ấy nói đúng chứ không oan cho mày đâu.

– Mày tin cô ta à?

– Phải, tao tin. Vì khi có lợi nhuận trước mắt, người ta sẵn sàng làm mọi thứ.

Hai người lớn tiếng cãi nhau. Hào Trung tức vì Bửu Điền tin Thủy Tiên mà không tin anh. Anh kể mọi việc cho Bửu Điền nghe, Bửu Điền không tin.

Tình bạn bền vững của hai người phút chốc đã tan vỡ. Hào Trung xót xa bỏ đi, anh đã bị Bửu Điền hiểu lầm. Còn Bửu Điền buồn rười, hực hắng. Về nhà anh đem rượu lên sân thượng uống rượu một mình.

Thủy Tiên tìm đến với Bửu Điền.

Đêm trăng mờ ảo, thanh vắng Bửu Điền ngà ngà bên ly rượu. Thủy Tiên khiêu gợi tình tứ ngã vào vòng tay Bửu Điền.

Tai quái hơn là Thủy Tiên đã lén đặt cam- era mini tự động quay cảnh đó đem phim về đưa cho mẹ.

Bà Giao Thủy lấy cuốn băng bay sang Việt Nam tìm gặp bà Bội Trâm bảo bà trở sang Nhật lo tổ chức đám cưới cho Bửu Điền và Thủy Tiên. Nói có sách mách có chứng, bà Giao Thủy đưa cuốn băng ra, còn khoe là Thủy Tiên có thai, phải cưới gấp.

Bà Bội Trâm mừng rơn vì sắp có cháu nội nên hối hả bay sang Nhật lo đám cưới ngay cho bọn trẻ. Điều mà bà đã chờ đợi từ lâu nên bà phấn khởi vô cùng.

Một đám cưới linh đình được tổ chức. Nhưng Bửu Điền thì ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Anh thật tình vẫn không nhớ đêm đó mình làm gì với Thủy Tiên.

Dù không muốn tiến tới thì đám cưới cũng đã tổ chức rồi.

Bửu Điền thấy rất rõ là một cuộc hôn nhân gượng ép. Anh chẳng chút rung động gì với Thủy Tiên. Hai vợ chồng đã đồng sàng dị mộng ngay từ những ngày mới cưới.

Trước mắt mọi người, Thủy Tiên và Bửu Điền là cô dâu chú rể vô cùng đẹp đôi, tràn đầy hạnh phúc.

Hai vợ chồng như đôi uyên ương sát cánh bên nhau, làm gì cũng có nhau.

Ai cũng thầm ghen cho hạnh phúc của hai người.

Hai bà mẹ thì vui cười toại nguyện. Bà Bội Trâm mừng rỡ vì Bửu Điền chịu cưới vợ, giã từ kiếp sống độc thân, có vợ con đề huề hẳn hơn. Bà Bội Trâm còn phấn khởi vì cô con dâu có thai, bà sẽ có cháu nội bằng bé đỡ cô đơn trong cảnh tuổi già bóng xế.

Còn bà Giao Thủy toại nguyện vì đã gả được Thủy Tiên cho Bửu Điền giàu sang danh vọng. Bửu Điền là kỹ sư, giám đốc tài năng, cơ

ngôi đầy đủ, con gái bà khỏi làm người mướn cũng hưởng phú quý vinh hoa.

Nhìn thấy cô dâu chú rể ngồi ngồi hạnh phúc, hai bà mẹ cũng phơi phơi vui lây. Nhưng có ai biết đâu Bửu Điền và Thủy Tiên đóng kịch. Bửu Điền khổ sở vì phải diễn những cử chỉ yêu thương chiếu chuộng chăm sóc vợ trước mặt mọi người.

Bửu Điền cũng ghê tởm chính mình khi phải sống giả dối. Anh đã biết là không hợp với Thủy Tiên, không muốn tiến tới sao cuối cùng vẫn cưới cô ta.

Bửu Điền không giữ được lòng trước sắc đẹp hay Thủy Tiên có ma lực kinh hồn đã quyến rũ được anh. Vòng tay cô đã trói chặt Bửu Điền bằng cuộc hôn nhân vội vã. Hừm! Có thai! Chưa gì mà Thủy Tiên có thai ư?

Trước mắt mọi người thì âu yếm chăm sóc lo cho nhau, nhưng đêm về chỉ có hai người đối diện nhau, Bửu Điền thật sự chán nản. Anh như một khối băng đứng đưng lãnh đạm hoàn toàn im lặng với cô. Anh mơ hồ nhận ra chính Thủy Tiên đã tạo ra cuộc hôn nhân trói buộc này.

Thái độ làm lì của Bửu Điền, khiến Thủy Tiên âm ức. Cô tức khí dần vật Bửu Điền:

– Không biết tôi lấy chồng hay lấy khúc gỗ.

Bửu Điền lạnh nhạt hỏi:

– Em còn muốn gì nữa?

Thủy Tiên cau có hỏi:

– Anh đã làm tròn trách nhiệm của anh chưa?

– Tôi vẫn lo cho em!

– Hừ! Giả dối!

– Em không được nói vậy!

– Tôi nói thế vì anh chỉ đóng kịch trước mặt mọi người thôi. Anh làm cho tôi chán ngấy.

Bửu Điền vặn lại:

– Em chán ngấy, tại sao em đòi đám cưới?

Thủy Tiên cao giọng:

– Cưới tôi là do mẹ anh tổ chức. Bà luôn mong mỗi cuộc hôn nhân này.

Em có thai là niềm vui của mẹ.

– Hứ! Có thai!

– Anh có nhớ cái đêm chúng ta trên sân thượng không?

Bửu Điền khổ sở lắc đầu:

– Tôi không nhớ gì cả.

– Xí! Thật đáng ghét!

Hơn ba tháng sau, Thủy Tiên báo là đã sẩy thai và chỉ nằm nghỉ dưỡng một ngày.

Thật ra, chỉ có bà Bội Trâm là tin Thủy Tiên có thai và sẩy thai. Cô có thai cũng chẳng có dấu hiệu gì và khi cô sẩy thai thì cũng tỉnh bơ.

Điều này cũng chỉ có hai mẹ con Thủy Tiên biết. Bửu Điền chẳng mấy quan tâm. Sự hời hợt nông cạn của cô làm cho anh nghi ngờ tất cả. Và anh cảm giác như mình bị đánh lừa một điều gì đó.

Thủy Tiên thông báo với Bửu Điền:

– Tôi phải sang Paris, quảng cáo cho một hãng nước hoa nổi tiếng bên ấy.

Bửu Điền buột miệng:

– Đóng phim quảng cáo à?

Thủy Tiên thản nhiên:

– Tôi còn hợp đồng!

Thật ra, Thủy Tiên đã chán ngấy Bửu Điền rồi. Cô háo hức lấy anh vì địa vị tiền tài danh vọng thôi. Sự lạnh nhạt của anh làm cho cô căm ghét.

Từ lâu Thủy Tiên cũng đã biết khá rõ trái tim sỏi đá của Bửu Điền rồi. Có lẽ Bửu Điền là gã đàn ông ngốc vì bệnh hoạn mới không thấy sự quyến rũ của Thủy Tiên.

Bửu Điền không thấy thì để người khác thấy. Thủy Tiên không phải chỉ có mình anh đâu ở Paris, Thủy Tiên còn có Vĩ Hoàng, người yêu cũ rất lịch lãm.

Như để Bửu Điền thoải mái ưng thuận, Thủy Tiên nói thêm:

– Ở Paris, em còn hợp đồng quảng cáo nước hoa.

Bà Bội Trâm ngăn lại:

Vợ chồng mới đám cưới sao lại xa cách như vậy. Hãy ở nhà với chồng đi con.

Thủy Tiên nói nhanh:

– Đâu có được mẹ, con còn hợp đồng.

– Thì bỏ ...

– Đó là nghề nghiệp của con mẹ ời.

Trước mặt mẹ, Bửu Điền tỏ ra thông cảm với vợ:

– Đó là nghề nghiệp công việc yêu thích của vợ con đó mẹ. Cứ để cô ấy đi, chừng nào xong thì về.

Thủy Tiên mừng rỡ, ôm Bửu Điền hôn vào má anh đánh chụt.

– Thông cảm cho vợ như anh mới phải chứ!

Nói rồi, Thủy Tiên hí hửng chạy đi lo thu xếp va ly hành lý.

Bửu Điền chán chường, mặc cho Thủy Tiên trở về Paris quảng cáo hay muốn làm gì thì làm.

Không có Thủy Tiên ở bên cạnh, Bửu Điền thấy dễ thở hơn.
Sự trống vắng nỗi cô đơn khiến Bửu Điền biết mình phải làm gì và anh vội vã bay sang Việt Nam.
Buổi tối, ở Nhà Văn hóa Phụ nữ rất đông vui nhộn nhịp.
Các cô gái đến đầy học thiết kế các trang phục.
Hồng Kim đang say sưa thuyết trình về các mẫu mã trang phục trẻ em trước mọi người.
Chỉ bằng các mẫu hình vẽ mà Hồng Kim trình bày rất lưu loát sôi nổi cô giới thiệu các mẫu mã, cách thiết kế chọn chất liệu cho phù hợp với trẻ và cách cắt may lắp ráp. Cô còn trình bày về sự tiện lợi của các bộ trang phục này.
Bài thuyết trình của Hồng Kim vừa dứt, những tràng pháo tay tán thưởng vang lên như pháo nổ.
Như một Fan ái mộ ngôi sao ca sĩ, Bửu Điền hồi hải ôm bó hoa hồng tuyệt đẹp lên sân khấu tặng Hồng Kim.
Sợ có người tranh tặng trước, Bửu Điền thật khẩn trương và sung sướng anh là người đầu tiên.
Giọng Bửu Điền thật thiết tha:
– Tặng em! Chúc mừng sự thành công.
Quá đỗi ngỡ ngàng, Hồng Kim nhận bó hoa và nhìn sững Bửu Điền:
– Anh!
Bửu Điền đùa đùa giọng:
– Anh đây. Bửu Điền chứ không phải ma đâu.
Hồng Kim e thẹn ửng hồng đôi má.
Từ ngày rời Nhật đến nay, cô mới gặp lại Bửu Điền. Anh vẫn như ngày nào:
phong trần lịch lãm, sang trọng.

Cuộc gặp gỡ rất bất ngờ khiến Hồng Kim không thốt được lời nào.
Bửu Điền nhìn cô cười hóm hỉnh:

– Chúng ta đâu thể đứng mãi trên sân khấu. Em xong buổi thuyết trình rồi phải không? Đi dạo với anh nhé.

Con tim bé nhỏ tội nghiệp của Hồng Kim run lên bởi những nhịp đập khác thường.

Và cô ngoan hiền bước đi theo anh với lòng rộn vui như một đứa trẻ hân hoan được người lớn đưa đi chơi.

Buổi tối.

Thành phố Sài Gòn lung linh huyền ảo dưới ánh đèn màu rực rỡ.

Đi bên Bửu Điền mà Hồng Kim băng khuâng kỳ lạ cứ ngỡ như đi trong cơn mơ. Bửu Điền đưa Hồng Kim vào một phòng trà ca nhạc sang trọng.

Những khúc nhạc du dương nổi lên đầy trữ tình lãng mạn.

Bửu Điền gọi cà phê đen cho anh sữa dâu cho Hồng Kim.

Hồng Kim e thẹn ngồi đối diện cùng anh.

Giữa khung cảnh phòng trà diễm ảo lần đầu tiên đi uống nước cùng Bửu Điền, Hồng Kim bồi hồi, xao xuyến. Cố giấu những cảm xúc lạ lẫm ngọt ngào, cô hỏi:

– Anh mới sang Việt Nam hả? Sao biết em ở Nhà Văn hóa mà tìm.

Ánh mắt Bửu Điền nhìn Hồng Kim với những luồng sáng lung linh khác lạ.

– Anh đến làng SOS hỏi thăm sơ Ân Bình được sơ cho biết lúc trước em và mẹ ở đó. Bây giờ em đã thuê nhà ngoài để ở và mở tiệm giặt ủi. Còn buổi tối thì đi học thiết kế trang phục trẻ em ở Nhà Văn hóa Phụ nữ. Anh đến tiệm giặt ủi nhưng không có em nên lại đây gặp ngay.

Hồng Kim mỉm cười:

- Anh tìm hay quá!
- Khi quyết tâm thì nhất định tìm được hà.

Bửu Điền trả lời rồi hỏi Hồng Kim:

- Em làm chi mà đủ thứ nghề vậy?

Hồng Kim hồn nhiên đáp:

- Em vừa làm để nuôi mẹ vừa muốn vươn lên khẳng định khả năng mình.

Bửu Điền thân thiện khen ngợi:

- Khả năng em có thừa, em làm đủ thứ mọi việc, mọi nghề.

Hồng Kim cười rúc rích:

- Em sợ làm nhiều nghề quá hỏng hết đó chứ.
- Không đâu! Anh thấy em rất giỏi.
- Ông bà xưa đã nhắc một nghề cho chín hơn chín mươi nghề , chắc em chỉ làm một nghề thôi.

Bửu Điền thích thú nhìn Hồng Kim:

- Ông bà còn nói câu gì nữa không?
- Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh .

Hồng Kim nhanh nhẹn trả lời. Bửu Điền lắc đầu:

- Anh không hiểu!

Cô giải thích sơ cho anh rồi nói:

- Anh đừng có khen làm em xấu hổ.

Bửu Điền ân cần:

- Anh khen thật mà. Hồi ở bên Nhật, em đã làm nhiều thứ rất giỏi.

Nghe Bửu Điền nhắc, Hồng Kim lại nhớ thân phận Ô-sin của cô lúc ở bên Nhật. Giờ đây cô quyết tâm làm chủ một công việc của mình. Cô quyết tâm học thiết kế trang phục.

Thức uống được đặt lên bàn.

Bữa Điền khuấy ly sữa dâu, ân cần mời Hồng Kim.

– Em dùng đi!

Rồi anh nheo một bên mắt thích thú bảo:

– Nghe em giới thiệu mẫu mã trang phục đã thiết kế, anh muốn mở ngay công ty may quần áo trẻ em.

Đôi môi phơn phớt hồng nở nụ cười hồn nhiên, Hồng Kim bảo:

– Anh mở công ty may đi!

Bữa Điền tha thiết:

– Chúng ta hợp tác làm ăn nha.

– Để chờ xem công ty của anh có dễ hợp tác không đã.

– Dễ mà. Em thiết kế cho công ty anh may. Hợp đồng dài hạn.

Hồng Kim cười nói giọng nghề nghiệp:

– Vậy anh là đối tác làm ăn của em hén.

Bữa Điền buông câu ngụ ý:

– Hơn thế nữa cũng được.

Hồng Kim vội lãng chuyện:

– Mẹ em vẫn nhắc đến anh. Biết em lao động ở bên Nhật làm việc cho gia đình anh, bà vui lắm.

– Mẹ em vẫn khỏe chứ?

– Vẫn khỏe!

– Đến giờ anh vẫn thắc mắc tại sao em sang Nhật lao động?

– Em cần phải kiếm nhiều tiền trả cho quỹ làng SOS, sơ Ân Bình đã cho mẹ em tạm mượn để phẫu thuật.

Chuyện thế mà Hồng Kim giải thích với giọng nhẹ tênh. Bữa Điền nhìn cô thán phục. Anh thấy nơi cô có nhiều điều mà anh cần phải khám phá.

Hộp ngậm cà phê sáng sủa trong ly, Bửu Điền ngả người ra sau ghế راحتی.

Hồng Kim cũng kê môi vào ống hút từng ngụm sữa đậu mát lạnh nơi đầu lưỡi. Không ngờ giữa cô và Bửu Điền có cuộc gặp gỡ đột ngột thế này.

Đĩa nhạc vang lên giọng người ca sĩ êm ái như ru và Hồng Kim thả hồn mơ mộng:

“Khi xa em thấy dòng sông trước mặt Dãy núi xanh thêm một cánh chim trời Dẫu có tình cũng không sao tìm được Ngày tháng vui đã vắng bóng em rồi.

Khi xa em khoảng trời xanh nhạt nắng Thiên nhiên kia nhợt nhạt mây hồng Ngày mưa dầm bao giờ chợt sáng?

Không có em, tôi thức với nỗi buồn ...”.

Bửu Điền cũng im lặng lắng nghe bài hát. Phải! Có lẽ đêm nay về khách sạn không có em, anh thức với nỗi buồn.

Tâm trạng Bửu Điền thật mâu thuẫn. Đã cưới Thủy Tiên rồi sao còn tìm anh vẫn còn đi hoang?

Không! Bửu Điền tự bào chữa Thủy Tiên không thể là vợ anh, anh không chấp nhận. Và Bửu Điền đã đi tìm một nửa của mình, tìm sự thích hợp như anh đã nói với Hào Trung.

“Anh đã tìm được rồi. Là em đó Hồng Kim”.

Lời thăm thì trong tim Bửu Điền không thốt ra.

Hồng Kim thấy ngồi ở phòng trà đã khá lâu nên vội bảo:

– Đi về anh! Khuya quá rồi, em sợ mẹ em trông.

Dù không muốn rời xa, Bửu Điền cũng đành đưa Hồng Kim ra về.

Hai người đi bên nhau, Bửu Điền chỉ muốn con đường kéo dài ra.

Nhưng con đường không dài nữa mà đã đến căn nhà trọ của Hồng

Kim.

– Cảm ơn anh đã đưa em về!

– Chúc em ngủ ngon!

– Anh cũng vậy!

– Hẹn gặp nhé Hồng Kim!

– Em không dám hứa à nha.

Bửu Điền nhe răng cười:

Nhà trọ em đây, anh sẽ đến mỗi ngày.

Hồng Kim lắc đầu:

– Anh không trở về Nhật sao?

Bửu Điền gãi đầu:

– Chuyện đó tính sau.

Nếu em biết rằng anh sang đây tìm em đó nhóc ạ! Bửu Điền nói thầm.

Hồng Kim bịn rịn nhìn Bửu Điền.

Hai người lưu luyến chia tay nhau.

Niềm vui tràn ngập trong hồn. Niềm vui như đôi cánh nâng Hồng Kim lâng lâng bay bổng.

Không thể tin được nhưng đó là sự thật. Sự thật là Bửu Điền đã về Việt Nam và tìm đến Hồng Kim.

Không thể tin được khi Hồng Kim đã đi chơi, nghe nhạc với Bửu Điền ở phòng trà Đêm Tím thơ mộng.

Sự thật diễn ra làm cho sự mơ mộng của Hồng Kim thăng hoa, nở nụ.

Hồng Kim thêm yêu đời, yêu cuộc sống. Đâu đâu cũng tràn ngập hình bóng Bửu Điền.

Ôi, Bửu Điền yêu dấu của Hồng Kim! Chìa tay anh rồi nhưng Hồng

Kim vẫn nhớ mãi một niềm vui.

Hồng Kim cất cao tiếng hát dịu êm ...

“Em chờ mùa thu về phía cuối con đường Gửi cho anh cả trời vàng thương nhớ Gửi cả cơn mơ từng đêm dài trăn trở Chiếc lá thu nao ôm ấp những vần thơ Em chờ niềm vui qua những bến bờ Nhận lại cho mình nỗi buồn vương trong gió Dối hờn chi cho hoàng hôn trăn trở Phía ấy bây giờ chỉ có nửa đơn côi ...”.

Bữa Điềm đến khiến Hồng Kim làm việc thêm hào hứng. Cô lại cho ra đời thêm mẫu thiết kế trang phục nữa. Hồng Kim say sưa làm việc bên máy vi tính.

Tình cờ truy cập trên mạng Internet, Hồng Kim phát hiện Bữa Điềm đã đám cưới cùng Linda Thủy Tiên ở bên Nhật cách đây hơn bốn tháng.

Sững sờ! Đón đau!

Hồng Kim như rơi xuống vực sâu đen tối. Hồng Kim như người mất hết sinh khí.

Bữa Điềm là kẻ giả dối. Bữa Điềm đã lừa gạt với Hồng Kim. Đã cưới vợ rồi sao anh còn đi tìm Hồng Kim gieo cho cô niềm hy vọng dạt dào. Để giờ đây Hồng Kim dở khóc dở cười. Bẽ bàng! Cay đắng! Hồng Kim muốn hét lên cho vơi nỗi oán hận.

Bữa Điềm là kẻ bay bướm lăng nhăng. Tại sao anh giả vờ với Hồng Kim.

Hồng Kim muốn nguyên rửa anh, nhưng tất cả nỗi đau chỉ đè nén trong trái tim đơn côi tội nghiệp.

Chiều nay Trời giả vờ mưa Lâm râm vài hạt Lừa thừa phố phường
Đêm này Trăng giờ vờ vương Lững lơ trên ngọn Quỳnh hương sau vườn – Và người Người giả vờ thương Để tôi ôm một Nỗi buồn rưng

roi ..." Bài hát vang lên như xé nát trái tim Hồng Kim.

Bữa Chiều đến tìm, Hồng Kim không tiếp. Bữa Chiều gọi điện thoại cho cô.

– Hồng Kim à! Anh rất nhớ em!

– ...!

– Chiều nay anh đến chúng ta dạo chơi nhé.

Bao uất ức dồn nén trong tim, Hồng Kim thẳng thừng bảo:

– Hẹn tôi mà làm gì? Anh đúng là kẻ đa tình lãng nhăng.

– Ờ! Sao em lại nói vậy?

– Anh hãy tự hỏi mình đi!

– Hồng Kim! Anh đã tự hỏi lòng mình. Chính em là ...

Hồng Kim cắt lời anh:

– Anh hãy trở về bên Nhật lo cho hạnh phúc gia đình đi. Linda Thủy Tiên đang đợi anh đấy.

Nói xong, Hồng Kim cúp máy không chờ xem phản ứng của Bữa Chiều thế nào.

– Buồn! Giận tức! Hồng Kim tưởng chừng như tim cô bị bàn tay Bữa Chiều bóp nát thành trăm nghìn mảnh vụn.

Hồng Kim ngột ngạt khó thở. Ở nhà chán chường, Hồng Kim lao đến Nhà Văn hóa Phụ nữ tìm bạn bè, trò chuyện hay lao vào công việc thiết kế để quên.

Vừa xuất hiện, Hồng Kim đã nghe nhiều tiếng lao nhao:

– Thêm một tên nữa kia.

– Thập tùng nhé Hồng Kim.

Hồng Kim khẽ hỏi:

– Đi đâu?

– Chợ Bến Thành!

– Hôm nay lễ, đi với thầy cho vui.

– Lễ gì?

– Lễ tình yêu – Valentin!

– Bây giờ tháng 6 trời mưa, không phải 14 tháng 2 đâu bà.

Một bàn tay vỗ vai Hồng Kim:

– Á! Chưa có tình yêu mà cũng nhớ rành ngày lễ dữ há?

Cả bọn cùng nhau đi dạo chợ Bến Thành cùng với ông giảng viên dạy thiết kế.

Đang vào chợ Bến Thành, bỗng có một cô bạn ré lên:

– Á! Có một cái đuôi ...

– Đuôi ai?

– Đuôi người ta!

– Người ta mà có đuôi ư?

– Cái đuôi bám theo.

– Chắc của nhỏ Hồng Kim rồi!

– Thảo nào lúc này thấy Hồng Kim yêu đời ghê lắm!

– Thì có đuôi bám theo mà.

Theo phản xạ tự nhiên, Hồng Kim len lén ngoái nhìn ra phía sau.

Đúng là cái đuôi theo cô. Phía xa xa là hình dáng Bửu Điền.

Chờ cho Bửu Điền đến gần, Hồng Kim đang đi bên ông giảng viên, cô càng tiến sát hơn vờ âu yếm nắm tay ông ra chiều tình tứ chỉ trở vào các gian hàng.

Bửu Điền nhìn Hồng Kim chăm chú. Bất giác, Hồng Kim dừng lại nhìn xoáy vào anh, nghiêm giọng:

– Xin anh đừng quấy rầy tôi nữa. Hãy trở về Nhật đi. Cô Linda Thủy Tiên không để cho anh đi lang thang như thế này đâu.

Nói xong, cô thản nhiên khoác tay ông giảng viên đi tiếp.

Bửu Điền ngớ ngàng nhìn theo, một nỗi tái tê dâng ngập lòng.
Bửu Điền buồn bã về khách sạn. Ngày hôm sau anh âm thầm lên
máy bay trở về bên Nhật, để lại nơi đây nỗi tiếc nhớ khôn nguôi.

Từ Paris về Nhật, Thủy Tiên nói với bà Bội Trâm:

– Con đang làm ăn quy mô lớn và con nghĩ đến mẹ đây.

Bà Bội Trâm rất thương yêu trù mến cô con dâu vừa ở Pháp về.

– Chuyện gì vậy con dâu?

Linda Thủy Tiên ôm vai bà mẹ chồng ra chiều thân mật âu yếm:

– Mẹ hãy rút tiền của Bửu Điền ở ngân hàng đưa con mua giùm các
cổ phần lớn của hãng nước hoa Newbeauty của Pháp sẽ có lãi lớn
lắm mẹ ạ.

Bà Bội Trâm nôn nao:

– Lãi lớn lắm à?

– Lãi ngon lắm đó mẹ. Chứ chúng ta kinh doanh đồ chơi trẻ em và
sách thiếu nhi, lợi nhuận rất thấp, làm sao giàu to được.

Không hiểu sao Thủy Tiên nói gì bà Bội Trâm cũng nghe theo.

Thủy Tiên bồi tiếp:

– Con đã mua một số cổ phần rồi. Mẹ rút tiền ngân hàng đi, có bao
nhiều mua hết.

– Để mẹ điện cho Bửu Điền.

Nhưng bà Bội Trâm điện mãi không gặp, Bửu Điền cũng không biết
chứng nào con trai về.

Cuối cùng, bà lấy viên hồng ngọc gia bảo của dòng họ bên chồng
cho cùng một số chi phiếu đưa cho Thủy Tiên.

– Con sẽ sang Pháp mua ngay cho mẹ. Phen này mẹ làm mình sẽ
hốt lãi to.

– Nhớ điện về cho mẹ.

– Vâng!

Thủy Tiên hí hửng bay về Paris.

Bữa Chiều về đến, bà Bội Trâm kể mọi chuyện cho con trai nghe.

Anh thẳng thốt kêu lên:

– Thôi chết rồi, mẹ đã bị cô ấy lừa.

Bà Bội Trâm ngơ ngác:

– Nó bảo mua cổ phần của hãng nước hoa Newbeauty của Pháp lời lắm mà.

Bữa Chiều nhú mày:

– Chẳng có hãng nước hoa nào tên đó cả.

Bà Bội Trâm quỳnh quáng:

– Trời ơi! Như vậy phải làm sao đây lấy lại tiền đây con. Nó đi cả tuần rồi cũng không gọi điện về cho mẹ.

Bữa Chiều nhấn máy điện sang Paris gọi Thủy Tiên về. Cô cười khanh khách:

– Tôi không về.

Bữa Chiều gằn giọng:

– Cô hãy đem tiền và viên hồng ngọc về trả cho mẹ tôi.

– Tôi mua cổ phần rồi.

– Cô đừng láo. Về đây trả lời tôi!

– Tôi sẽ không về Nhật nữa đâu.

– Hả!

Thủy Tiên đáp tỉnh rụi:

– Màn kịch vợ chồng hờ giữa tôi và anh chấm dứt rồi. Hiện tôi đang sống với người tình rất hạnh phúc ở Paris.

Bữa Chiều tức điên người:

– Cô là kẻ lừa gạt.

– Còn anh thì sỏi đá vô tri. Thôi, tôi trả tự do cho anh đó, chẳng làm khó dễ gì đâu.

– Cô dựng màn kịch để mẹ tôi tổ chức đám cưới đó à?

– Coi như tôi với anh huề. Tôi và anh không có giấy kết hôn. Đường ai nấy đi nhé. Anh cứ yên tâm mà tìm người vợ mới. Good bye!

Bửu Điền gào lên trong máy nhưng Thủy Tiên đã cúp.

Anh tức phát điên nhưng rồi cảm thấy nhẹ nhõm. Từ nay chẳng còn gì vướng bận đến Thủy Tiên. Thật là may khi anh và cô ta chưa làm giấy đăng ký kết hôn.

Bà Bội Trâm nghe con trai nói chuyện với Thủy Tiên, bồn chồn hỏi:

– Nó không về đây nữa hả con?

– Không! Mẹ đã bị cô ấy lừa rồi.

Bà Bội Trâm thần thờ như kẻ mất hồn:

– Mẹ từng tuổi này mà bị nó gạt, thật là tức chết đi được.

Bửu Điền nhẹ giọng an ủi mẹ:

– Mẹ cũng đừng nên buồn. Tiền bạc mất mát, chúng ta sẽ tìm lại được.

Bà Bội Trâm đau khổ ử dột:

– Mẹ tiếc viên hồng ngọc gia bảo của bên nội con đã đưa cho nó.

– Thôi, mẹ cũng đừng tiếc làm gì. Chấm dứt được với cô ta làm con rất mừng.

Bà Bội Trâm xót xa nhìn Bửu Điền:

– Mẹ đâu ngờ con không thích Thủy Tiên. Mẹ thấy hai đứa ...

Bửu Điền xua tay, giọng bức dọc:

– Thôi, đừng nhắc nữa mẹ ơi! Con đã tìm cách thoái thác, còn cô ta tìm cách đưa mẹ vào cuộc để làm đồng minh.

Bà Bội Trâm than vãn:

– Khổ thân! Mẹ chẳng biết gì cả.

Bửu Điền buông tiếng thở phào:

– Từ nay nhà mình không còn bóng dáng cô ta nữa, vậy là thoải mái rồi.

Hai mẹ con đang trò chuyện thì trợ lý Hào Trung đến.

Quên cả sự giận hờn hiểu lầm hôm trước, Bửu Điền hỏi:

– Ông đi đâu vậy?

– Tôi đến để chứng minh cho ông thấy tôi vô tội.

– Nghĩa là sao?

Hào Trung lôi ra một lô một lốc giấy tờ trình bày đầy đủ chứng cứ về hành động vu khống nhập linh kiện điện tử giả do Thủy Tiên dàn dựng.

Giọng Hào Trung buồn buồn:

– Tao nói mà mày không tin, tao bị vu oan giá họa, tất cả là do Thủy Tiên. Lúc đầu tao không nghĩ ra nhưng bây giờ thì đã rõ.

Bà Bội Trâm thẳng thốt kêu lên:

– Cháu bị Thủy Tiên vu khống hả?

– Đúng đó bác.

Hào Trung trả lời bà bội Trâm rồi quay qua nói với Bửu Điền:

– Tao bị vu khống để mày hiểu lầm nên phải tìm cho ra lẽ làm sáng tỏ mọi việc.

Bửu Điền vỗ vai bạn:

– Tao xin lỗi mày. Tất cả là do Thủy Tiên. Bây giờ tao đã hiểu.

Hào Trung hậm hực:

– Tao với mày tình bạn gắn bó bao nhiêu năm, tao luôn sống chết vì công ty. Cô ta bảo tao làm chứng từ khống để kiếm lợi chia đôi, tao không đồng ý nên mới bị vu khống.

Bà Bội Trâm ê chề vì bài học vừa rồi nên nhận định:

– Thủy Tiên rất quý quyết, việc gì mà nó không làm được.

Bửu Điền tiếp lời mẹ:

– Cô ta thuộc loại cáo già rồi!

Hào Trung hỏi:

– Bây giờ mày đã tin tao chưa?

– Tin rồi. Ông cũng là nạn nhân như tôi.

Hào Trung tròn mắt:

– Ông mà là nạn nhân ư?

Bửu Điền nhăn mặt:

– Chỉ người trong cuộc mới biết ông ời!

– Tao thì đã minh oan làm sáng tỏ được vấn đề. Còn mày mới khốn khổ đây này.

Bà Bội Trâm lo lắng:

– Chuyện gì hở cháu?

Hào Trung nói nhanh:

– Cảnh sát bảo công ty phải đền bù cho khách hàng hàng trăm triệu đô la.

Bà Bội Trâm hoảng hốt:

– Ôi! Tại sao lại như thế?

Bửu Điền thì phân bua:

– Công ty có làm gì sai trái đâu.

Hào Trung lý giải:

– Theo lời họ thì công ty nhập linh kiện giả, hàng sản xuất hàng dỏm sai hợp đồng, khách hàng thừa phải đền bù.

Hai mẹ con Bửu Điền chết sững. Họạ vô đơn chí, vừa mới bị Thủy Tiên lừa gạt mất tiền giờ lại thêm chuyện công ty nữa, cũng do Thủy

Tiên gây ra.

Bà Bội Trâm cứ luôn miệng hỏi:

– Phải làm sao bây giờ?

Bửu Điền chua chát bảo:

– Có lẽ phải bán cả hai siêu thị để đền bù cho khách hàng mới yên với pháp luật mẹ ạ.

Bà Bội Trâm muốn ngắt xỉu:

– Ôi! Vậy là mẹ đã hại con bị phá sản trắng tay rồi.

Bửu Điền ôn tồn bảo:

– Đâu phải tại mẹ. Mẹ đừng tự dằn vặt như thế.

Bà Bội Trâm vẫn thỗn thức:

– Cũng vì mẹ quá tin cô ta mà hại con ra nông nỗi.

– Không hẳn tại mẹ đâu. Cô ta đã có bản chất lừa gạt rồi thì sớm muộn gì cũng hại con, không chuyện này cũng chuyện khác hà.

Hào Trung lên tiếng:

– Chuyện này cũng thật kỳ. Công ty không làm sai, sao khách hàng lại thưa kiện?

Mãi suy nghĩ đến việc bán hai siêu thị đền bù cho khách hàng, Bửu Điền chẳng chú ý đến lời của Hào Trung.

Anh đau đớn xót xa cho công lao gầy dựng ngời của mình, phút chốc bị mất trắng.

Bên Trời Phố Lạ

Chương 8

Hết lòng vì bạn bè, Hào Trung đã nhờ chú ruột là luật sư người Nhật tên Sakhumu bào chữa cho Bửu Điền. Bửu Điền được xử trắng án và không phải bồi thường cho khách hàng.

Thật ra, các khách hành là do Thủy Tiên bỏ đồ la thuê mượn để họ dựng chuyện bịa đặt vu khống công ty Việt Việt của Bửu Điền. Họ bị cảnh sát giữ và đã khai tất cả.

Bửu Điền rất biết ơn sự giúp đỡ tận tình của luật sư Sakhumu. Anh mời luật sư Sakhumu về nhà dùng bữa cơm thân mật.

Luật sư Sakhumu tính tình rất vui vẻ cởi mở và hào phóng. Ông nói tiếng Việt rất sỏi vì có đứa cháu Hào Trung lai Việt.

Thân mật gấp cuốn chả giò cho chú Sakhumu, Bửu Điền bảo:

– Mời chú dùng bữa cơm Việt Nam với gia đình cháu.

Hào Trung tươi cười:

– Chú không dùng thì thằng cháu này dùng hết.

Luật sư Sakhumu vui vẻ:

– Chú rất thích các món ăn Việt Nam mà.

Hào Trung hóm hỉnh:

– Ăn món ăn Việt Nam nhưng uống rượu Sakê nghe chú.

Chú Sakhumi gật đầu:

– Được! Được!

Bà Bội Trâm lên tiếng:

– Mẹ con tôi rất biết ơn sự giúp đỡ của chú. Không có chú biện minh thì Bửu Điền khôn khổ biết bao nhiêu.

Luật sư Sakhumi bảo:

– Cũng do Hào Trung kể mọi chuyện, còn tôi thì đi thu thập mọi chứng cứ giấy tờ. Làm luật sư thì phải biện minh cho người vô tội.

Bà Bội Trâm vẫn tỏ vẻ ái ngại:

– Tôi đâu thể ngờ rằng con Thủy Tiên nó làm thế.

Bửu Điền lên tiếng:

– Thì tại mẹ quá tin người nên bị cô ta lừa.

Hào Trung nhún vai:

– Cả tôi và ông cũng bị hại.

Bửu Điền kể cho Hào Trung việc bà Bội Trâm bị Thủy Tiên gạt lấy tiền và viên hồng ngọc.

Chú Sakhumi bảo:

– Thôi, mọi việc đã qua cả rồi. Tốt nhất đừng nên nghĩ đến cô ta nữa.

– Vâng!

Hào Trung tiếp lời bạn:

– Lạy trời cô ta ở luôn bên Paris đừng bao giờ về đây nữa.

Bửu Điền tự tin đáp:

– Chắc chắn rồi. Tôi mong là sẽ không bao giờ gặp lại cô ta nữa.

Chú Sakhumi nhẹ giọng hỏi:

– Vậy là cậu đã dứt khoát với cô Thủy Tiên rồi.

– Vâng ạ.

Bửu Điền đáp lời chú Sakhumi mà thấy lòng nhẹ tênh.

Chú Sakhumi tắc lưỡi:

– Tội cho cậu, đường tình duyên sao mà lận đận.

Hào Trung xen vào:

– Tại Bửu Điền chưa tìm được một nửa thiên đường đó chú.

Chú Sakhumi hỏi khẽ:

– Là sao?

– Là chưa tìm được người thích hợp đó chú.

Chú Sakhumi nhìn Bửu Điền cười hóm hỉnh:

– Tôi có đề nghị thế này, chẳng biết ý Bửu Điền ra sao.

Là cương vị của nhà trong bữa ăn, Bửu Điền chọt cắt giọng:

– Cháu mời chú nâng ly rồi nói tiếp.

Hào Trung sốt sắng hưởng ứng, cầm ly rượu lên trước.

– Vâng mời chú nâng ly.

Ba người đàn ông cùng nâng ly lên, còn bà Bội Trâm thì dùng nước ngọt.

Đợi cho Chú Sakhumi cầm đũa, gấp thức ăn xong, Hào Trung láu táu nhắc:

– Nào, mời chú có đề nghị gì xin cứ nói.

Chú Sakhumi rào đón:

– Chẳng biết ý Bửu Điền thế nào?

Bửu Điền lúng túng chẳng biết đề nghị của chú Sakhumi là gì mà có ý kiến. Ông chú này thật cắc cớ.

Đưa tay gãi đầu, Bửu Điền chưa biết nói sao.

Chợt Hào Trung cất tiếng giải vây cho bạn:

– Đề nghị gì chú không nói làm sao Bửu Điền có ý kiến.

Chú Sakhumi cười khà:

– Ủ nhỉ!

Rồi chú nhìn Bửu Điền tấm tắc khen ngợi:

– Cậu Bửu Điền là một kỹ sư điện tử, một giám đốc đầy tài năng.

Hào Trung pha trò:

– Có tật có tài đó chú.

– Cái thằng!

Chú Sakhumi kêu lên rồi thản nhiên nói:

– Chú muốn gả Olga cô con gái út cho Bửu Điền và hỏi môn ba siêu thị thời trang ở Tokyo, cháu thấy thế nào?

Chẳng biết chú nói với Hào Trung hay hỏi Bửu Điền, mà Hào Trung ranh mãnh:

– Cháu thấy được!

Chú Sakhumi cười cười:

– Ý Bửu Điền mới quan trọng chứ cháu mà nhằm gì.

Hào Trung vờ kêu ca:

– Cháu tưởng chú hỏi cháu, vậy là thằng cháu này ra rìa rồi.

Mọi người cười xòa trước câu pha trò dí dỏm của Hào Trung.

Riêng Bửu Điền thì bối rối vô cùng. Anh phân vân quá đỗi. Không biết mở lời thế nào để nói lời từ chối. Làm sao để chú Sakhumi không phật ý?

Chú đã tận tình giúp đỡ Bửu Điền, giờ lại còn có nhã ý gả con gái cho anh nữa.

Chú Sakhumi không hỏi mà Hào Trung lại hỏi:

– Ý mày sao hả Bửu Điền, được chứ?

Bửu Điền rửa thềm:

“Thằng quỷ giỏi làm tài khôn”.

Không thể im lặng, Bửu Điền trả lời chú Sakhumi một cách từ tốn.

– Cảm ơn tấm thịnh tình của chú. Đề nghị của chú bất ngờ quá, cháu chưa nghĩ đến.

Hào Trung pha trò:

– Thì bây giờ nghĩ đến đi mà.

Chú Sakhumi nghiêm nghị bảo Hào Trung.

– Cháu hãy để cho Bửu Điền nói hết câu đi!

Bửu Điền cố lựa lời khéo léo:

– Điều này cháu chưa nghĩ đến, cháu phải có thời gian.

Hào Trung quay hỏi bà bội Trâm:

– Ý bác thế nào hở bác?

Quá ê chề về cô dâu lai Việt, bà Bội Trâm không còn mấy hứng thú chọn lựa nữa. Thủy Tiên làm bà ngao ngán tột cùng.

Bà tươi cười trả lời:

Chuyện vợ con của Bửu Điền, bác để Bửu Điền quyết định, bác chẳng có ý kiến gì đâu.

Bửu Điền chọn là tốt nhất.

Bửu Điền biết chú Sakhumi đang chờ đợi câu trả lời của anh.

Khẽ nhìn Sakhumi, Bửu Điền ôn hòa đáp:

– Cảm ơn chú đã nghĩ đến điều tốt đẹp cho cháu. Hiện giờ cháu chưa nghĩ đến hôn nhân, mà trước mắt phải khôi phục lại uy tín của công ty sản xuất đồ chơi trẻ em Việt Việt và đưa mẹ về Việt Nam sinh sống.

Chú Sakhumi biết là một sự từ chối. Chú cũng không trách Bửu Điền, mà cũng thấy mình có hơi đường đột.

Chú mỉm cười dễ dãi và tỏ ra thông cảm với Bửu Điền:

– Lo khôi phục uy tín của công ty để tiếp tục kinh doanh là tốt.

Đưa mẹ về Việt Nam sinh sống và thật sự Bửu Điền cũng muốn về

Việt Nam. Mảnh đất quê cha đất tổ và mảnh đất có Hồng Kim sinh sống. Dù Hồng Kim căm ghét hờn giận Bửu Điền, nhưng anh vẫn muốn gặp cô. Hình bóng cô mãi tồn tại trong tim anh.

Ôi! Có bao giờ Hồng Kim hiểu được điều đó. Biết là cô gái Nhật Olga xinh đẹp giàu có nhưng Bửu Điền từ chối.

Có bao giờ Hồng Kim hiểu được lòng anh?

Thấy bà Hồng Như vẫn còn cặm cụi kết nút áo, Hồng Kim giục mẹ:

– Mẹ hãy đi ngủ sớm đi mẹ.

Bà Hồng Như mỉm cười:

– Con còn thức thì mẹ phụ với con.

– Con trẻ khỏe. Còn mẹ, coi chừng bệnh tái phát.

Ánh Hoa cô bạn mới cùng may chung với Hồng Kim cũng góp lời:

– Tụi con trẻ khỏe còn sức. Còn dì hãy cố nghỉ sớm để giữ sức khỏe.

Hồng Kim lấy chiếc áo trên tay mẹ cất đi. Bà Hồng Như buộc lòng chiếu theo congái. Thấy Hồng Kim vất vả mà bà xốn xang.

Qua hơn sáu tháng mở tiệm giặt ủi, Hồng Kim dành dụm được tiền mua một chiếc máy vi tính và nối mạng Internet để tiện việc học hỏi và thiết kế trang phục trẻ em trên mạng.

Dịp may đã đến. Bước đầu việc làm ăn có kết quả.

Qua mạng Internet, Hồng Kim được nhiều khách hàng ở Sài Gòn cũng như các nước ASIAN đặt mua các catalogue quần áo trẻ em do cô thiết kế.

Từ nhà thiết kế, Hồng Kim nghiêm nhiên trở thành thợ may.

Đặc biệt gần đây có một nữ khách hàng ở Nhật Bản rất ái mộ Hồng Kim và đặt hàng liên tục.

Đợt này Hồng Kim phải hoàn thành 300 bộ trang phục trẻ em, may thành sản phẩm với ba mươi kiểu mỗi kiểu mười bộ cả nam lẫn nữ.

Còn ba ngày nữa giao hàng, Hồng Kim tắt bật. Cô và Ánh Hoa cặm cùi bên bàn máy may đến tận khuya.

Bà Hồng Như luôn nhắc nhở:

- Con và Ánh Hoa cũng phải đi ngủ sớm.
- Tụi con phải may cho kịp ngày giao hàng mẹ ạ.
- Nếu không kịp thì xin người ta vơi ngày chứ gấp quá sao được.

Hồng Kim đáp nhẹ nhàng:

- Uy tín làm ăn phải giao hàng đúng hẹn mẹ ời!

Ánh Hoa tinh nghịch:

- Dì đừng lo. Tại con thức khuya cũng phải bồi dưỡng cho cái bao tử thức theo chứ không nó làm reo thì nguy.

Tiếng máy vù vù, lạch cạch trong đêm Hồng Kim và Ánh Hoa vừa may vừa trò chuyện bên nhau.

- Bà khách đợt này đòi giao hàng gấp quá, may muốn khùng luôn.

Giọng Ánh Hoa vang lên trong lời than pha lẫn niềm vui.

Hồng Kim mỉm cười:

- Một muốn khùng cũng phải giao hàng đúng hẹn.
- Mi nhắm kịp không Hồng Kim?

Hồng Kim đùa đùa giọng:

- Ta với mi mở muốn chết đây này, chứ nhắm thì chắc không kịp.

Ánh Hoa buột miệng khen:

- Mi quả là tài giỏi đó.
- Giỏi gì đâu. Làm ăn thì phải giữ uy tín với khách hàng. Người ta tin mình thì còn đặt hàng nữa.
- Ái chà! Giọng điệu sắc mùi kinh doanh giống mấy bà giám đốc quá.

Hồng Kim hất đầu hỏi lại:

- Ta mà làm giám đốc ư?

- Nhưng ta nói mi giỏi chuyện khác kìa.
 - Chuyện gì?
 - Mi đã là nhà thiết kế rồi còn khiêm thẹn may nữa.
 - Ta thấy làm vậy cho tiện, mình chủ động với khách hàng.
- Cầm chiếc áo đang may lên, Ánh Hoa trầm trồ:
- Phải công nhận mẫu mã thời trang mi thiết kế đẹp quá.
 - Đẹp là do mi may đó chứ.
 - Đẹp từ bàn tay người thợ vẽ đấy. Mi thật tài.
 - Thiết kế thời trang con nít, có gì đâu mà mi khen hoài.

Ánh Hoa cất giọng hỏi:

- Ta khen mi không chịu, chắc thích anh chàng nào đó khen.

Hồng Kim lắc đầu nguầy nguậy:

- Làm gì có anh chàng nào đó.
- Nè, có thì đừng có giấu nghe!

Hồng Kim bông đùa:

- Có một bầy con nít ở làng SOS đó.

Ánh Hoa cong môi hơn:

- Xí! Khéo đánh trống lảng. Ta nói anh chàng, mi lại đem con nít ra nói.

- Con nít là niềm vui của ta.

Ánh Hoa đùa giọng:

- Có anh chàng mới có con nít được ... theo đúng luật mà ...

Đập vào vai Ánh Hoa, Hồng Kim nhăn nhó:

- Con khỉ! Nói bậy không hà! Lo may đi!

Rồi cô dứ dứ tay trước mặt Ánh Hoa:

- May không kịp là mi bắt đền ta đó.

Ánh Hoa ré lên:

– Ta cở phải nguyên nhân không kịp đâu.

– Chứ còn gì nữa! Chính mi làm cho trễ.

– Con khỉ! Nói hãy nhìn lại mình đi!

– Nhìn cái gì?

Hồng Kim bỗng đưa tay phủi phủi mặt mũi quần áo thật tức cười.

Ánh Hoa hồn nhiên chiêm chọc:

– Chỉ ngoại trừ khi mi mãi bận hò hẹn chuyện trò với anh chàng nào đó không lo may mới trễ hẹn giao hàng.

– Mi đúng là muốn ăn gấp bỏ cho người.

– Cái gì?

– Chính mi mới hẹn hò với anh chàng chứ không phải ta đâu.

– Không có à nha.

– Đừng có chối!

Ánh Hoa thanh minh:

– Ta ở đây may suốt ngày đêm chính mi mới đi hoài.

– Ta đến làng SOS gặp sơ và bọn trẻ.

Ánh Hoa cười rúc rích:

– Ai biết đâu anh chàng ở đó.

Đôi mày thanh tú của Hồng Kim khẽ nhú lại:

– Ma thì có chứ có anh chàng nào.

Ánh Hoa nháy mắt:

– Người gặp ma trong truyện Liêu trai đầy dẫy. À! Mi nhớ có đi theo anh chàng "ma laí nào đó thì phải trở về nghe!

Cứ bị Ánh Hoa trêu mãi, Hồng Kim hất mặt đáp:

– Đi luôn!

– Í, đi luôn đâu được! Phải ở nhà giao hàng.

Hồng Kim nhắc khéo:

– Ta giao hàng thì mi phải may nhanh lên, con khỉ.

Ánh Hoa vờ than thở:

– Ôi! Sao mình khốn khổ, may đồ con cái của ai đâu không hà!

Hồng Kim lém lỉnh:

– Muốn may cho con cái của mi thì cũng dễ thôi.

– Dễ sao? Chính mi mới dễ vì có cả bày con ở làng SOS. Còn ta đâu có.

Hồng Kim trêu lại Ánh Hoa:

– Mi nhờ một anh chàng nào đó kiếm cho.

Ánh Hoa then thùng đập vai bạn:

– Con khỉ! Nói bậy không hà!

Hai cô bạn vừa may vừa đùa nghịch với nhau, nhờ thế mà bớt mỗi mệt, mà quên cơn buồn ngủ.

Nhờ có Ánh Hoa bầu bạn và may cùng nên Hồng Kim cũng bớt nỗi vất vả, cô đơn. Ánh Hoa cũng là một cô gái chịu thương chịu khó, làm việc không ngại gian khổ Hồng Kim và Ánh Hoa rất hợp nhau.

Có Ánh Hoa, Hồng Kim càng thêm hăng hái.

Hồng Kim đã quyết định chuyển hẳn sang thiết kế mẫu mã trang phục trẻ em và may. Cô truy cập mạng Internet thường xuyên để tìm hiểu nghiên cứu và sáng tạo những mẫu mã mới.

Công việc đã cuốn hút Hồng Kim, cô chẳng có thời gian buồn phiền, hay suy nghĩ vẩn vơ.

Đối với Hồng Kim bây giờ chỉ có việc thiết kế và may trang phục cho trẻ em là niềm vui.

Nếu có nhiều đơn đặt hàng nữa có lẽ Hồng Kim sẽ mở rộng tiệm may.

Hồng Kim nói điều này, Ánh Hoa tán thành ngay.

– Mi mở công ty may và làm bà giám đốc, ta sẽ phục vụ hết mình luôn.

Bữu Điền ngheo đầu cười với Ánh Hoa:

– Nhớ nhé, mi phụ ta may mãi mãi nghe!

Ánh Hoa đĩnh chính:

– Ta chỉ phụ cho đến khi nào lấy chồng thôi.

– Ta không chịu.

– Không chịu cũng phải chịu.

Mắt Hồng Kim vụt sáng lên:

– Ta sẽ có cách.

– Cách gì?

– Có anh chàng nào hó hé với mi, ta sẽ giao điều kiện.

– Điều kiện gì?

– Cưới mi rồi thì cũng phải để mi ở lại tiệm may với ta.

– Rủi anh chàng không chịu?

– Không chịu thì không được cưới!

– Trời! Điều kiện oái oăm!

– Còn mi thì sao?

Ánh Hoa trả lời hiền khô:

– Tao xuất giá tòng phu hà.

– Nè, hết thời đại phong kiến rồi nghe.

– Thì sao?

– Xuất giá khỏi tòng phu.

– Chắc anh chàng không chịu.

– Không chịu thì cắt.

Ánh Hoa cười hăm he Hồng Kim:

– Mi khó quá coi chừng ế đó.

Hồng Kim trề môi:

– Ế ta chẳng sợ! Ta đang ế nè.

– Bà mẹ mà nghe mi nói chắc đau khổ lắm.

– Có gì đau khổ?

– Bà mẹ nào cũng mong gả chồng cho con gái, mà mi thì ... tuyên bố ế.

– Bộ mi sợ ế hả?

– Xí! Ai mà sợ. Ta có ...

Không để Ánh Hoa nói hết, Hồng Kim ré lên:

– A! Vậy là có rồi hả! Khai mau! Giới thiệu đi!

Ánh Hoa trở lại:

– Nè, ta đang may quần áo cho mi kịp giao hàng đó nghe. Đừng lộn xộn!

– Ái chà! Tốt quá nhỉ! Bà khách hàng mà nghe mi nói sẽ vui lắm.

– Ta giữ uy tín cho mi đó.

– Cám ơn!

– Không hơan nghênh thì ta đi ngủ đây. Gần sáng rồi!

Nói xong, Ánh Hoa kéo Hồng Kim đi ngủ thật!

Đêm nào hai cô cũng cặm cùi bên bàn máy may đến gần sáng để hoàn thành ba trăm bộ quần áo đúng thời hạn.

Cuối cùng công việc cũng xong, Hồng Kim chỉ muốn ngã lăn ra ngủ mấy ngày.

Bên Trời Phố Lạ

Chương 9

Sáng sớm Hồng Kim và Ánh Hoa tất bật xếp quần áo vào thùng để trưa nay giao hàng.

Bỗng điện thoại reo vang. Giọng Sơ Ân Bình bên kia đầu dây:

– Hồng Kim hả? Con mang ba trăm bộ quần áo sang làng trẻ SOS ngay nhé.

Hồng Kim ngớ ra:

– Đâu có được sơ! Đây là hàng con hợp đồng với một nữ khách hàng bên Nhật mà.

Sơ Ân Bình vẫn không giải thích mà thúc giục:

– Con hãy mang quần áo sang đây ngay để kịp phát cho các em vào dịp cuối năm để các em vui mừng đón tết con ạ.

– Đâu có được sơ! Hàng của khách. Con giao thế là sai nguyên tắc.

– Con cứ giao đi, không sao cả!

– Con làm thế là bẻ hợp đồng, đâu còn uy tín làm ăn được nữa hở sơ.

– Con cứ yên tâm giao cho sơ, trẻ con làng SOS rất cần quần áo mới.

– Giá như sơ nói trước con sẽ may thêm. Bây giờ giao thế này kẹt cho con quá.

– Sơ bảo con cứ nghe. Không sao đâu mà!

– Con biết ăn làm sao nói làm sao với bà khách người Nhật đây!

Giọng Sơ Ân Bình vẫn quả quyết:

– Con không có làm gì sai trái đâu. Cứ giao hàng qua đây nhanh nhé, sơ đang chờ.

Và sơ còn nhấn mạnh:

– Con không được từ chối nhé.

Không để cho Hồng Kim phản ứng nữa sơ cúp nhanh.

Người thù ra nghĩ ngợi, Hồng Kim phân vân tốt độ. Không hiểu sao sơ Ân Bình lại bảo Hồng Kim làm thế? Dem quần áo trẻ em sang làng SOS thì Hồng Kim lấy gì giao cho bà khách người Nhật. Sai hợp đồng mất uy tín thì làm sao làm ăn được? Chắc chắn Hồng Kim sẽ mất một khách hàng và sẽ không phải là một đầu.

Thà rằng sơ bảo Hồng Kim may 300 bộ quần áo khác trong năm mươi ngày, Hồng Kim sẽ làm việc cật lực, tìm thêm người may phụ Hồng Kim sẽ không ngại khó khăn.

Tại sao sơ bắt Hồng Kim giao hàng đang hợp đồng của cô? Phản đối sơ không chịu nghe, Hồng Kim phải làm sao đây!

Biết là Hồng Kim rất yêu mến trẻ em làng SOS. Hồng Kim cũng mong muốn các em đều có một bộ quần áo tốt. Nhưng giao hàng này thì khó quá.

Đây là công việc máu thịt của Hồng Kim.

Sơ ơi, sao sơ không hiểu cho con. Bao ngày qua vất vả cùng Ánh Hoa cặm cùi giao hàng cho đúng thời hạn để không mất uy tín. Bây giờ sơ bảo mang qua làng SOS. Hồng Kim không sao hiểu nổi điều

này?

Hồng Kim ngồi bóp trán suy nghĩ mãi mà không có lời giải đáp. Đem hay không đem, Hồng Kim ngần ngừ mãi.

Rồi Hồng Kim tự nhủ sơ Ân Bình rất yêu mến Hồng Kim. Sơ luôn mong muốn điều tốt đẹp cho cô. Xưa nay sơ chưa bao giờ làm Hồng Kim làm gì sai trái.

Sơ sẽ không hại Hồng Kim đâu.

Có lẽ nên nghe lời sơ. Mọi việc sẽ tính sao dù xảy ra thế nào cũng được.

Cuối cùng Hồng Kim quyết định đem hàng qua bên làng SOS, cô đứng lên gọi khẽ.

– Ánh Hoa ơi!

– Dữ hôn!

Đang loay hoay sắp xếp các thùng quần áo, Ánh Hoa lật đật chạy lại.

– Thấy mi ngồi rũ ra như chiếc lá héo, ta chẳng biết chuyện gì, sợ mi kiệt sức vì may.

Hồng Kim phì cười:

– Mi không kiệt thì ta cũng đâu có kiệt. Sức tràn đầy.

Ánh Hoa bật hỏi:

– Thôi nói đi. Chuyện gì mà mi thần thờ bất động như xác chết vậy?

– Sơ bảo mang quần áo trẻ em sang làng SOS.

Ánh Hoa thản nhiên:

– Thì cứ đem!

– Mi cũng đồng ý hén!

– Ủ!

– Ta chỉ sợ mất uy tín với bà khách người Nhật.

Ánh Hoa cười nhẹ tênh:

– Chắc sơ có lý do. Sơ cũng không hại mi đâu.

Hồng Kim thở hắt ra:

– Ta cũng nghĩ thế!

– Chuyện gì xảy ra tính sao.

– Mi hãy gọi xích lô chở đồ sang làng SOS giúp ta nhé.

Ánh Hoa tinh nghịch đùa giọng:

– Xin tuân lệnh bà giám đốc. Nhưng ...

Hồng Kim lại sốt ruột:

– Trời ơi! Nhưng gì nữa? Sơ bảo đem qua nhanh, sơ đang chờ.

– Bây giờ gấp rồi hả?

– Đừng lè mề nữa nhỏ ơi!

– Em chỉ hỏi bà giám đốc là khỏi gọi xích lô, để em bảo xế của em đến chở giùm được hôn.

Hồng Kim gật đầu liên tục:

– Xế gì xe gì cũng được, mi hãy chở nhanh giùm ta.

Ánh Hoa đái giọng:

– Xin vâng!

Rồi nhanh nhẹn bước đến bên chiếc điện thoại quay số.

Hồng Kim nôn nóng ngóng ra cửa, làm như Ánh Hoa vừa gọi thì xe xuất hiện ngay vậy.

Hơn mười phút sau, xế" của Ánh Hoa lù lù xuất hiện.

Ánh Hoa chạy đến bên anh, cất giọng ân cần:

– Anh chở giùm em mấy kiện hàng đến làng trẻ SOS ngen.

Hồng Kim trở mắt nhìn "xế" của Ánh Hoa. Trời ạ! Nam Khoa!

Không ngờ là Nam Khoa.

Nam Khoa rất tự nhiên mỉm cười với Hồng Kim và vui vẻ hỏi Ánh Hoa:

– Hàng đầu em để anh mang ra xe.

Chỉ mấy thùng quần áo, Ánh Hoa vui vẻ:

– Đây này để em phụ với anh.

Nam Khoa âu yếm:

– Để anh. Em chân yếu tay mềm.

Ánh Hoa lườm yêu:

– Xí! Chân yếu tay mềm mà em với Hồng Kim may hết mấy trăm bộ đồ trong thùng này đó.

Nam Khoa cười cười:

– Biết rồi! Biết rồi!

– Biết rồi thì khăn trương đi anh.

Bây giờ tñ Hồng Kim thì không khăn trương nữa. Hết ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Nam Khoa, cô bắt đầu vui vẻ chúc mừng:

– Vậy mà nhỏ Ánh Hoa bí mật giữ kín anh chàng. Xin chúc mừng hai người ghen.

Ánh Hoa bẽn lẽn:

– Sợ bà giám đốc trên ghẹo, ta có dám lộ bí mật đâu.

– Ai dám chọc, ta mừng cho hạnh phúc của hai người. Anh Nam Khoa rất tốt.

Ánh Hoa lém lỉnh:

– Đừng có khen anh ấy phình lỗ mũi đấy.

Nam Khoa đưa tay vuốt mũi pha trò:

– Thôi, phình mũi xấu lắm, anh giữ nguyên hà.

Ba người cười gòn tan.

Hồng Kim nhìn Ánh Hoa trên:

– Bây giờ có anh chàng ở đây, ta ra điều kiện nghe.

Biết Hồng Kim nói gì, Ánh Hoa quỳnh quáng đập vai bạn ré lên:

– Nè, không ra điều kiện. Bye nha.

Nam Khoa lại tò mò hỏi:

– Điều kiện gì nhỉ?

Hồng Kim nói nhanh:

– Anh có rước Ánh Hoa về dinh thì cũng phải để nó lại may với em mãi nha.

Nam Khoa nheo nheo mắt:

– Rủi anh không chịu thì sao?

Hồng Kim đáp tỉnh rụi:

– Thì không cho cưới!

Nam Khoa kêu lên:

– Ôi, điều kiện gì khắc nghiệt quá!

– Anh không chịu chứ Ánh Hoa chịu rồi đó.

Ánh Hoa ré lên cải chính:

– Ai chịu hồi nào?

Hồng Kim cười hỏi:

– Chứ hôm nọ mi nói gì?

– Ta nói xuất giá tòng phu.

Nam Khoa xen vô:

– Là Ánh Hoa đi theo anh chứ không ở đây đâu.

Hồng Kim vờ than thở:

– Miỡ bỏ một mình ta với tiệm may sao Ánh Hoa:

Ánh Hoa cười rúc rích:

– Một mình mi vừa làm giám đốc vừa làm công nhân.

Hồng Kim gật đầu:

– Được rồi, mi ráng đi, ta sẽ may cho mấy trăm bộ đồ con nít.

– Hả! May chi dữ vậy?

– Cho con cái mi mặc. Mi mong điều đó mà.

– Cho đám trẻ làng SOS của mi thì có.

Nghe Ánh Hoa nhắc đám trẻ, Hồng Kim chợt nhớ:

– Ấy chết! Chở quần áo qua làng SOS nhanh lên, sơ Ân Bình đang chờ.

Chắc sơ la quá.

Ánh Hoa phàn nàn:

– Tại mi chớ ai. Anh Nam Khoa đang làm nhiệm vụ tự đứng cản trở.

– Ta có cản trở đâu?

Ánh Hoa hỏi thúc:

– Đem hàng ra xe nhanh lên đi nhanh.

Khệ nệ bụng mấy thùng đồ, Nam Khoa khẽ hỏi Ánh Hoa:

– Em có đi cùng anh không?

Ánh Hoa chỉ chiếc xe và thùng đồ.

– Xe đâu còn chỗ ngồi anh.

Nam Khoa khôi hài:

– Em muốn đi thì anh nhét.

– Anh nhét chắc em dẹp lép như con tép quá.

Hồng Kim bảo:

– Thôi, để hàng đi trước, người đi sau.

– Ta đi làm chi. Mi là bà chủ mới qua bên đó chứ.

– Ta ở nhà để bà khách hàng đến mà nghe chửi.

– Bà ấy chửi bằng tiếng Nhật, mi khỏi nghe.

Hồng Kim bông đùa:

– Làm ăn kiểu như ta chắc bà ấy cũng cố mà học tiếng Việt để chửi.

Ánh Hoa an ủi bạn:

– Thôi, mi đừng có quá lo.

Rồi cô dặn Nam Khoa:

– Anh đem hàng sang làng SOS hỏi xem sơ Ân Bình có dặn gì không nhé.

À! Nói với sơ là Hồng Kim đang rầu dữ lắm.

Nam Khoa pha trò:

– Xin lãnh nhiệm vụ được giao.

Rồi anh giơ tay chào hai cô gái và phóng xe chạy nhanh.

Nam Khoa đi rồi, Hồng Kim chắt vắn Ánh Hoa:

– Nghe ta hỏi tội mi đấy.

– Xí! Làm gì như quan tòa vậy?

– Hơn cả quan tòa nữa.

Ánh Hoa nghiêng đầu nhìn Hồng Kim:

– Tội gì hỏi đi.

Hồng Kim háng giọng:

– Tội của mi là giấu giếm. Sao đến hôm nay mới để Nam Khoa xuất đầu lộ diện vậy?

Ánh Hoa cười cười:

– Thì hôm nay mới có dịp.

– Tại sao mi không chịu khai báo?

– Chẳng lẽ báo là ta đã có xế riêng?

Hồng Kim bật hỏi:

– Xế riêng, mà sao ta không thấy đưa rước mi nhỉ?

– Ta ở đây với mi mấy hôm nay mà đưa rước đi đâu?

– Ủ nhỉ!

Hồng Kim gật đầu rồi lém lỉnh bảo:

– Được rồi, từ nay mi rồi rảnh tự do đi với xế.

– Không nhận hợp đồng may tiếp nữa à?

– Vừa mới giao hàng mệt đứt hơi, nghỉ ngơi đã.

Ánh Hoa vui vẻ:

– Bà giám đốc này biết điều ghê há.

Hồng Kim chợt nhớ, giọng chùng xuống:

– Giao hàng cho sơ mà cứ thấp thỏm không yên. Ta đang lo đây này.

– Có gì mà lo. Sơ Ân Bình ...

Hồng Kim chắt lưỡi:

– Nhưng trách nhiệm thuộc về ta. Chính ta ký hợp đồng nhận hàng.

Ôi!

Gặp bà khách người Nhật, biết giải thích sao đây.

Ánh Hoa xúi giục:

– Để sơ Ân Bình giải thích.

– Khổ nỗi bà khách kiếm ta chứ có kiếm sơ đâu.

– Vậy mi qua làng SOS trốn đi.

Hồng Kim nhăn mặt:

– Con khỉ! Bụng làm dạ chịu chứ trốn gì.

– Ta thấy lỗi không phải tại mi.

– Cũng không phải tại sơ đâu nhé.

Hồng Kim tiếp lời Ánh Hoa.

Không phải lỗi ai cả. Nhưng sơ đã đưa Hồng Kim vào một tình huống khó xử. Cô bỗng thấy run lên khi phải đối diện với bà khách người Nhật và thậm mong bà đừng đến.

Lạy trời có một phép màu nào đó bà khách chịu gia hạn hợp đồng Hồng Kim sẽ kéo Ánh Hoa cùng may với cô thật gấp để hoàn thành ba trăm bộ đồ cho bà.

Điều đó có xảy ra không? Hồng Kim rất mong.

Thấy Hồng Kim yên lặng, Ánh Hoa bảo:

- Mi đừng quá lo. Sơ Ân Bình sẽ không bao giờ hại mi đâu.
- Ta cũng biết vậy nhưng sao vẫn cứ lo. Ta phát run lên đây này.

Ánh Hoa cười ghẹo:

- Bà khách người Nhật chưa đến mà mi run cái nỗi gì?
- Bà ấy đến ta có mà có chết mất.
- Mi bảo bụng làm dạ chịu mà sợ gì?
- Ta nói cứng chứ làm sao không.
- Thôi, để chờ Nam Khoa về xem sao.
- Nam Khoa mà giải quyết chuyện gì.
- Xem sơ Ân Bình có nhấn điều gì.
- À! Sao Nam Khoa đi lâu quá nhỉ?
- Mi lại nôn nóng rồi. Anh ấy mới đi chừng nửa đoạn đường chứ gì.

Nháy mắt với Ánh Hoa, Hồng Kim trêu:

- Mi rành đường đi nước bước của Nam Khoa quá nhỉ.

Ánh Hoa đáp tỉnh bơ:

- Tài xé riêng mà, ta phải rành chứ.

Hồng Kim nhận định:

- Kể ra Nam Khoa cũng tốt với hai đứa mình quá nhỉ?
- Nghe ta gọi điện bảo chờ hàng thì anh ấy sốt sắng đến ngay.
- Một người có tấm lòng vì việc chung đấy. Mi khéo chọn ghê.
- Không dám chọn đâu. Cái gì đến thì đến hà.

Hồng Kim liền thoáng:

Ta cũng chờ xem có cái gì đến với ta không?

Đưa mắt nhìn Hồng Kim chăm chặp, Ánh Hoa khế bảo:

- Vậy là mi với anh Nam Khoa chẳng có duyên nợ.

Hồng Kim thật lòng đáp:

- Tưởng thành nhưng rồi chia tay nhau đường ai nấy đi. Ta rất nhẹ

nhóm về chuyện này.

Ánh Hoa hồn nhiên:

- Nhờ thế ta mới đi chung đường với anh ấy.
- Mi với Nam Khoa rất đẹp đôi, hai người sẽ rất hạnh phúc. Ta xin chúc mừng.

Hồng Kim nắm lấy tay Ánh Hoa. Hai người thích thú lắc tay nhau.

Ánh Hoa tò mò hỏi:

- Ta đang tự hỏi mi có duyên nợ với anh chàng nào.
- Ta cũng đang tự hỏi điều đó.

Ánh Hoa đập vai bạn:

- Con khỉ! Mi cũng hỏi nữa à?
- Chứ ta đâu có biết.
- Mi không biết thì ai biết?

Hồng Kim chạnh nghĩ đến Bửu Điền. Một nỗi buồn không tên len đến.

Anh đang ở phương trời Nhật xa xôi cùng cô vợ Thủy Tiên. Hồng Kim đã tan rôi giấc mơ hảo huyền.

Anh đã đến bên đời cô. Nhưng anh là kẻ phải mãi ở bên lề.

Thà không gặp, không biết, không quen để khỏi bẽ bàng. Không thể nói với Ánh Hoa về Bửu Điền khi anh là kẻ đã có vợ. Anh thật ác khi đến với cô. Hồng Kim quyết định phải xua tan hình ảnh Bửu Điền ra khỏi tim cô.

Hồng Kim trả lời Ánh Hoa:

- Không có thì không biết, chịu chưa.

Ánh Hoa cười nhẹ tênh:

- Mi không tin thì ta làm cho có ghen!
- Thôi đi, mi hãy lo vui duyên mới của mi đi. Ta không có mượn.

– Không mượn ta cũng kiếm cho.

– Giỏi nhỉ!

Ngay lúc đó Nam Khoa về đến, Ánh Hoa reo lên:

– Anh về rồi à? Đi nhanh quá nhỉ?

Nhìn đồng hồ tay, Nam Khoa mỉm cười:

– Chỉ hơn mười lăm phút thôi.

– Anh đi nhanh thật.

– Để về còn chờ người đi nữa.

Hồng Kim cất tiếng:

– Sơ có nhắn gì không anh?

– Sơ bảo cảm ơn Hồng Kim đã đưa quần áo sang đúng hẹn.

– Anh đưa đó chứ.

– Anh chỉ là kẻ chuyên chở.

Ánh Hoa cười rúc rích:

– Là tên tài xế nhiệt tình rất tốt. Hồng Kim khen như thế.

Nam Khoa dí dỏm:

– Tài xế chở hàng đi, bây giờ đến chở người.

Ánh Hoa khẽ hỏi:

– Chở đi đâu hả anh?

– Đưa em và Hồng Kim đi ăn sáng.

Hồng Kim từ tốn:

– Anh đưa Ánh Hoa đi nhé. Em ở nhà ăn sáng với mẹ.

Rồi cô bồn chồn hỏi:

– Sơ có nhắn gì nữa không anh?

– Không nhắn gì nữa?

– À thôi, anh với Ánh Hoa đi ăn sáng đi. Chúc hai người một buổi sáng vui vẻ tốt lành.

– Cảm ơn Hồng Kim.

Nam Khoa trả lời và giục Ánh Hoa:

– Chuẩn bị nhanh lên đi em. Anh chờ mấy lô hàng giờ đói quá rồi.

Ánh Hoa lém lỉnh:

– Á! Kể công hả! Mất điểm à nha.

Nói rồi, Ánh Hoa trèo lên sau xe Nam Khoa. anh nhấn ga chiếc xe lướt êm trên đường.

Hai người đã đi nhưng vẫn còn để lại âm thanh chuỗi cười vui tươi.

Nhìn đôi bạn líu lo bên nhau như đôi chim câu, hạnh phúc dạt dào, Hồng Kim thấy vui lây.

Nhỏ Ánh Hoa kín tiếng ghê! Nó quen với Nam Khoa từ bao giờ nhỉ? Đến hôm nay mới để cho Nam Khoa xuất hiện như một sự thông báo.

Đúng là một thông báo đầy bất ngờ, thú vị với Hồng Kim.

Để xem chừng nào hai người cho Hồng Kim ăn cưới đây.

Nhất định đám cưới Ánh Hoa Hồng Kim phải làm cô dâu phụ.

Còn lại một mình, Hồng Kim xuống bếp phụ mẹ làm bữa điểm tâm.

Bà Hồng Như hỏi con gái:

– Con ăn gì để mẹ mua cho.

– Con uống ly cà phê sữa được rồi mẹ.

Bà Hồng Như nhìn Hồng Kim nhắc nhở:

– Con thức khuya may vá phải ăn uống đầy đủ cho lại sức chứ.

Hồng Kim pha trà:

– Con vẫn có đầy đủ sức mà mẹ.

– Thôi đi cô! Sụt cân gầy hơn trước kia kìa.

– Sao mẹ biết con sụt cân.

– Con cứ leo lên cân thì sẽ biết.

Hồng Kim cố giữ giọng vui vẻ:

- Con bảo đảm vẫn không mất ký nào đâu. Mẹ đừng lo.
- Sao không lo! Thấy con ốm, mẹ rất buồn.
- Mẹ buồn sẽ bệnh đấy.
- Mẹ đi mua phở cho con ăn nhé.

Hồng Kim lắc đầu:

- Con ăn không nổi đâu mẹ.

Bà Hồng Như lo lắng:

- Sao ăn không nổi? Con mệt à. May xong rồi phải nghỉ ngơi đi con.

Hồng Kim rầu rĩ:

- Con đang lo muốn chết, chẳng nghỉ ngơi được đâu mẹ ời.
- Có việc xảy ra với con vậy?

Bà Hồng Như ngủ trên gác mới vừa thức dậy nên không hay chuyện gì đã xảy ra.

Hồng Kim kể cho mẹ nghe mọi chuyện rồi bảo:

- Không hiểu sao sơ lại bảo con làm thế.

Giọng bà Hồng Như ôn tồn đáp:

- Chắc là sơ có lý do.
- Lý do gì cũng không ổn mẹ ạ? Sao sơ không nói với con?
- Con hãy qua bên ấy mà hỏi sơ cho rõ đi.
- Con lo thất ruột đây mẹ ời. Bà khách người Nhật đến chắc con phải đền hợp đồng.

Bà Hồng Như nhắc lại:

- Mẹ đã bảo qua gặp sơ cho chắc ăn.

Hồng Kim phân vân:

- Rủi bà khách đến đây không gặp con thì sao?

Bà Hồng Như ngập ngừng. Phải, nếu bà khách đến bà cũng chẳng

giải quyết được gì.

Hồng Kim khổ sở than:

– Hợp đồng của con với bà khách hàng, may đồ vừa xong tự dưng sơ bảo mang qua làng SOS cho các trẻ em, con chẳng biết nói làm sao.

Bà Hồng Như cất giọng:

– Sơ bảo thì phải nghe.

Hồng Kim nhú trán:

– Bởi vậy chờ hàng qua rồi bây giờ con mới sợ.

Bà Hồng Như trấn an con gái:

– Thôi đừng lo gì cả. Hỏi sơ xem giải quyết cách nào.

Bà khách đến chắc con lãnh đủ. Bà ta làm gì con cũng phải chịu.

– Chắc sơ sẽ có cách đối phó.

Hồng Kim làm bầm:

– Lần đầu tiên sơ bắt con làm một việc trái khoáy thế này.

– Chắc cũng không có gì trầm trọng đâu con.

– Ôi! Sai hợp đồng mà mẹ bảo không trầm trọng.

Bà Hồng Như cũng không biết nói sao cho Hồng Kim yên tâm. Bà cũng không hiểu tại sao sơ Ân Bình làm thế. Chắc là sơ có lý do.

Nhưng lý do gì?

Sơ đã đẩy Hồng Kim vào tình thế khó xử với bà khách hàng. Bể hợp đồng, Hồng Kim khó mà lý giải và mất uy tín thì còn làm ăn với ai nữa.

Tâm trạng bà Hồng Như lại bồn chồn theo Hồng Kim.

Hai mẹ con mãi lo trò chuyện mà chẳng nghĩ đến việc ăn sáng.

Hồng Kim pha cho mẹ ly sữa, còn cô ly cà phê sữa.

Bà Hồng Như chợt hỏi:

– Ánh Hoa đâu, bảo nó ăn sáng chứ con.

Hồng Kim vui vẻ:

– Nó đi ăn với "xế rồi mẹ ời.

Bà Hồng Như nhìn Hồng Kim không hiểu:

– Con nói gì?

– Ánh Hoa có người chở đi ăn sáng rồi mẹ?

Bà Hồng Như ngạc nhiên:

– Thế à! Ai vậy con?

– Con nói ra mẹ không ngờ đâu!

– Ai con cứ nói.

– Anh Nam Khoa!

– Ủa! Sao vậy? Thế mà không nghe Ánh Hoa nói gì cả. Lạ đây!

Hồng Kim cười tươi nhận định:

– Con cũng hơi bất ngờ, nhưng lại thấy vui Anh Nam Khoa với Ánh Hoa đẹp đôi phải không mẹ?

Bà Hồng Như dăm dăm nhìn con gái như tìm hiểu:

– Con không buồn sao?

– Có gì mà buồn hở mẹ? Không phải của mình thì thôi.

– Mẹ chỉ tiếc cho con.

Hồng Kim thản nhiên:

– Con chẳng tiếc gì cả. Điều này xảy ra khiến con thấy dễ chịu hơn.

Rồi cô lại nói với giọng bình luận của người lớn:

– Đúng là con với anh Nam Khoa không có duyên nợ. Là bạn bè cũng tốt rồi hả mẹ?

Bà Hồng Như lắc đầu hết biết. Bà không hiểu được tâm tư tình cảm Hồng Kim thế nào.

Hôm bị mẹ Nam Khoa tỏ thái độ miệt thị, Hồng Kim ảO não, buồn bã.

Bà Hồng Như nghĩ là con gái sẽ đau đớn lắm khi buộc phải chia tay với Nam Khoa.

Nhưng bây giờ thì ngược lại, Hồng Kim có vẻ rất vui. Lạ thật!

Bất chợt bà Hồng Như hỏi lại Hồng Kim.

– Con thật sự không buồn à?

Hồng Kim liến thoắng:

– Tại sao phải buồn hở mẹ? Con thật sự mong Nam Khoa và Ánh Hoa sẽ đám cưới trong một ngày gần đây.

Hớp một ngụm sữa, bà Hồng Như nhìn Hồng Kim trầm giọng:

– Còn con thì mãi lẻ loi à.

Hồng Kim tỉnh ngịch:

– Con còn có mẹ bên cạnh chứ đâu lẻ loi. Rồi cô lại ôm vai mẹ hát nghêu ngao:

"Một bông hồng cho em Một bông hồng cho anh Và một bông hồng cho những ai Cho những ai còn mẹ Đang còn mẹ để vui sướng hơn Mẹ! Mẹ là dòng suối dịu hiền Mẹ! Mẹ là bài hát thần tiên Là bóng mát trên cao Là mắt sáng trắng sao Là ánh đuốc trong đêm khi lạc lối ...

Bà Hồng Như khẽ hỏi Hồng Kim ngừng hát:

– Chẳng lẽ con sống suốt đời với mẹ sao?

Hồng Kim nhõng nhẽo hỏi lại:

– Chẳng lẽ mẹ không cho con sống suốt đời với mẹ?

– Mẹ chỉ muốn ai rinh con đi cho rồi.

– Con không chịu đâu nghe.

Bà Hồng Như buột miệng:

– Con gái ở nhà người ta chứ không phải ở nhà mẹ.

– Mẹ càng muốn tống con đi, thì con sẽ ở lì luôn đó.

– Mẹ không cho.

– Mẹ cô một mình thì con phải sống với mẹ mãi.

Bà Hồng Như lắc đầu:

– Thôi đi cô, ráng tìm một người cho mẹ nhờ!

Hồng Kim lắc đầu:

– Khó tìm lắm mẹ ơi.

Có thật sự khó tìm đối với Hồng Kim không? Tình yêu sự hòa hợp mới đưa người ta đến với nhau. Hồng Kim thật sự không yêu Nam Khoa. Nếu không chắc cô đau khổ dữ lắm khi anh cặp bồ với Ánh Hoa.

Và Hồng Kim cười bảo:

– Con không tìm, mẹ tìm cho nghe.

Hồng Kim ré lên:

– Thôi mẹ ơi! Chuyện của con để con.

– Để con đến bao giờ?

– Bộ mẹ sợ con ế sao.

– Ế chứ còn gì nữa.

– Con sẽ tìm cho mẹ thấy ghen.

Bà Hồng Như lườm yêu con gái:

– Cho con có đôi có bạn chứ mẹ thấy làm gì?

Bà Hồng Như không biết bao giờ Hồng Kim mới tìm được bạn đời đây.

Suốt ngày Hồng Kim cứ tất bật với bao công việc, vẽ thiết kế, may giao hàng, có rảnh sang mà đi vui chơi tiếp xúc với ai đâu. Hôm nào rảnh thì chạy sang SOS tiếp xúc với lũ trẻ ...

Không ngờ Hồng Kim lên tiếng nói giống ý mẹ:

– Con có cả đám bạn con nít bên làng SOS đó mẹ.

– Con thật là ...

Hai mẹ con mãi lo nói chuyện mà quên mất chuyện phiên phức sắp xảy ra.

Hết lo lắng chuyện bề hợp đồng với bà khách người Nhật đến chuyện Nam Khoa và Ánh Hoa rồi lại chuyện của Hồng Kim.

Bỗng chuông điện thoại reo vang, Hồng Kim cầm ống nghe:

Giọng Sơ Ân Bình khẩn khoản:

– Hồng Kim đấy à? Chờ mẹ sang làng SOS gấp nghe con!

– Có việc gì vậy sơ?

– Con sẽ phụ một nữ khách hàng người Nhật phát quần áo và làm một số món ăn ngon cho các em mừng tất niên đấy.

Sơ Ân Bình trả lời ngắn gọn rồi giục Hồng Kim:

– Đưa mẹ sang nhanh nhé, mọi người đang chờ.

Sơ Ân Bình đã cúp máy mà Hồng Kim vẫn còn áp tai nghe.

Bất chợt Hồng Kim buông máy ra và reo lên:

– Bà khách người Nhật nào đang phát quần áo cho trẻ em nhỉ?

Hồng Kim lại suy nghĩ miên man. Bà khách của Hồng Kim hay một người khác nữa.

Nhưng nghĩ đến việc phân phát quần áo cho trẻ em là Hồng Kim thích thú vô hạn. Cô giục bà Hồng Như:

– Đi mẹ, sang gặp Sơ Ân Bình ngay!

Bà Hồng Như ngạc nhiên:

– Gì mà hồi mẹ dữ vậy, để mẹ chuẩn bị đã chứ.

– Nhanh nghe mẹ, sơ đang đợi!

– Lúc này mẹ bảo không chịu đi, bây giờ lại hồi.

Bây giờ có việc gấp, sơ gọi đến.

Thấy bề phần chán của con gái, bà Hồng Như rất vui. Bà nghĩ chắc

sơ gọi qua bên ấy có điểm lành. Hồng Kim sẽ không bị bà khách làm dữ về chuyện bề hợp đồng.

Bên Trời Phố Lạ

Chương Kết

Chở mẹ sang làng SOS mà tâm trạng Hồng Kim băng khuâng chi lạ.

Buổi sáng đường phố nhộn nhịp. Những ngày cuối năm, mọi người càng thêm nhộn nhịp khẩn trương.

Hồng Kim cũng rất khẩn trương. Tuy nhiên, Hồng Kim không dám chạy nhanh vì mẹ ngồi ngoài sau cứ luôn miệng nhắc:

– Chạy chậm và cẩn thận nghe con!

Hồng Kim mỉm cười:

– Mẹ yên tâm, con là tài xế cẩn thận nhất mà mẹ.

– Mẹ thấy bọn trẻ chạy ào ào mà hoa mắt, chóng mặt và phát sợ.

– Họ tranh thủ cho mau đến nơi.

– Trước sau gì cũng đến nơi, chạy nhanh thật nguy hiểm!

Hai mẹ con mãi lo nói chuyện, một lúc sau đã đến nơi.

Chiếc xe gắn máy của Hồng Kim vừa dừng ở cổng làng SOS đã thấy sơ Ân Bình đứng đón.

Nét mặt sơ thật vui nụ cười rạng rỡ nở trên môi.

– Chào sơ!

Hồng Kim lễ phép cất tiếng chào lễ phép và hỏi:

– Sơ đón con à, làm nhọc lòng sơ quá.

– Sơ sợ là con không đến.

– Lệnh của sơ ban ra, con đâu dám cãi mà phải đến ngay.

Sơ Ân Bình vuốt tóc Hồng Kim.

– Vậy là tốt lắm đó con.

– Sơ cứ khen con hoài.

– Có người còn khen con nữa đó.

Hồng Kim bẽn lễn hỏi:

– Khen sao hả sơ?

– Khen con thiết kế ba trăm bộ quần áo thật giỏi.

Hồng Kim liền thoáng:

– Có công của Ánh Hoa nữa đó. Sơ khen một mình con, nó khiêu nại đấy.

Sơ Ân Bình thanh minh:

– Không phải sơ khen đâu?

– Thế ai khen hở sơ?

– Khách hàng!

– Khách hàng khen thì chắc con đất hàng.

– Sơ cũng mong con được đất hàng dài dài, may không kịp ngủ.

Hồng Kim vờ khiêu nại:

– Đáng lẽ hôm nay con ở nhà ngủ bù nhưng sơ gọi sang đây.

– Sơ bảo sang là có chuyện quan trọng.

Nghe Sơ và Hồng Kim trò chuyện vui vẻ, bà Hồng Như lên tiếng:

– Còn tôi thì sao, coi bộ hai tháy trò bỏ quên tôi rồi.

Hồng Kim nhanh nhẩu:

– Con và sơ không có bỏ quên mẹ đâu mẹ ời.

Bà Hồng Như hỏi sơ Ân Bình:

– Sơ gọi tôi cùng sang đây có việc gì nào?

Sơ Ân Bình đáp nhanh:

– Tất nhiên là bà có việc rồi.

Hai người ngày xưa là bạn bây giờ dù thân thiết cũng phải đổi cách xưng hô. Sơ Ân Bình đi tu theo đạo nên mọi người luôn tỏ ra nghiêm túc kính trọng sơ. Riêng Hồng Kim, đôi lúc cô có những cử chỉ thân mật với sơ như với mẹ mình.

Bà Hồng Như hỏi lại:

– Sơ bảo tôi có việc gì hả?

– Bà đừng nôn nóng. Sao, lúc này sức khỏe thế nào?

– Tôi đã khỏe nhiều.

Hồng Kim tíu tít bảo:

– Mẹ còn phụ con may đồ đó sơ.

– Ấy chết! Sao để mẹ may đồ.

Bà Hồng Như đính chính ngay:

– Chỉ là kết nút áo giúp nó thôi. Cho vui vậy mà, tôi có làm được gì đâu.

– Thế thì được.

Hồng Kim bỗng hỏi:

– Mình vào được chưa? Sơ có còn đợi ai nữa không?

Sơ Ân Bình cười hiền từ:

– Con vào trước lo công việc, để mẹ ở lại đây với sơ.

– Mẹ và sơ không vào với con sao?

– Sơ có việc riêng với mẹ con.

– Việc gì hở sơ?

– Bí mật?

Hồng Kim tinh nghịch:

– Bạn cũ gặp nhau tâm sự hờ hờ?

Giọng sơ thật vui vẻ:

– Sơ mời mẹ con sang quán bánh cuốn bên kia đường dùng điểm tâm.

Hồng Kim vờ khiêu nại:

– Ơ! Sơ không mời con sao?

– Con có khách đang chờ gấp lắm kia. Vào đi!

Hồng Kim nhõng nhẽo:

– Con muốn theo sơ ăn bánh cuốn hà!

Sơ Ân Bình nghiêm nghị giao nghiêm vụ:

– Con phải thay sơ tiếp khách.

– Khách nào hờ hờ?

Sơ Ân Bình long trọng tuyên bố:

– Tiếp đón Việt kiều đến đây làm từ thiện.

Hồng Kim reo lên như đứa trẻ nhỏ:

– Ồ! Có đoàn Việt kiều đến đây công tác hờ hờ?

– Đúng vậy!

Hồng Kim bỗng kêu lên ngại ngùng:

– Nhưng sơ là trưởng ở đây, sơ phải tiếp sao lại giao cho con.

– Con thấy sơ tiếp được mà.

– Con không dám đâu sơ ời.

Sơ Ân Bình nhìn Hồng Kim với ánh mắt hiền từ trìu mến.

– Con giỏi giang lo liệu được nhiều việc. Hãy lo tiếp khách đi!

Hồng Kim phân trần:

– Con tiếp khách phải có sơ bên cạnh, chớ một mình con đâu làm

được điều gì.

Bà Hồng Như động viên con gái:

– Sơ tin tưởng giao nhiệm vụ thì con cứ lo tiếp khách đi.

Rồi bà quay sang sơ Ân Bình:

– Có việc gì ở dưới bếp để tôi phụ Hồng Kim.

Sơ lắc đầu:

– Khỏi! Khỏi! Đó là việc của Hồng Kim. Tôi và Như đi ăn bánh cuốn.

Thấy sơ nắm tay mẹ đi, Hồng Kim quỳnh quáng. Bỗng dưng thấy lúng túng. Không hiểu tại sao sơ bắt một mình Hồng Kim tiếp khách.

Sơ hôm nay thật lạ.

Hồng Kim giậm chân phụng phịu dỗi hờn. Nhưng có làm gì thì sơ cũng không thấy, vì sơ và mẹ đã sang quán bánh cuốn bên kia đường rồi.

Giờ này mà ăn một đĩa bánh cuốn thật là tuyệt. Sáng nay bận bao nhiêu việc, Hồng Kim và mẹ vẫn chưa ăn sáng.

Mới bảy giờ, còn sớm nhưng Hồng Kim cảm thấy đói. Có lẽ do nghĩ đến đĩa bánh cuốn hấp dẫn.

Hồng Kim không thể đứng đây mè nheo vì sơ và mẹ đã đi rồi.

Bước vào cổng, Hồng Kim quá đỗi ngạc nhiên khi thấy tất cả các em trong làng SOS hôm nay thật xinh xắn. Các em mặc những bộ trang phục do chính Hồng Kim thiết kế.

Đúng là những bộ quần áo Hồng Kim và Ánh Hoa đã cặm cùi may cho bà khách hàng người Nhật.

Hồng Kim may cho các em mặc thì còn sung sướng nào hơn.

Nhưng ai là người trao tặng cho các em? Chính bà khách người Nhật hay ai đã mua lại hàng của bà. Sơ Ân Bình thì không thể rồi vì ngân quỹ của làng SOS rất eo hẹp. Sơ mong muốn các em có quần

áo đẹp cũng không thể chi được. Hồng Kim thì càng không có khả năng.

Hàng bao câu hỏi trong đầu Hồng Kim khiến cô cứ đứng ngẩn ngơ.

Ngẩn ngơ nghĩ, ngẩn ngơ nhìn.

Các em xếp hàng vòng tròn và vỗ tay hát tập thể. Tiếng hát trong trẻo vang lên mới dễ thương làm sao:

Như những cánh chim tung bay xa giữa trời lồng lộng xanh bao la
Chúng em về đây cất cao muôn ngàn tiếng ca.

Tựa những cánh hoa xinh thơm hương khắp mọi nẻo đường quê hương,
chúng em về đây ngàn hoa đẹp tô ánh dương.

Tuổi thần tiên của chúng em vòng tay ấm Tuổi thần tiên tươi thắm
êm dịu em bước lên cùng bay khắp miền.

Tuổi thần tiên em bước lên bay khắp miền ...

Xúc động dạt dào, Hồng Kim đứng yên lắng nghe từng tiếng hát ngọt ngào hồn nhiên của các em. Bài hát Tuổi thần tiên, Hồng Kim dạy

các em hát ngày nào, đứa nào cũng thuộc và hát với vẻ thích thú.

Nét mặt rạng rỡ, ánh mắt sáng ngời, trông bọn trẻ rất đáng yêu.

Lạ chưa! Bọn chúng đang vui vẻ bên Nam Khoa và Ánh Hoa.

Nam Khoa và Ánh Hoa đưa nhau đi ăn sáng và đã vào đây từ lúc nào nhỉ? Hồng Kim thắc mắc. Hai người này đã vào đây từ lúc nào sao không nói với Hồng Kim nhỉ? Muốn làm cho Hồng Kim ngạc nhiên đây.

Hồng Kim thật sự ngạc nhiên nhưng chưa kịp hỏi Nam Khoa và Ánh Hoa thì bọn trẻ đã phát hiện ra cô:

– A, chị Hồng Kim!

Bọn chúng nhao nhao lên:

– Chị Hồng Kim kìa! Vào đây hát với tụi em đi chị!

– Chị Hồng Kim thấy tụi em mặc áo mới đẹp không nè?

– Chị vào chơi với chúng em đi!

Có đưa nắm tay Hồng Kim mè nheo:

– Lâu quá chị Hồng Kim không đến chơi với chúng em.

Hồng Kim tươi với bọn chúng:

– Chị bận lắm!

Một đứa tỏ vẻ hiểu biết:

– Chị Hồng Kim bận may quần áo cho tụi mình đó.

– Sơ nói quần áo chị may đó. Đẹp quá há chị!

Bị đàn trẻ bủa vây, Hồng Kim không kịp nói câu gì với Nam Khoa và Ánh Hoa.

Ánh Hoa giải vây cho Hồng Kim:

– Các em hãy để cho chị Hồng Kim thở với chứ.

Nhưng bọn trẻ cứ túm lấy Hồng Kim tíu tít nói cười chẳng kịp để cho cô thở.

Hồng Kim cất tiếng hỏi Ánh Hoa:

– Mi với anh Nam Khoa vào đây hồi nào?

Ánh Hoa tươi cười:

– Ăn sáng xong, bọn này vào ngay.

– Phụ phát quần áo cho bọn trẻ. – Nam Khoa hóm hỉnh chen vào -

Nhưng coi bộ bọn trẻ mê Hồng Kim hơn tụi này rồi đó.

Hồng Kim nháy mắt với bọn trẻ:

– Sao các em không mê anh Nam Khoa? Anh ấy khiêu nại kìa.

Bọn trẻ lại nhao lên:

– Anh Nam Khoa mới vào lạ hoắc hà.

– Chị Ánh Hoa cũng mới.

– Thì các em cứ mê đại đi.

Một đứa trong bọn cũng láu lỉnh:

- Mê anh Nam Khoa và chị Ánh Hoa nghe các bạn.
- Nhưng anh Nam Khoa phải hát với tụi em cơ.

Nam Khoa gãi đầu:

- Hát bài gì?
- Tuổi thần tiên! Bài chị Hồng Kim dạy tụi em đó.
- Lúc nãy mấy em hát rồi.
- Bây giờ đến lượt anh hát.

Lũ trẻ vừa ép buộc Nam Khoa, vừa cất tiếng hát:

"Như những cánh chim tung bay xa giữa trời lồng lộng xanh bao la, chúng em về đây cất cao muôn ngàn tiếng ca ... Nam Khoa lắc đầu chịu thua:

- Anh không thuộc.
- Anh hát bài khác cũng được.

Mùa xuân đang về. Nắng ấm vừa lên. Khắp nơi hoa nở rộ tung bừng, hòa với đất trời vào xuân. Nam Khoa cất tiếng:

- Anh hát bài về Xuân nhé.
- Anh hát đi.

Bọn trẻ vỗ tay phụ họa.

Nam Khoa khẽ hát:

Nắng xuân đang rộn ràng chan hòa nơi nơi.

Gió xuân reo nhịp nhàng cung đàn chơi vui.

Này xuân, hãy cùng ta hân hoan tuổi mới ..." Ánh Hoa nhìn Nam Khoa với ánh mắt nồng nàn, niềm vui rạng rỡ.

Bây giờ bọn trẻ lại xoay vòng quanh Nam Khoa.

Ánh Hoa tươi cười:

- Đáng lẽ nhiệm vụ này của mi, ta với anh Nam Khoa làm thế đấy.

Hồng Kim đùa vui:

– Hai người cứ thế luôn đi, sẽ được phúc sớm có trẻ.

Ngượng ngùng đỏ mặt. Ánh Hoa phát vào vai bạn:

– Con khỉ! Ta với anh Nam Khoa chưa có gì.

Hồng Kim buông giọng tỉnh bơ:

– Tiến tới đám cưới thì sẽ có gì ngay.

Ánh Hoa xua tay:

– Tha cho ta đi! Lo chuyện của mi kìa!

– Chuyện gì?

– Tiếp bà khách người Nhật.

– Ấy chết!

Bây giờ Hồng Kim mới chợt nhớ nhiệm vụ, về bối rối:

– Trời ạ! Sơ giao cho ta tiếp khách.

– Mi đi gặp khách hàng đi.

Hồng Kim lúng túng:

– Mi tiếp khách với ta.

Ánh Hoa lắc đầu làm khó:

– Khách của ai nấy tiếp.

Hồng Kim bồn chồn hỏi:

– Có phải bà khách người Nhật hợp đồng đặt hàng với ta không?

– Làm sao biết được! Mi hợp đồng làm với bà khách trên mạng.

Hồng Kim gật gù:

– Ủ hén!

Ánh hoa lắc có bộ:

– Dám chắc mi cũng không biết chứ đừng nói ta.

– Chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng ta mong là không phải bà khách hàng ấy.

Ánh Hoa ngạc nhiên:

- Tại sao? Gặp chính bà ấy mới tốt chứ?
- Ta cảm thấy có lỗi, gặp bà ấy ta run lắm.
- Không phải lỗi tại mi, phớt lờ đi. Đừng run!
- Mi người ngoài cuộc nên mới phớt lờ được. Còn ta phải đối phó.
- Đã bảo việc này do sơ để sơ đối phó.

Đưa mắt nhìn ngóng ra cửa, Hồng Kim lẩm bẩm:

- Sơ hôm nay cũng lạ. Tự dưng mời mẹ đi ăn bánh cuốn giao việc tiếp khách cho Hồng Kim.

Ánh Hoa cười hồn hậu:

- Vậy là giờ này sơ và dì Như còn ngồi ở quán bánh cuốn.

Hồng Kim phân vân:

- Sơ còn bảo ta đón tiếp đoàn Việt kiều làm công tác từ thiện.
- Chỉ có nữ khách hàng người Nhật thôi.

Hồng Kim buột miệng hỏi:

- Thế nữ khách hàng người Nhật đã đến chưa?
- Đang ở ...

Ánh Hoa chưa trả lời dứt câu, Nam Khoa chạy lại:

- Ánh Hoa ơi, em và Hồng Kim ... à hai người mãi rù rì to nhỏ điều chi, báo hại một mình tôi phải đối phó với bọn trẻ.

Ánh Hoa tỉnh ngộ:

- Nhiệm vụ của anh mà.
- Anh bị bọn chúng bao vây, mệt phờ người đây này.

Hồng Kim lém lỉnh:

- Mệt, anh sẽ được đền bù.

Nam Khoa bật hỏi:

- Cái gì? Ai đền bù?

– Ánh Hoa đền bù cho anh chứ ai?

Ánh Hoa ngượng ngập la Hồng Kim:

– Con khi định nói gì đây?

Hồng Kim cười cầu hòa:

– Thôi, không nói gì! Nhường không gian và lũ trẻ lại cho hai người đó.

Ánh Hoa cong môi lên:

– Tưởng gì? Tốt nhỉ! Bắt người ta chặn trẻ thế.

– Nhiệm vụ vinh quang không chịu à?

Ánh Hoa nhắc nhở:

– À! Thôi, mi lo tiếp khách đi.

Hồng Kim lại hỏi:

– Nữ khách hàng đang ở đâu hả mi? Có khi nào bà ấy ngấm cảnh xem hoa ngoài kia.

Ánh Hoa cười rúc rích:

– Ngấm cảnh xem hoa còn chờ mi hướng dẫn. Hiện giờ vị nữ khách hàng đặc biệt đang chờ Hồng Kim ở phòng tiếp tân.

Không nói thêm một lời nào, Hồng Kim ù chạy về phía phòng tiếp tân, dáo dác bước vào.

Bất ngờ một người khách lạ mặt đeo kính râm có vẻ bí ẩn nhưng thái độ thì rất ân cần. Vị khách ân cần trao tặng Hồng Kim một bó hoa hồng nhung đỏ thắm tuyệt đẹp và chìa tay ra bắt.

Ngẩn ngơ vì bó hoa giống bó hoa hôm nào Hồng Kim được tặng khi thuyết trình về các mẫu thiết kế trang phục trẻ em. Ngẩn ngơ vì bàn tay đang chìa ra lơ lửng.

Hơi lùi lại phía sau, bỗng Hồng Kim sững sờ nhận ra nụ cười trên môi anh.

Ôi! Nụ cười ấm áp, nụ cười đẹp quyến rũ đã cướp hồn cô từ bao lâu nay.

Nụ cười khiến cô chao đảo, xôn xao, hy vọng, rồi bể bàng tuyệt vọng vì anh là của người ta. Mãi mãi là của người ta chứ không là của Hồng Kim.

Anh không là của Hồng Kim nhưng anh đứng đó với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Bửu Điền!

Anh làm cho Hồng Kim muốn rụng tim.

Anh đứng đó như trong cơn chiêm bao.

Anh bước ra như từ trong một phép nhiệm màu.

Hồng Kim ngỡ ngàng chỉ biết đứng yên.

Bửu Điền xuất hiện trước mặt Hồng Kim. Thật lạ lùng.

Hồng Kim lúng túng nhận bó hoa. Bỗng dưng cô sợ nó không phải dành tặng cho riêng mình.

Lịch sự Hồng Kim thốt lên:

– Cảm ơn!

Quên cả Bửu Điền đứng đó, Hồng Kim đưa bàn tay vuốt ve những cánh hoa mềm mại. Hương hoa lan tỏa ngan ngát. Ôi! Sao mà Hồng Kim lại yêu những đóa hồng nhung xinh đẹp đến thế.

“Một bông hồng cho em Một bông hồng cho anh Một bông hồng cho những ai Cho những ai còn mẹ”.

Bỗng nhiên lại nhớ những câu hát chẳng ăn nhập gì hết.

– Ôi! Hoa hồng đẹp quá!

Hồng Kim thốt lên tiếng nói tận đáy lòng rồi ngớ ngẩn hỏi:

– Thế nữ khách hàng người Nhật đang ở đâu ạ?

– Ở đây.

Bửu Điền tra lời chắc gọn. Ánh mắt đen lay láy mô tròn nhìn anh dò hỏi.

Từ từ gỡ kính râm ra, Bửu Điền mỉm cười đùa giọng:

– Nữ khách hàng hiểu biết những sở thích và hay trò chuyện thần thiết với Hồng Kim qua mạng Internet chính là ...

– Là con rể tương lai của chị Hồng Như đây, phải không hở giám đốc trẻ Bửu Điền?

Sơ Ân Bình và mẹ đã về từ lúc nào mà Hồng Kim không hay. Khi nghe sơ Ân Bình đột ngột chen vào hỏi Bửu Điền, Hồng Kim lạ lùng quá đổi.

Hết nhìn sơ, Hồng Kim lại nhìn Bửu Điền, cô áp úng:

– Anh là ... nữ khách hàng người Nhật à?

Bửu Điền cười thật tươi:

– Đúng vậy!

Bùng thụng mặt, Hồng Kim hỏi:

– Sao lạ vậy? Anh giả danh hả?

Bửu Điền gãi tai phân trần:

– Anh không giả danh giả dối, mà thật sự hợp đồng đặt hàng của em để tặng cho trẻ em làng SOS.

Nhìn anh, Hồng Kim âm ỨC hỏi:

– Thế Sao phải giả làm nữ khách hàng người Nhật?

Bửu Điền lúng túng:

– Lần ấy em giận anh, bảo anh phải về Nhật, bởi vậy anh đâu dám xưng tên nên phải làm nữ khách hàng.

Đôi môi hồng của Hồng Kim phụng phịu một cách dễ thương.

– Xưng tên, ai mà thèm hợp đồng.

Bửu Điền nheo mắt với Hồng Kim, cất giọng pha trò:

– Thầy chưa! Anh biết thân phận Bửu Điền, nên giá làm nữ khách hàng người Nhật cho chắc ăn.

Hồng Kim lừ mắt với Bửu Điền:

– Hứ! Gian dối!

Bửu Điền cười hiền từ:

– Anh không gian dối đâu em. Hợp đồng đặt hàng và nhận hàng hoàn.

Hồng Kim khẽ giọng:

– Nhận hàng ư?

Sơ Ân Bình và bà Hồng Như ngồi im lặng nghe cuộc trò chuyện của Bửu Điền và Hồng Kim. Hai người phụ nữ cười vui vẻ.

Sơ Ân Bình từ tốn giải thích:

– Hồng Kim yên tâm nha, nữ khách hàng nhận đủ 300 bộ quần áo đặt hàng của con rồi nhé. Không hề hợp đồng đâu.

Hồng Kim lớ ngớ hỏi:

– Ai nhận hả sơ?

– Nữ khách hàng Bửu Điền chứ ai?

Sơ Ân Bình trả lời rồi hóm hỉnh bảo:

– Chẳng những không hề hợp đồng mà khách hàng còn tiếp tục hợp đồng nữa đó.

Hồng Kim bình thản đáp:

– Hợp đồng thì con nhận nữa.

Hồng Kim nhanh nhẩu:

– Lần này khách hàng hợp đồng đặc biệt nha Hồng Kim.

– Đặc biệt sao?

Bửu Điền ngập ngừng không nói. Sơ Ân Bình cười động viên:

– Kia, Bửu Điền nói đi chứ! Con đã tâm sự với sơ thế nào, sao lại

ngập ngừng?

Bửu Điền bẽn lễn:

– Con ngại lắm sơ ời, vì con đã ...

Gọng Sơ Ân Bình vui vẻ:

– Có gì mà nữ khách hàng người Nhật này ngại nhỉ. Lòng con nghĩ sao thì cứ nói vậy.

Bửu Điền nghĩ nhiều lắm, muốn nói nhiều lắm, nhưng anh không biết làm sao giải tỏa với Hồng Kim ...

Bổng sơ Ân Bình quay qua bà Hồng Như:

– Vị nữ khách hàng người Nhật này muốn làm con rể chị đấy, chị nghĩ sao?

Bà Hồng Như trả lời đầy thú vị:

– Phải hỏi Hồng Kim nghĩ sao chứ tôi nghĩ gì mà chẳng được.

Rồi bà quay sang Bửu Điền:

– Bác muốn nghe tiếng nói của cháu Bửu Điền.

Hơi thẹn, Bửu Điền bước đến gần bên Hồng Kim vui giọng:

– Mọi quyết định còn đợi ở Hồng Kim đó sơ và bác ạ.

Ngượng chín cả người, Hồng Kim áp úng:

– Ông chủ, giám đốc ... ủa quên anh Bửu Điền mới thiệt là kỳ. Người ta hồng biết gì hết à nha.

– Biết đại đi em.

– Em không biết đâu nha.

Bửu Điền vờ rên rỉ:

– Không biết thì chết anh rồi. Sơ hãy cứu con!

Sơ vờ nghiêm giọng:

– Con phải tự cứu lấy mình chứ sao gọi sơ?

– Hồng Kim không chịu trả lời con thì con biết làm sao đây?

Sơ Ân Bình cười khuyến khích:

– Con làm sao cho Hồng Kim trả lời thì làm, sơ hết nhiệm vụ rồi nha.

Bửu Điền khẩn khoản:

– Sơ ơi, giúp con!

– Sơ đã giúp con mọi việc rồi. Bây giờ đến phiên con phải lo cho chính mình.

Bửu Điền cười hỏi Hồng Kim:

– Em có nghe sơ nói gì không Hồng Kim?

Hồng Kim đáp tỉnh rụi:

– Nghe ... nhưng em không biết gì đâu nhé.

Bà Hồng Như lên tiếng:

– Thôi ... con đừng làm cho Bửu Điền hồi hộp.

Bửu Điền nói nhanh:

– Anh đang hồi hộp quá, Hồng Kim ơi.

– Cho anh hồi hộp luôn.

Sơ và bà Hồng Như cùng cười xòa.

Ngay lúc đó Nam Khoa và Ánh Hoa từ bên ngoài chạy ủa vào.

Trên tay cầm tờ báo, Nam Khoa cất giọng hài hước:

– Tin sốt dẻo mọi người nghe đây. Vợ trước của giám đốc Bửu Điền là Linda Thủy Tiên sản xuất nước hoa giả ở Pháp đã bị bắt, đang chờ ngày ra tòa lãnh án ... Còn vị hôn thê Olga - con gái luật sư Sakhumi ở bên Nhật sắp lên xe hoa vì chờ Bửu Điền hồng được.

Ngừng một chút, Nam Khoa hắng giọng nói tiếp:

– Giám đốc Bửu Điền còn chờ gì mà không cưới vợ ăn tết cho hết cô đơn cơ chứ?

Ánh Hoa tiếp lời Nam Khoa mà ánh mắt thì nhìn Hồng Kim như trêu chọc:

– Giám đốc Bửu Điền cười ai thì nhà thiết kế trang phục trẻ em Hồng Kim phải biết đấy nhé.

Mọi người cười ồ lên trước câu đùa vui của Nam Khoa và Ánh Hoa.

Đôi bạn tri ân này cũng biết tranh thủ để gán ghép ghê.

Ngượng quá, Hồng Kim chạy nhanh xuống sân cùng bọn trẻ. Bửu Điền chạy đuổi theo người yêu.

Hai người phát bánh kẹo và các loại đồ chơi điện tử mà công ty Việt Việt của Bửu Điền vừa mời sản xuất cho trẻ em.

Được mặc quần áo mới ăn bánh kẹo, vui cùng những món đồ chơi, bọn trẻ rất thích thú.

Tiếng trẻ thơ đùa vui như tiếng chim hót véo von.

Bửu Điền và Hồng Kim như hòa cùng niềm vui với bọn trẻ.

Bửu Điền nheo mắt cười với Hồng Kim:

– Đố em biết, nhìn bọn trẻ vui chơi, anh nhớ gì không?

– Nhớ gì hả anh?

Bửu Điền ranh mãnh hỏi lại:

– Em thật không nhớ à?

Hồng Kim tỉnh nghịch:

– Em chẳng nhớ gì đâu.

– Ôi! Vậy là đầu óc em có vấn đề rồi. Chuyện đáng nhớ mà lại quên.

Hồng Kim dẩu môi lên phụng phịu:

– Hồng cho anh nói đầu óc em có vấn đề nha.

– Thế sao em không nhớ?

– Thế còn anh nhớ gì?

Bửu Điền khế giọng:

– Anh nhớ kỹ lắm đó nghe.

Hồng Kim thúc giục:

– Làm bộ cà kê hoài. Nói đi!

Bửu Điền nhe răng cười:

– Tại nơi đây hôm nào anh vui chơi cùng bọn trẻ. Vậy mà có người cho là kẻ gian định bắt cóc con nít, bắt anh lập biên bản, kỳ ghê.

Hồng Kim vờ hỏi:

– Thế ư! Ai vậy nhĩ?

– Ai em không biết thì anh đánh đòn đó.

Nói rồi, Bửu Điền kéo Hồng Kim ra xa chỗ bọn trẻ đang múa hát.

Hồng Kim đĩnh chính:

– Người ta cảnh giác với kẻ gian chứ bộ.

– Bây giờ có cảnh giác với kẻ gian này không nào?

Câu nói vừa phát ra, đôi môi cháy bỏng của Bửu Điền đặt lên môi Hồng Kim một nụ hôn say đắm ngọt ngào. Hồng Kim ngây ngất đón nhận tình yêu nồng nàn của Bửu Điền.

Bỗng cô bẽn lễn đẩy anh ra:

– Anh kỳ quá hà ... bọn trẻ kia.

Bửu Điền ôn tồn lý giải:

– Làm sao bọn trẻ thấy được nhĩ? Chúng ta ở tận bên trong, còn bọn chúng đang ca hát ở bên ngoài kia mà.

Nói xong, Bửu Điền tha thiết hôn lên môi Hồng Kim lần nữa. Nụ hôn khiến đôi môi Hồng Kim mềm mại hơn và ngan ngát hương thơm. Cô như đang say sưa đón lấy những giọt sương ngọt ngào, tinh khiết.

Giọng Bửu Điền thì thầm bên tai Hồng Kim lời âu yếm:

– Anh sẽ về Việt Nam lập nghiệp bé yêu ạ.

Hồng Kim sung sướng:

– Về Việt Nam lập nghiệp?

Bửu Điền nhìn sâu vào mắt người yêu:

– Em đã sang tận bên trời phố lạ. Bây giờ đến phiên anh sẽ trở về.
Trở về vì tình yêu hạnh phúc của chúng ta.

Tưởng chừng như trong cơn mơ, Hồng Kim không thể nào tin đây là sự thật. Hạnh phúc đến với cô rồi ư? Kia! Hạnh phúc đang mỉm cười vẫy gọi Hồng Kim.

Trong vòng tay Bửu Điền, Hồng Kim lâng lâng như đang phiêu bồng trên mây cao.

Ôi, Bửu Điền! Có phải em đã có anh từ bên trời phố lạ không?

Thấy Hồng Kim yên lặng, Bửu Điền thì thầm câu hỏi:

– Em có đồng ý không, hờ một nửa thiên đường của anh?

Câu trả lời của Hồng Kim là nhịp đập rộn rã của con tim ...

Trong vòng tay ấm áp của Bửu Điền, Hồng Kim vô vàn hạnh phúc.

Anh âu yếm khẽ giọng:

– Em không đồng ý thì anh cũng về nhà.

Hồng Kim nũng nịu:

– Em có nói không đồng ý bao giờ đâu?

Bửu Điền nhắc bồng Hồng Kim lên, anh cất tiếng reo vui vẻ:

– Ôi, thế thì tuyệt! Chúng ta cưới em há!

Hồng Kim la oai oái:

– Bỏ em xuống, bọn trẻ thấy.

Đặt Hồng Kim đứng xuống, Bửu Điền tươi nét mặt pha trò:

– Bọn trẻ thấy sẽ vỗ tay khen chú Điền bế cô Kim như bế, như cồng bé Nhân, bé Tiến.

Hồng Kim phản đối:

– Ôi! Em lớn bằng này mà anh xem như là đứa con nít:

– Vậy em là người lớn thật há?

– Người lớn!

– Người lớn thì ... cưới ...

Rồi Bửu Điền nghiêm túc bảo:

– Để xem chúng ta tổ chức lễ cưới thế nào nhỉ?

Hồng Kim cười hồn nhiên:

– Thì làm lễ và mời khách khứa dự tiệc.

Bửu Điền vỗ tay reo lên như chợt nhớ ra:

– A, phải rồi! Em làm bếp trưởng nấu món ăn truyền thống đãi bạn bè anh. Chuyến này, anh sẽ cho Minh Sơn ăn lẩu mắm một trận chết luôn.

Hồng Kim ré lên:

– Ối! Làm sao em nấu lẩu mắm đãi bạn anh được?

Bửu Điền tiu ngriu:

– Em không biết nấu hả? Thế mà hôm nọ khoe dữ lắm.

Hồng Kim phụng phịu:

– Ai mà không biết nấu. Chỉ có ăn là không biết.

Bửu Điền gãi đầu thú nhận:

– Đúng là anh không biết ... nấu, chỉ biết ăn thôi.

Hồng Kim vỗ nhẹ vai Bửu Điền:

– Em nói là anh không biết gì hết.

– Không biết gì hờ cô nhóc?

Mặt Hồng Kim ửng hồng như màu hoa đào:

– Anh tặc thật! Người ta bận làm cô dâu làm sao là đầu bếp nấu lẩu mắm đãi bạn anh được chứ.

Bửu Điền vỗ đầu:

– Ờ há, anh quên! Ngốc ơ là ngốc. Em làm cô dâu của anh, cô dâu tuyệt vời rực rỡ đi bên chú rể điển trai.

– Xí! Anh mà điển trai!

Bửu Điền kể mặt sát mặt Hồng Kim.

– Thì em cứ nhìn anh em, anh có điển trai không.

Hồng Kim lém lỉnh:

– Anh giống mấy ông trùm bắt cóc con nít.

Không thèm bắt cóc con nít. Anh bắt cóc cô bảo mẫu cho bọn chúng hà.

Hồng Kim nũng nịu:

– Xí! Ai cho anh bắt cóc?

Bửu Điền ghì chặt Hồng Kim gần đôi môi cháy bỏng lên môi cô nụ hôn nồng nàn mê đắm.

Giọng anh đầy mật ngọt:

– Không cho anh cũng bắt được rồi nè. Bắt em ở bên anh suốt đời.

Bắt em làm cô dâu cho một lễ cưới tưng bừng. Tuần sau mình cưới ghen em.

Môi má Hồng Kim hồng lên rạng rỡ. Làm cô dâu trong lễ cưới tưng bừng. Lòng cô ngập tràn hạnh phúc.

Bửu Điền đã đưa Hồng Kim đến bến bờ hạnh phúc mà cô đã hằng mơ.

Hết

Nguồn: May4phuong

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 1 năm 2008